İyi günde kötü günde,
hep seninle...

BANA DOKUNMA
NOVELLALAR

BENİ GÖR • BENİ HİSSET

TAHEREH MAFI

DEX

BENİ GÖR 5.5

Bana Dokunma serisinin beşinci kitabı *Beni Kışkırtma* öylesine şaşırtıcı sorularla bitti ki, Kenji Kishimoto'nun baş rolde olduğu bu muhteşem yan hikâyedeki cevapları öğrenmeden altıncı kitap *Hayal Et Beni*'ye geçmeyin.

Kendini asla bırakma çünkü kaybedecek çok şeyin var.

BENİ HİSSET 6.5

Efsane *Bana Dokunma* serisinin son kitabı *Hayal Et Beni*'nin ardından neler oldu?

Juliette ve Warner, Yeniden Kuruluş'u yok etmek için çok mücadele ettiler. Şimdi de hayat hiç de kolay geçmiyor çünkü onlar ve arkadaşları sınırlı kaynaklarıyla dünyayı istikrara kavuşturmak için çalışıyorlar. Peki sizce, uğruna savaştıkları bu dünya Warner ve Juliette'in kavuşmalarını engellemeye devam edecek mi?

"Tahereh Mafi'nin cesur, özgün ve duygu dolu bir anlatımı var. *Bana Dokunma* serisi kendini keşfetmenin heyecanıyla dolu bir yasak aşkın destanı."

Ransom Riggs, *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocuklar Evi*

"Tehlikeli, seksi, romantik ve etkileyici. İddia ediyorum elinizden bırakamayacaksınız."

Kami Garcia, *Muhteşem Yaratıklar*

0678307 VKH
THG
0678307
VKH

Çeviren: Türkan Çolak

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6932-61-6
Sertifika no: 44919
9 786256 932616
DEX

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bana Dokunma 1 - Bana Dokunma
Bana Dokunma 2 - Beni Bırakma
Bana Dokunma 3 - Beni Yakma
Bana Dokunma 4 - İnan Bana
Bana Dokunma 5 - Beni Kışkırtma
Bana Dokunma 6 - Hayal Et Beni
Bana Dokunma Novellalar- Beni Yık-Beni Kır-Beni İzle

BANA DOKUNMA NOVELLALAR
Beni Gör-Beni Hisset

Orijinal adı: The Shatter Me Novellas
Shatter Me - 5.5 Reveal Me - 6.5 Believe Me
© 2019 - 20021
Yazan: Tahereh Mafi
Çeviren: Türkan Çolak
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
İlk olarak HarperCollinsPublishers'ın alt markası Harper tarafından ABD'de yayımlanmıştır. Libris Agency aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-61-6
Sertifika no: 44919

Kapak uygulama ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi
Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12
Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BANA DOKUNMA
NOVELLALAR

BENİ GÖR • BENİ HİSSET

TAHEREH MAFI

Çeviren: Türkan Çolak

DEX

İçindekiler

Beni Gör 7

Beni Hisset 83

Beni Gör

Birinci Bölüm

İştahım yok.

Daha önce iştahsızlık çektiğimi hiç sanmıyorum.

Ama şu anda nefis bir pastaya bakıyor olsam da nedense onu yiyemiyorum. Midem bulanıyor.

Çatalımın ucuyla pastayı her seferinde biraz daha sert bir şekilde dürtmeye devam ediyorum. Artık yarısı yan yatmış ve üzerinde çizikler oluşmuş durumda. Bozuldu. Masum bir pastanın şeklini bozmayı hiç istemezdim –yiyecekleri, özellikle de pastaları israf etmek düpedüz suçtur– ama çatalın tekrarlayıp duran hareketinde ve vanilyalı pandispanyanın yumuşak, mülayim direncinde rahatlatıcı bir şey var.

Boştaki elimi yavaşça yüzüme doğru kaydırıyorum.

Daha kötü günlerim de olmuştu. Daha büyük kayıplar. Daha berbat geceler. Ama nedense bu, cehennemin yeni bir türüymüş gibi geliyor.

Gerginlik omuzlarımda birikiyor, düğümleniyor ve sırtıma yayılan donuk, zonklayan bir ağrıya yol açıyor. Ağrıyı hafif-

letmeye, kaslarımdaki gerginliği gevşetmeye çalışıyorum ama hiç işe yaramıyor. Burada, bitmemiş bir dilim pastanın üzerine eğilmiş bir hâlde ne zamandır oturduğumu bilmiyorum. Belki saatlerdir.

Yarısı boş yemek salonuna bir göz atıyorum. Oda mı? Çadır mı?

Kesinlikle çadır.

Tavanı destekleyen uzun, beyaz badanalı ahşap kirişlere gözlerimi kısarak bakıyorum. Belki bitişikteki çadırdır. Dışarıdaki her şeyi krem renginde bir branda örtüyor, ancak içeriden buranın sağlam, müstakil bir bina olduğu anlaşılıyor. Çadırlarla niye uğraşırlar bilmiyorum. Umarım pratik bir amaca hizmet ediyorlardır, çünkü aksi takdirde çok aptalca görünüyor. Geri kalan her şey yeterince fazla. Masalar, zamanla pürüzsüz hâle getirilen tamamlanmamış ahşap levhaların birleştirilmesiyle yapılmış. Sandalyeler basit. Çoğu ahşap. Çok basit. Ama güzel; her şey güzel. Burası, Omega Point'teki diğer yerlerimizin hepsinden daha yeni, daha temiz ve daha ferah görünüyor. Lüks bir kamp alanı gibi.

Sığınak.

Çatalı pastaya bir daha batırıyorum. Saat geç oldu, gece yarısını çoktan geçti ve burada olma nedenlerim geçen her dakika daha da belirsizleşiyor. Neredeyse herkes dans ediyor, sandalyeler yere sürtüyor, ayaklar yer değiştiriyor, kapılar açılıp kapanıyor. Warner ve Juliette (Ella? Hâlâ tuhaf geliyor) burada bir yerlerdeler ama muhtemelen Ella, Warner'a kendi doğum günü pastasını zorla yedirmeye çalıştığı için görünmüyorlar. Belki de Warner pastayı isteyerek yiyordur. Her neyse. Kendim için gerçekten üzüldüğüm zamanlarda, ondan her zamankinden daha çok nefret ediyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. O kadar yorgunum ki.

Gidip biraz uyumam gerektiğini biliyorum ama bu odanın sıcak ışıltısından vazgeçip çadırımın soğuk yalnızlığına gitmek istemiyorum. Burası çok aydınlık. Castle'ın kızı ve bu direnişin

lideri Nouria'nın gerçekten aydınlığa meraklı olduğu açık. Bu onun uzmanlık alanı. Onun süper gücü. Üstelik de her yerde. Tavana ipli ışıklar dizilmiş. Duvarları ve kapıları fenerler süslüyor. Bir duvarın önünde devasa bir taş şömine var ama içi ateşle değil, sıcak ışıkla dolu. Rahat hissettiriyor.

Hem burası pasta kokuyor.

Yıllar boyunca mahremiyetimi insanlarla paylaşmak zorunda kalmaktan şikâyet edip durdum ama artık kendi evim –tamamen kendime ait küçük, müstakil bir ev– olduğu hâlde orayı istemiyorum. Omega Point'teki ve Sektör 45'teki ortak alanları özlüyorum. Kapımı açtığımda arkadaşlarımı görmek hoşuma gidiyordu. Uyumaya çalışırken onların boş boş şakalaşmalarını duymayı seviyordum.

Öyle işte.

Hâlâ buradayım.

Henüz yalnız kalmaya hazır değilim.

Bütün gece burada oturup insanların çiftler hâlinde gözden kaybolmasını izliyorum. Lily ve Ian. Brendan ve Winston. Sonya ve Sara. Nouria ve karısı Sam. Castle arkalarından gidiyor.

Herkesin yüzü gülüyor.

Umutlu görünüyorlar. Rahatlamış. Hayatta kalmayı ve kan dökmenin nadir güzel anlarını kutluyorlar. Öte yandan ben, çığlık atmak istiyorum.

Çatalımı bırakıp parmak uçlarımı gözlerime bastırıyorum. Saatlerdir artan hayal kırıklığım sonunda zirveye ulaşmak üzere. Hissediyorum, ellerini boynuma doladığını hissediyorum.

Öfke.

Neden şu anda korkan tek kişi benim? Neden içinde bu gerginlik hissini taşıyan tek kişi benim? Neden aynı soruyu tekrar tekrar soran tek kişi benim:

Adam ve James hangi cehennemdeler?

Nihayet Sığınak'a vardığımızda trampet temposu, sevinç

çığlıkları ve coşkuyla karşılandık. Herkes bu büyük bir aile kavuşmasıymış, sanki geleceğe dair umut varmış gibi, hepimiz iyi olacakmışız gibi davranıyordu.

Adam ve James'in kayıp olması kimsenin umurunda değil gibiydi.

Kafa sayımı yapan tek kişi bendim. Odada bakınan, yabancı yüzlerin gözlerini araştıran, kuytu köşelere bakıp sorular soran tek kişi bendim. Görünüşe bakılırsa iki takım arkadaşımın eksik olmasının normal olmadığını düşünen tek kişi bendim.

"Gelmek istemiyordu dostum. Bunu biliyorsun zaten."

Bu.

Ian'ın bana yutturmaya çalıştığı saçma açıklama buydu.

"Kent bundan böyle çıkmayacağını söyledi" dedi Ian. "Bize planlarımıza kendisini katmamamızı açık açık söyledi ve o bunu söylerken sen de oradaydın." Ian bana gözlerini kısarak bakıyordu. "Kendini kandırma. Adam, James'le birlikte geride kalıp dokunulmazlık elde etmek istiyordu. Onu duydun. Boş ver."

Ama boş veremedim.

Ters giden bir şeyler olduğu konusunda ısrar ettim. Her şeyin yolunda gitmesi; bir tuhaflık var gibiydi. *Doğru olmayan bir şeyler var,* deyip durdum ve Castle da bana kibarca –bir deliyle konuşuyormuş gibi– Adam'ın James'in velisi olduğunu, bunun beni ilgilendirmediğini, James'i ne kadar çok seversem seveyim ona ne olacağına benim karar veremeyeceğimi anlattı.

Kimsenin aklına gelmeyen bir şey var: Adam'ın geride kalıp dokunulmazlık talep etme konusundaki aptalca fikrini, Anderson'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmemizden *önce* ortaya attığı. Delalieu'nun, Anderson'ın Adam ve James için gizli planlar yaptığını söylediğini duymamızdan *önce.* Bu, Anderson'ın gelip Delalieu'yu öldürmesinden ve hepimizin akıl hastanesine atılmasından *önceydi.*

Ters giden bir şeyler var.

Adam, Anderson'ın orada olacağını bilse Sektör 45'te kalıp James'in hayatını riske atacağını hiç sanmıyorum. Adam bazen salak olabiliyor ama bütün hayatını on yaşındaki o çocuğu babasından korumaya çalışarak geçirdi. James'i Anderson'ın yakınında, hem de Anderson'ın kendileri hakkındaki gizli planlarını duyduktan sonra, tutmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Adam bunu yapmazdı; riske atmazdı. Bunu biliyorum. Adım gibi eminim.

Ama kimse bunu duymak istemedi.

Winston yavaşça, "Hadi ama dostum" dedi. "James senin sorumluluğunda değil. Ona ne olursa olsun, bu senin hatan değil. Yolumuza devam etmeliyiz."

Sanki yabancı bir dil konuşuyordum. Duvara bağırıyordum. Herkes aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu. Fazla duygusal olduğumu. Kimse korkularımı dinlemek istemiyordu.

En sonunda Castle sorularımı yanıtlamayı bıraktı. On iki yaşındayken beni odamda sokak köpeklerini saklamaya çalışırken yakaladığında yaptığı gibi sık sık içini çekmeye başladı. Bu gece ayrılmadan hemen önce bana bir bakış attı –bana üzüldüğünü açıkça ifade eden bir bakış– ve ben bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Nazik, şefkatli Brendan bile başını salladı ve şöyle dedi: "Adam kararını verdi. Onları kaybetmek hepimiz için çok zor Kenji ama kendini bırakmamalısın."

Lanet olası.

Bırakmadım kendimi.

Bırakmayacağım.

Başımı kaldırıp Warner'ın devasa doğum günü pastasından artakalanlara bakıyorum. Odanın ortasındaki bir masanın üzerinde savunmasız duruyor ve ben birden yumruğumu pastaya daldırma dürtüsüyle sarsılıyorum. Parmaklarım çatalın çevresinde tekrar esniyor, bilinçdışı bir dürtü bu, denetlemeye tenezzül bile etmiyorum.

Warner'ın doğum gününü kutluyoruz diye öfkeli değilim. Gerçekten değilim. Güzel bir şey bu, anlıyorum, adamın daha önce doğum günü hiç kutlanmamış. Ama şu anda kutlama yapacak havada değilim. Şu anda o iğrenç pastayı yumruklayıp duvara fırlatmak istiyorum. Kaldırıp duvara fırlatmak istiyorum ve sonra...

Belimden sırtıma doğru bir elektrik ısısı yayılıyor ve ben, bir elin yumruğumu kavramasını sanki kilometrelerce uzaktan izliyor gibi olsam da kaskatı kesiliyorum. Çatalı çekiştirerek elimden almaya çalıştığını hissediyorum. Ardından onun kahkahasını duyuyorum.

Birden kendimi daha da huzursuz hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Şu şeyi silah gibi tutuyordun da." Sesi gülümsüyormuş gibi geliyor ama bilemem. Hâlâ boşluğa bakıyorum, görüşüm hiçbir şey göremeyecek kadar daralıyor. Nazeera çatalı elimden almayı başardı ve şimdi burada parmaklarım bir şeye uzanmaya çalışıyormuşum gibi donmuş bir vaziyette oturuyorum.

Nazeera'nın yanıma oturduğunu hissediyorum.

Onun sıcaklığını, varlığını buradan bile hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Onunla pek konuşmadık. En azından bizimle ilgili. Onu görünce kalbimin nasıl hızlı hızlı çarptığını, zihnimi kesinlikle işgal eden münasebetsiz hayallere ilham verişini hiç konuşmadık. Aslında, yatak odamdaki o kısa sahneden beri sadece işle ilgili şeyler dışında bir şey konuşmadık. Hem neden konuşalım ki? Anlamı yok.

Onu öpmek aptallıktı.

Ben bir aptalım, Nazeera muhtemelen çılgının teki ve aramızda her ne yaşandıysa büyük bir hataydı. Nazeera sürekli kafamı karıştırıyor, duygularımı altüst ediyor ve ben de düşünmeye, kendimi, mantığımı anlamaya ikna etmeye çalışıyorum... Ama nedense bedenim bunu anlamıyor. Biyolojimin onun *varlığına* verdiği tepkiyi görseniz felç geçirdiğimi sanırsınız.

Ya da anevrizma.

"Hey." Şimdi sesi ciddi, artık gülümsemiyor. "Sorun ne?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bana kafa sallama." Kahkaha atıyor. "Pastanın canına okumuşsun Kenji. Bir sorun olduğu belli."

Bunun üzerine hafifçe ona doğru dönüyorum. Gözümün ucuyla ona bakıyorum.

Nazeera cevap olarak gözlerini deviriyor. "Ah lütfen" diyor, çatalımı *–benim çatalımı–* şekli bozuk pastaya saplayarak. "Yemeyi sevdiğini herkes biliyor. Sürekli yiyorsun. Ağzın hep dolu olduğu için uzun uzun konuşabildiğin çok nadirdir."

Gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum ona.

Tabaktaki kremanın bir kısmını sıyırıyor ve çatalı önce lolipop gibi tuttuktan sonra ağzına götürüyor. Çatalı yalayıp temizledikten sonra ona, "O çatalı ağzıma sokmuştum" diyorum.

Nazeera şöyle bir duraksıyor. Pastaya bakıyor. "Bunu yemiyorsun sanmıştım."

"*Artık* yemiyorum" diyorum. "Ama birkaç lokma aldım."

Sandalyesinde doğrulup mahcup bir tavırla, "Almışsındır tabii" diyerek çatalı bırakırkenki hâli sırtımdaki gerginliği çözüveriyor. Tepkisi o kadar çocukça ki –sanki daha önce öpüşmemişiz, sanki aynı şeyleri aynı anda tatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuşuz gibi– kendimi tutamıyorum. Gülmeye başlıyorum.

Az sonra o da gülüyor.

Birden yeniden insan olduğumu hissediyor gibiyim.

İç çekiyorum, omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. Ahşap masaya dirseklerimi dayayıp, başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Hey" diyor Nazeera usulca. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun."

Sesi içten. Sıcak. Derin bir nefes alıyorum. "Ne anlatayım?"

"Sorunun ne olduğunu anlat."

Tekrar gülüyorum ama bu seferki acı bir kahkaha. Nazeera konuşmak istediğim son kişi. Tanıdığım onca insan arasında bana değer veriyormuş gibi davranan tek kişinin o olması kötü bir şaka olsa gerek.

İç çekip doğruluyorum ve kaşlarımı çatarak uzaklara bakıyorum.

Odanın öteki uzunda Juliette'i ânında fark ediyorum; uzun kahverengi gözleri ve çarpıcı gülümsemesi. Şu anda en iyi arkadaşımın gözü erkek arkadaşından başkasını görmüyor. Bu duruma hem öfkeleniyor hem kabulleniyorum. Bu gece biraz eğlenmek istediği için onu suçlayamam; cehennemi yaşadığını biliyorum.

Ama şu anda benim de ona ihtiyacım var.

Zor bir geceydi ve ben daha önce onunla konuşup Adam ve James'in durumu hakkında ne düşündüğünü sormak istedim ama daha odasına ulaşmadan Castle beni durdurdu. Bu gece onu rahat bırakacağıma dair benden söz aldı. J'nin Warner'la yalnız kalmasının önemli olduğunu söyledi. Huzurlu birkaç dakikaları olsun, yaşadıkları onca şeyin ardından toparlansınlar diye rahatsız edilmeden baş başa bir gece geçirmelerini istiyordu. Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse yuvalarından akıp gideceklerdi.

Yaşadığım onca berbat şeyden sonra toparlanmam için *bana* huzurlu bir gece veren yok. Benim duygusal durumum gerçekten kimsenin umurunda değil; daha doğrusu, J'den başka kimse umursamıyor.

Ona bakmaya devam ediyorum, gözlerim sırtında delikler açıyor. Bana bakmasını istiyorum. Beni görebilseydi, eminim bir sorun olduğunu anlar ve buraya gelirdi. Eminim gelirdi. Ama gerçek şu ki, beni onun gecesini mahvetmekten alıkoyan sadece Castle değil; yaşadıkları onca şeyden sonra Warner'la ikisi gerçek bir kavuşmayı hak ediyorlar. Hem şu anda onu Warner'dan uzaklaştırmaya kalksam Warner beni gerçekten öldürür.

Ama bazen düşünüyorum da...

Peki ya ben?

Benim duygularım neden önemli değil? Başkaları hiç yargılanmadan bir sürü farklı duyguyu yaşayabiliyor, bense çoğunu huzursuz etmeden sadece mutlu olabiliyorum. Herkes beni şapşal şapşal gülümserken görmeye alışkın. Ben eğlenceli adamım, gamsız adamım. Herkesi güldürmeyi garanti eden kişi benim. Üzgün olduğumda ya da tepem attığında kimse benimle ne yapacağını bilmiyor. Castle'la ya da Winston'la, hatta Ian'la konuşmayı denedim ama şimdiye kadar hiç kimse beni J'nin dinlediği gibi dinlemedi. Castle her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır ama acı çekmeyi hoş karşılamaz. Ben sızlanmaya başladıktan otuz saniye sonra güçlü olmam gerektiğini söyleyen motivasyon konuşmasını devreye sokar. Ian'sa, anlatacaklarım çok olunca kaşınmaya başlar. Hâlden anlamaya çalışır ama eline geçen ilk fırsatta arazi olur. Winston dinler. En azından o iyi bir dinleyici. Ama sonra az önce benim anlattıklarıma yanıt vermek yerine kendi dertlerini sayıp dökmeye başlar. Onun da içini dökmeye ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama sonunda kendimi on kat daha kötü hissediyorum.

Oysa Juliette'le...

Ella mı?

Onunla çok farklı. Birbirimizi gerçekten tanıdıktan sonra aslında ne çok şeyi kaçırdığımın farkına vardım. Konuşmama müsaade ediyor. Beni acele ettirmiyor. Bana sakin olmamı söylemiyor, tereciye tere satmaya kalkmıyor, her şeyin düzeleceğini söyleyerek teselli etmiyor. Ben içimi dökmeye çalışırken kendinden ya da kendi sorunlarından bahsetmiyor. Anlıyor. Anlatabiliyorum. Tek kelime söylemesine gerek yok. Gözlerinin içine bakınca anladığını görebiliyorum. O bana hiç kimsenin vermediği kadar değer veriyor. Onu harika bir lider yapan da bu: İnsanları gerçekten önemsiyor. Hayatlarını önemsiyor.

"Kenji?"

Nazeera yine elime dokunuyor ama bu defa oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp kendimi geri çekiyorum. Nihayet gözlerinin içine baktığımda... Şaşırıyorum.

Nazeera gerçekten endişeli görünüyor.

"Kenji" diyor tekrar. "Beni korkutuyorsun."

İkinci Bölüm

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalkıyorum. Huzursuz görünmemeye gayret ediyorum.

"Yok bir şey" diyorum ama bunu söylerken hâlâ odanın öteki ucuna bakıyorum.

J, o yakışıklı oğlanın az önce kendisine söylediği bir şeye gülüyor. Sonra oğlan gülümsüyor ve Juliette de yine gülümseyerek karşılık veriyor. Juliette gülümsemeye devam ederken oğlan ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Aynı anda Juliette'in yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görüyorum. Sonra oğlan ona dokunuyor, onu burada, herkesin önünde öpüyor ve...

Hızla başımı çeviriyorum.

Bunu hiç görmemem gerekiyordu.

Teknik olarak *herkesin gözü önünde* değiller. *Herkes* yok. Bu odada yaklaşık beş kişi var. J'yle Warner da aslında herkesten mümkün olduğunca uzakta, odanın bir köşesine saklanmış gibiler. Az önce mahremiyetlerini ihlal ettiğimden adım gibi eminim.

Evet, gerçekten gidip yatmalıyım.

"Ona âşıksın, değil mi?"

Bu sözler beni kendime getiriyor.

Birden dönüyorum. Nazeera bana bir tür dâhi olduğunu düşünüyormuş, sonunda Kenji'nin Gizli Sırlarını çözmüş gibi bakıyor.

Beni anlamak çocuk oyuncağıymış gibi.

"Ben bunu daha önce nasıl anlamadım" diyor. "Çok tuhaf, güçlü bir ilişkiniz var." Başını iki yana sallıyor. "Elbette ona âşıksın."

Tanrım. Bunları dinleyemeyecek kadar yorgunum.

Nazeera'nın yanından geçiyorum, geçerken gözlerimi deviriyorum. "Ona âşık değilim."

"Ne olduğunu bildiğimden çok eminim..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun tamam mı?" Susuyorum. Dönüp yüzüne bakıyorum. "Benim hakkımda hiçbir b*k bilmiyorsun. Tıpkı benim senin hakkında hiçbir b*k bilmediğim gibi."

Nazeera'nın kaşları ânında kalkıyor. "*Bu da* ne demek şimdi?"

"Bunu yapma" diyorum, parmağımla onu göstererek. "Aptalı oynama."

Kapıdan çıkıp gidiyorum. Çadırıma giden loş yolu yarıladığım sırada Nazeera'nın sesini duyuyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diyor. "Anderson olayından dolayı?"

Âniden durunca takılıp düşecek gibi oluyorum. Arkamı dönüyorum ve şimdi ona bakarken kendimi tutamıyorum: Keçileri kaçırmış gibi yüksek sesle kahkahalar atıyorum. "Anderson *olayı* mı? Ciddi misin? Sen yerimizi söylediğin için ölümden dönüp hepimizi gebertmeye geldiği *olayı* mı diyorsun? Yoksa Delalieu'yu öldürmesi olayını mı kastediyorsun? Ya da dur dur, belki de çürüyerek ölelim diye hepimizi tımarhaneye kapatması olayını diyorsundur? Yoksa beni bağladığın, ağzımı tıkadığın, ilaçla uyuşturduğun ve bir uçağa bindirip onunla birlikte dünyanın öbür ucuna sürüklediğin olayı mı diyorsun?"

Nazeera yıldırım hızıyla hareket ederek saniyeler içinde karşıma dikiliyor. Öfkesinden sesi titriyor: "Yaptığım şeyi senin hayatını kurtarmak için yaptım. Hepinizin hayatını kurtarıyordum. Bana *teşekkür* etmen gerekiyordu... Ben tek başıma bütün ekibini ölümden kurtarmışken sen karşıma geçmiş beni çocuk gibi azarlıyorsun." Başını iki yana sallıyor. "Sana inanamıyorum. Bunu yapabilmek için neleri göze aldığım hakkında hiçbir fikrin yok ve anlamıyorsan da bu benim hatam değil."

Aramıza sessizlik giriyor, bizi ayırıyor.

"Komik olan ne biliyor musun?" Başımı sallayıp karanlık gökyüzüne bakıyorum. "*Bu*" diyorum. "Bu konuşma çok komik."

"Sarhoş musun sen?"

"Kes." Arkamı dönüp ona kötü kötü bakıyorum. "Aklımı küçümsemekten vazgeç. Bir kurtarma operasyonuyla ilgili en temel şeyleri anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Elbette anlıyorum" diyorum öfkeyle. "Kaçmamızı sağlamak için birtakım gizli işler çevirmek zorunda kalmanı anlıyorum. Buna kızmıyorum da zaten. Şu anda kızdığım şey, nasıl *iletişim kuracağını* bilmiyor olman..."

Yüzünün değiştiğini görüyorum. Gözlerindeki ateş sönüyor; gerginlik omuzlarını terk ediyor. Bana bakarken gözlerini kırpıştırıyor...

Kafası karıştı.

"Anlamıyorum" diyor Nazeera sessizce.

Güneş batalı saatler oluyor ve şimdi karanlık, kıvrımlı patikayı sadece cansız sokak lambaları ve yakındaki çadırların dağınık ışığı aydınlatıyor. Nazeera ışık banyosu yapıyor. Işıl ışıl parlıyor. Her zamankinden daha güzel ki, doğrusu bu beni korkutuyor. Gözleri iri ve parlak. O iri ve parlak gözleriyle bana, sanki kendisi sıradan bir kız, ben de sıradan bir erkekmişim, ikimiz güneşe yönelmiş bir çift salak değilmişiz gibi bakıyor. İkimiz de öyle ya da böyle katil değilmişiz gibi.

İç çekiyorum. Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Mücadele ruhu bedenimi terk ediyor ve birden öyle bitkin düşüyorum ki ayakta durabileceğimden bile emin değilim.

"Yatmam lazım" diyorum ve Nazeera'nın yanından geçip gitmeye yelteniyorum.

"Dur..."

Kolumu tutuyor ve bu dokunuşla neredeyse aklım başımdan gidiyor. Sinirim bozularak geri çekiliyorum ama Nazeera öne doğru atılıyor ve birden birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki neredeyse nefesini hissedebiliyorum. Gece sessiz ve serin, bu titreşen karanlıkta görebildiğim tek şey o. Nefes alıyorum, onu içime çekiyorum –tatlı bir şey, hoş bir şey– ve hafızamda güçlü bir şekilde hatırladığım şeyle neredeyse nefessiz kalıyorum.

Boynuma dolanan kolları.

Saçlarımın arasındaki elleri.

Beni duvara yaslayışı, bedenlerimizin birbirinde erimesi, ellerini göğsümde gezdirip bana muhteşem olduğumu söylemesi. Onu öptüğümde çıkardığı hafif, azgın sesler.

Artık onu kollarıma almanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Onu öpmenin, dudaklarının kıvrımını yalamanın, nefesini boynumda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tadını hâlâ alabiliyorum; vücudunun şeklini, sertliğini ve yumuşaklığını ellerimin altında hissedebiliyorum. Ona dokunmadığım hâlde sanki her şey kare kare yeniden yaşanıyor. Gözlerimi de ağzından alamıyorum çünkü o lanet olası elmas piercing sürekli ışık saçıyor ve bir an –sadece bir an– âdeta aklım başımdan gidiyor ve onu tekrar öpüyorum.

Kafam gürültü dolu, kulaklarıma kan hücum ediyor.

Bu kız beni deli ediyor. Ondan neden bu kadar çok hoşlandığımı bile bilmiyorum. Ama o yakınımdayken bedenimin vereceği tepki üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Bu çılgınca, mantıksız ve ben buna bayılıyorum. Bundan nefret ediyorum.

Bazı geceler kayıtları –gözlerini, ellerini, ağzını– geri sarıp izlerken uyuya kalıyorum.

Ama kayıtlar hep aynı yerde son buluyor.

"Bu asla yürümez, biliyorsun değil mi? Biz seninle..." Vücutlarımız arasında bir hareket yapıyor. "Biz çok farklıyız, değil mi?"

"Kenji?"

Tamam. Evet. Lanet olsun. Yorgunum.

Geriye doğru bir adım atıyorum. Soğuk gece havası keskin ve canlandırıcı. Nihayet onunla tekrar göz göze geldiğimde zihnim berrak.

"Gitmeliyim" derken sesim bir tuhaf çıkıyor.

Nazeera yine, "Dur" diyor ve elini göğsüme koyuyor.

Elini göğsüme koyuyor.

Sanki bana sahipmiş gibi, sanki çok kolay durdurulup fethediliyormuşum gibi elini üzerimde tutuyor. İçimde bir öfke alevi canlanıyor. Her istediğini elde etmeye alışkın olduğu çok açık. Ya öyle, ya da zorla alıyor.

Elini göğsümden çekiyorum. Farkında değilmiş gibi görünüyor.

"Anlamıyorum" diyor. "Ne demek iletişim kurmayı bilmiyorum? Görevle ilgili sana bir şey söylemediysem, bilmene gerek olmadığı içindi."

Gözlerimi deviriyorum.

"Anderson'a haber uçurduğunu bilmeme gerek olmadığını mı düşünüyorsun? (a) hayatta olduğunu ve (b) bizi öldürmeye geldiğini hiçbirimizin bilmesine gerek olmadığını mı düşünüyorsun? Delalieu'yu, öldürülmekten korunacak kadar bir süre boyunca çenesini kapalı tutması için uyarmak aklına gelmedi mi?" Hayal kırıklığım çığ gibi büyüyor. "Bizi *geçici bir süre* akıl hastanesine atacağını bana söyleyebilirdin. Bana ilaç vereceğini söyleyebilirdin... Beni bayıltıp kaçırmana ve idam edileceğimi

düşünmeme sebep olmana gerek yoktu. Kendi rızamla gelirdim" diyorum sesimi yükselterek. "Sana *yardım ederdim,* lanet olsun."

Ama Nazeera kıpırdamıyor. Gözleri donuklaşıyor. "Belli ki benim nelerle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok" diyor sessizce. "Eğer her şeyin bu kadar basit olduğunu düşünüyorsan. Riske giremezdim..."

Sözünü keserek, "Belli ki senin de bir grup içinde nasıl çalışıldığına dair hiçbir fikrin yok" diyorum. "Bu da seni sadece yük ediyor."

Gözleri öfkeyle irileşiyor.

"Yalnız uçuyorsun Nazeera. Benim anlamadığım bir ahlaki kurala göre yaşıyorsun, bu da temelde istediğini yaptığın ve sana doğru ya da uygun geldiği zaman bağlılığını değiştirdiğin anlamına geliyor. Bazen saçını örtüyorsun –bunu sadece güvenli olduğunu düşündüğünde yapıyorsun– çünkü bu başkaldırı ama bunda gerçek bir bağlılık yok. Aslında kendini herhangi bir grupla aynı çizgide görmüyorsun ve bir süreliğine Yeniden Kuruluş'u dinlemek istemediğine karar verene kadar hâlâ baban sana ne derse onu yapıyorsun.

"Tahmin edilemez birisin" diyorum ona. "Her yerde. Bugün bizden yanasın... Peki ya yarın?" Başımı iki yana sallıyorum. "Gerçek motivasyonlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçekten ne düşündüğünü asla bilemiyorum. Ve senin yanında gardımı asla indiremem. Çünkü beni sadece kullanıp kullanmadığını anlamamın bir yolu yok. Sana güvenemiyorum."

Nazeera bana bakıyor, hâlâ taş gibi hareketsiz. Bana bir asır gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmiyor. Sonunda bir adım geriliyor. Bakışları gizemli.

"Dikkatli olmalısın" diyor. "Bu güvenemediğin biriyle yapacağın tehlikeli bir konuşma."

Ama yemeyeceğim. Bu defa yemeyeceğim.

"Saçmalık" diyorum. "Beni öldürecek olsaydın çoktan öldürürdün."

"Fikrimi değiştirebilirim. Tahmin edilemez biriyim ya ben. Hem de her yerde."

"Her neyse" diye mırıldanıyorum. "Benden bu kadar."

Başımı iki yana sallayıp yürümeye başlıyorum. Uykuya ve sessizliğe beş adım daha yaklaşıyorum ki Nazeera öfkeyle bağırıyor:

"Sana açıldım! Sen benim için yapamıyor olsan da, *senin* yanında gardımı indirdim."

Sözleri beni olduğum yerde durduruyor.

Dönüyorum. "Ne zaman?" diye bağırıyorum, öfkeyle ellerimi havaya kaldırarak. "Bana ne zaman güvendin? Bana ne zaman açıldın? Hiçbir zaman. Hayır... Sen sadece kendi işini yapıyorsun, ne istersen ve nasıl istersen, sonuçları kötü oluyor ve herkesin buna razı olmasını bekliyorsun. Ben buna saçmalık diyorum, tamam mı? Ben bununla ilgilenmiyorum."

"Sana güçlerimden bahsetmiştim!" diye bağırıyor, ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Size Ella ve Emmaline hakkında bildiğim her şeyi anlattım!"

Uzun, bıkkın bir nefes veriyorum. Ona doğru birkaç adım atıyorum ama sırf artık bağırmak istemediğim için.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum" diyorum sesime hâkim olarak. "Yani, çabalıyorum. Gerçekten çabalıyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum... Mesela, bak, bana görünmez olabildiğini söylemenin çok önemli olduğunu anlıyorum. Bunu anlıyorum. Ama bir sürü gizli bilgiyi büyük bir grup insanla paylaşmanla bana gerçekten *açılman* arasında çok büyük bir fark var. İstemiyorum... İstemiyorum..." Dişlerimi sıkıyorum ve cümlemin sonunu getirmiyorum. "Sana bir şey diyeyim mi? Boş ver."

"Evet, devam et" diyor, öfkesini güçlükle zaptederek. "Söyle. Neymiş o istemediğin şey?"

Sonunda gözlerine bakıyorum. Gözleri çakmak çakmak. Öfke dolu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ona bakmak beynimde bir şeylerin serbest kalmasına neden oluyor. Kırıcı. Filtresiz.

"Senin bu kısırlaştırılmış versiyonunu istemiyorum" diyorum. "Diğer herkes için olman gereken soğuk, hesapçı insanı istemiyorum. Bu versiyonun zalim, duygusuz ve kimseye sadık değil. Sen iyi bir insan değilsin Nazeera. Kabasın, tepeden bakıyorsun ve kibirlisin. Ama yemin ederim, orada bir yerlerde bir kalbin olduğunu hissetseydim, tüm bunlar katlanılır olurdu. Çünkü eğer arkadaş olacaksak –eğer *bir şey* olacaksak– sana güvenebilmem gerekiyor. Ve benim menfaat arkadaşlıklarına güvenim yok. Makinelere güvenmiyorum."

Hatamın farkına varıyorum ama artık çok geç.

Nazeera afallamış görünüyor.

Üst üste gözlerini kırpıştırıyor ve uzun, işkence gibi gelen bir aradan sonra sert görünüşünün yerini alan saf, titrek duygularla bir çocuk gibi görünüyor. Bana bakıyor ve birdenbire gözüme küçücük görünüyor; toy, korkmuş ve küçücük. Aşırı duygusallıktan nemlenen gözleri parlıyor ve bu görüntünün tamamı öyle yürek parçalayıcı ki karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum.

Az sonra geçiyor.

Nazeera arkasını dönüyor, duygularını kilitliyor, maskesini takıyor.

Donup kalıyorum.

Az önce kozmik ölçekte bir hata yaptım ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Hangi protokolü izleyeceğimi bilmiyorum. Böyle bir alçaklık seviyesine nasıl ve ne zaman ulaştım bilmiyorum ama sanırım sürekli Warner'la takılmak bana hiç iyi gelmiyor.

Ben böyle bir adam değilim. Kızları ağlatmam.

Ama bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum. Hiçbir şey söylemeyerek düzeltirim belki. Belki burada dikilip uzay boşluğuna göz kırparsam, zamanı geri çevirebilirim. Bilmiyorum. Ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim tam bir pislik olduğum, çünkü Nazeera İbrahim'i ağlatabilen herkes muhtemelen bir tür canavardır. Nazeera'nın *ağlayabildiğini* bile sanmıyordum. Bunu hâlâ yaptığını bilmiyordum.

Bu kadar aptalım işte.

Az önce Asya başkomutanının kızını *ağlattım.*

Nihayet yüzüme baktığında gözyaşları kurumuş ama sesi soğuk. Boğuk. Konuşurken söylediklerine kendisi bile inanamıyormuş gibi bir hâli var. "Seni öptüm. O zaman da makine olduğumu mu düşünüyordun?"

Zihnim bir anda boşalıyor. "Belki?"

Derin bir iç çektiğini duyuyorum. Yüzünü bir acı yalayıp geçiyor.

Aman Tanrım, ben aptaldan da beterim.

Ben kötü bir insanım.

Bana ne olduğunu hiç bilmiyorum. Konuşmayı kesmem lazım. Bunu yapmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Odama dönüp uyumak ve burada olmamak istiyorum. Ama bir şeyler bozuk; beynim, ağzım, genel motor becerilerim.

Daha da kötüsü: Buradan nasıl gideceğimi bilmiyorum. Çok korkutucu, güzel kadınlarla yapılan konuşmalardan kaçmak için çıkış düğmesi nerede?

"Böyle bir şeyi sırf seni manipüle etmek için yapabileceğimi, sırf bunun için seni böyle öpebileceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Kendimi bir kâbusun içinde hapsolmuş gibi hissediyorum. Suçluluk, kafa karışıklığı, bitkinlik ve öfke birbirine karışıp,

beynimdeki kaosu acı noktasına kadar tırmandırıyor ve âniden, anlaşılmaz bir şekilde dikkatim dağılıyor.

Çaresiz, aptal...

Elimde olmadan bağırıyorum.

"Birini manipüle etmek için ne yapıp yapmayacağını nereden bileyim ben?" diye bağırıyorum. "Senin hakkında herhangi bir şeyi nereden bilebilirim? Senin gibi biriyle aynı odada nasıl olabilirim? Bu olanlar baştan sona *saçmalık.*" Hâlâ bağırıyorum. Hâlâ sakinleşmenin bir yolunu arıyorum. "Demek istediğim, beni binlerce farklı şekilde öldürmenin yolunu biliyorsun ama hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşününce... Yani, evet, benimle sadece gönül eğlendirdiğini düşünmek bana, beni gerçekten çekici bulduğun alternatif bir evrene inanmaktan daha mantıklı geliyor."

"*İnanılmazsın!*"

"Sen de düpedüz delisin."

Nazeera'nın ağzı açık kalıyor. Kelimenin tam anlamıyla ağzı açık kalıyor. Bir an o kadar kızgın görünüyor ki boynumu koparabileceğini düşünüyorum.

Geri adım atıyorum.

"Tamam, özür dilerim... Deli değilsin... Ama yirmi dakika önce beni en iyi arkadaşıma âşık olmakla suçluyordun, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, böyle hissetmekte haksız sayılmam."

"Ona âşıkmış gibi bakıyordun!"

"Tanrım, kadın, ben sana bakıyorum âşık gibi!"

"Ben... Dur. Ne?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Yok bir şey. Boş ver. Gitmem gerek."

"Kenji..."

Ama ben gittim bile.

Üçüncü Bölüm

Odama dönünce kapıyı kapatıyorum ve kapıya yaslanarak üzgün, zavallı bir yığın halinde yere çöküyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve sarsıcı bir anda düşünüyorum...

Keşke annem burada olsaydı.

Bu duygu bana o kadar hızlı çarpıyor ki hemen kurtulamıyorum. Hızla büyüyor, kontrolden çıkıyor: Üzüntü üzüntüyü doğuruyor, kendimi bir zavallı olarak görme hissi acımasızca etrafımı sarıyor. Tüm berbat yaşanmışlıklarım, tüm kalp kırıklıkları, bütün hayal kırıklıkları, göğsümü açıp keder beni diri diri tüketene dek kalbimi son zerresine kadar yiyip bitirmek için bu dakikayı seçiyor.

Bunun ağırlığı altında eziliyorum.

Başımı dizlerime gömüp kollarımı bacaklarıma doluyorum. İçimde acı veren sarsıntılar oluyor, parmaklar göğüs kafesimi delip geçiyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Nefesimi toplayamıyorum. İlk başta yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı hissetmiyorum. Önce sadece nefes alışımı duyuyorum, hırıltılı ve kesik kesik, bu sese bir anlam veremi-

yorum. Şaşkın bir hâlde başımı kaldırıp zorla gülüyorum ama kahkaham bana yabancı ve aptalca geliyor. Aptalım ben. Yumruklarımı gözlerime bastırıyorum ve dişlerimi gıcırdatarak gözyaşlarımı kafatasıma geri gönderiyorum.

Bu gece neyim var bilmiyorum.

Kendimi çok kötü, dengemi kaybetmiş hissediyorum. Bir şey için acı çekiyorum. Amacımı, yön duygumu kaybediyorum. Sürekli kendime her gün umut için, insanlığın kurtuluşu için savaştığımı söylüyorum ama hayatta kalışımın her defasında daha çok kayıp ve yıkıma geri dönünce içimden bir şeyler kopuyor. Sevdiğim insanlar ve yerler beni ayakta tutan somunlar ve cıvatalar gibi; onlar olmadan hurda bir metal parçasıyım ben.

Uzun ve titrek bir iç çekiyorum. Yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

Kendime neredeyse hiçbir zaman annemi düşünme izni vermiyorum. Neredeyse hiçbir zaman. Ama şu anda karanlık, soğuk, korku ve suçluluk duygusuyla ilgili bir şeyler... Nazeera'ya dair kafa karışıklığım...

Keşke annemle konuşabilseydim.

Keşke o da burada olsaydı, bana sarılsaydı, yol gösterseydi. Keşke eskisi gibi kucağına sığınabilseydim, uzun bir gecenin sonunda kafa derime masaj yapıp gerginliğimi alan parmaklarını hissedebilseydim. Kâbuslar gördüğümde ya da babam iş aramaya gidip uzun süre dönmediğinde annemle birbirimize sarılıp otururduk. Ben ona sokulurdum, o da beni nazikçe sallar, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir, kulağıma komik şeyler fısıldardı. Annem tanıdığım en eğlenceli insandı. Çok akıllıydı. Zehir gibi zekiydi.

Tanrım, onu özlüyorum.

Bazen onu o kadar çok özlüyorum ki içim eziliyor. Bu duyguya, sanki bir daha asla çıkıp hava alamayacakmışçasına battığımı hissediyorum. Bazen de o anlarda özlemin şiddetiyle boğulup oracıkta ölebileceğimi düşünüyorum.

Ama sonra mucizevi bir şekilde –yavaş yavaş– bu duygu azalıyor. Çok ağır, dayanılmaz bir süreç ama sonunda gözümün önündeki perde kalkıyor ve nasıl oluyorsa yine hayattayım. Yine yapayalnızım.

Burada, karanlıkta, anılarımla baş başa.

Bazen bu dünyada kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki nefes bile alamıyorum.

Castle çocuğunu geri aldı. Arkadaşlarımın hepsi kendine birini buldu. Adam'ı kaybettik. James'i kaybettik. Omega Point'teki herkesi de. Bazen hâlâ aklıma geliyor. Bu duyguyu yeterince derine gömmeyi unuttuğumda beni hâlâ yıkıyor.

Ama bu şekilde devam edemem. Başa çıkacak gücüm kalmıyor ve zayıf düşecek vaktim yok. İnsanların bana ihtiyacı var, bana bel bağlıyorlar.

Kafamı toparlamam lazım.

Sırtımı kapıya dayayarak kendimi yukarı çekip ayağa kalkıyorum. Bir haftadır karanlıkta, soğukta, aynı kıyafetlerle oturuyorum. İyi olacağım; sadece tempo değişikliğine ihtiyacım var.

James ve Adam iyidirler herhalde.

İyi olmaları gerekiyor.

Elektrik düğmelerine basa basa banyoya gidiyorum ve suyu açıyorum. Onları bir an önce yakacağıma söz vererek üstümdeki bu eski kıyafetleri çıkarıyorum ve birkaç çekmeceyi açarak, Nouria'nın odalarımıza bırakılacağını söylediği temel ihtiyaçları ve pamukluları gözden geçiriyorum. Memnun olarak duşa giriyorum. Burada sıcak suyu nasıl bulduklarını bilmiyorum ve umurumda da değil.

Bu harika.

Sıcak su yüzüme çarparken soğuk fayansa yaslanıyorum. Ayakta duramayacak kadar yorgun olduğum için en sonunda yere çöküyorum.

Sıcak suyun beni diri diri haşlamasına izin veriyorum.

Dördüncü Bölüm

Duşun bir tür onarıcı tedavi sağlayacağını sanmıştım ama umduğum kadar işe yaramadı. Temizlendiğime değdi ama kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Fiziksel olarak kötü gibiyim. Duygularımı daha iyi kontrol edebiliyorum galiba ama... Emin değilim.

Sanırım deliryuma girdim. Ya da jet-lag oldum. Ya da ikisi birden.

Öyle olmalı.

O kadar yorgundum ki gören başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalacağım sanırdı ama öyle bir şansım olmadı. Yattığım yerden birkaç saat tavana baktım, sonra kalkıp bir süre karanlıkta dolandım ve işte şimdi yine buradayım, güneş ağır hareketlerle Ay'a yanaşırken iç içe konmuş bir çift çorabı duvara fırlatıp duruyorum.

Ufukta bir ışık şeridi süzülüyor. Şafak sökmeye başlıyor. Kare penceremden manzarayı seyrederken hâlâ neyim olduğunu düşünüyorum ki tam o sırada kapımın sertçe çalınmasıyla adrenalinim tavan yapıyor.

Saniyeler içinde ayağa fırlıyorum, kalbim küt küt atıyor, başım zonkluyor. Giysilerimi ve botlarımı o kadar hızlı giyiyorum ki neredeyse kendimi öldüreceğim. Ama nihayet kapıyı açtığımda Brendan gayet rahat görünüyor.

"Güzeel" diyor. "Giyinmişsin."

"Sorun ne?" diye soruyorum istemsizce.

Brendan içini çekiyor. Üzgün görünüyor... Ve sonra bir anlığına:

Korkmuş görünüyor.

"Sorun ne?" diye tekrar soruyorum. İçimde dolaşan arenalin korkumu bastırıyor. Daha sakin hissediyorum. Daha gözü açık. "Ne oldu?"

Brendan duraksıyor; omzunun üzerinden bir şeye bakıyor. "Ben sadece elçiyim dostum. Sana bir şey söylemekle sorumlu değilim."

"Ne? Neden?"

"Bana güven" diyor gözlerimin içine bakarak. "Castle'dan duyman daha iyi olur."

Beşinci Bölüm

"Neden?" Castle'a söylediğim ilk şey bu.

Kapıdan içeri belki biraz fazla kaba giriyorum ama elimde değil. Aşırı heyecanlıyım. "Neden bunu doğrudan senden duymak zorundayım?" diye soruyorum. "Neler oluyor?"

Öfkemi sesime yansıtmamak için büyük çaba sarfediyorum. Olası en kötü senaryoları hayal etmekten alamıyorum kendimi. Beni şafaktan önce yataktan kaldırmasını gerektirecek bir sürü korkunç şey olmuş olabilir. Neler olup bittiğini öğrenmek için beş dakika fazladan bekletilmem de zulümden başka bir şey değil.

Castle bana bakıyor, yüzü asık. Ben derin bir nefes alıp etrafıma bakınıyorum, nabzım düzene girsin diye bekliyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Burası bir tür şeye benziyor... Karargâha. Başka bir bina. Castle, Sam ve Nouria üzerinde dağınık kâğıtlar, ayrıntılı planlar, bir cetvel, üç çakı ve birkaç eski kahve fincanının bulunduğu uzun bir ahşap masada oturuyorlar.

"Otur Kenji."

Ama ben hâlâ etrafa bakınıyorum, bu sefer gözlerim J'yi arıyor. Ian ve Lily buradalar. Brendan ve Winston da.

J yok. Warner yok. Ve kimse benimle göz teması kurmuyor.

"Juliette nerede?" diye soruyorum.

"Ella demek istiyorsun" diyor Castle nazikçe.

"Her neyse. O neden burada değil?"

"Kenji" diyor Castle. "Otur lütfen. Bu, duygularını kontrol etmek zorunda kalmadan da yeterince zor zaten. Lütfen."

"Kusura bakmayın efendim, neler olduğunu öğrendikten sonra oturacağım."

Castle derin bir iç çekiyor. Sonunda şöyle diyor:

"Haklıymışsın."

Gözlerim iri iri açılıyor, kalbim hâlâ göğsümü dövüyor. "Anlamadım?"

"Haklıymışsın" diyor Castle vurgulu bir şekilde. Yumruklarını sıkıp gevşetiyor. "Adam hakkında. Ve James hakkında."

Ama ben başımı iki yana sallıyorum. "Haklı olmak istemiyorum. Aşırı tepki veriyordum. Onlar iyi. Sen benim dediklerime kulak asma" diyorum biraz çıldırmış gibi. "Ben haklı değilim. Asla haklı değilim."

"Kenji."

"Hayır."

Castle başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Mahvolmuş görünüyor. Mahvolmaktan da beter.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle" diyorum.

"Anderson çocukları rehin almış" diyor Brendan'la Winston'a bakarak. Ian. Emory'nin hayaleti. "Yine yapıyor yapacağını."

Bununla başa çıkamam.

Kalbim bunu kaldıramaz. Zaten krizin eşiğindeyim. Bu çok fazla. *Çok fazla.*

"Yanılıyorsun" diye ısrar ediyorum. "Anderson böyle bir şey

yapmaz, James'e bunu yapmaz. James daha çocuk... Bir çocuğa bunu yapmaz..."

"Evet" diyor Winston sessizce. "Yapar."

Winston'a bakıyorum, gözlerim öfke dolu. Kendimi koca bir budala gibi hissediyorum. Tenimin çok gerildiğini hissediyorum. Aşırı gevşediğini. Tekrar Castle'a dönüp şöyle diyorum:

"Nereden biliyorsun? Bunun da geçen seferki gibi bir tuzak olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun...?"

"Kesinlikle bir tuzak bu" diyor Nouria. Sesi sert ama ters değil. Castle'a bakarak konuşuyor. "Neden bilmiyorum ama babam bunu basit bir rehin alma durumu gibi görüyor. Öyle değil. Henüz tam olarak ne olduğunu bile net bilmiyoruz. Görünüşe bakılırsa Anderson gerçekten çocukları rehin tutuyor ama aynı zamanda perde arkasında çok daha büyük bir şeyler döndüğü de açık. Anderson bir şeyler planlıyor. Öyle olmasaydı..."

"Sanırım" diyor Sam, karısının elini sıkarak. "Nouria, Adam'la James'in tüm bunlarda sadece küçük bir rol oynadığını düşündüğümüzü anlatmaya çalışıyor."

Kafam karışmış bir hâlde bir Nouria'ya bir Sam'e bakıyorum. Odada, az önce olmayan bir gerilim var ama zihnim bunun ne olduğunu çözemeyecek kadar dolu. "Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum" diyorum.

Ama Castle açıklıyor:

"Sadece Adam ve James değil" diyor. "Anderson şu anda tüm çocukların, özellikle de başkomutanların çocuklarının velayetini elinde tutuyor."

Tam bir soru daha sormak üzereyken dikkatimi çekiyor...

Şu anda soru soran *tek* kişi benim. Odanın içinde göz gezdiriyorum, arkadaşlarımın yüzlerine bakıyorum. Üzgün ama kararlı görünüyorlar. Bu hikâyenin sonunu zaten biliyor ve bununla yüzleşmeye hazır gibiler.

Bu keşifle yıkılıyorum. Konuşurken sesimin sert çıkmasına

engel olamıyorum. "Neden bu konuda en son bilgilendirilen ben oldum?" diye soruyorum.

Sorumun arkasından tam bir sessizlik oluyor. Huzursuz bakışlar. Gergin ifadeler.

Sonunda Lily sessizliği bozuyor:

"Senin için zor olacağını biliyorduk" diyor. Benim duygularımı zerre önemsemeyen Lily. "Şu çılgınca göreve yeni çıkmıştın ve sonra uçağını havada vurmak zorunda kaldık... Açıkçası, sana hemen söylemeli miydik bilemedik." Duraksıyor. Sonra odadaki diğer hanımlara sinirli sinirli bakarak: "Ama sana kendini daha iyi hissettirecekse, Nouria ve Sam *bize de* hemen söylemediler."

"Ne?" Kaşlarım havaya kalkıyor. "Neler oluyor? Haberi ilk ne zaman aldınız?"

Odaya yine sessizlik çöküyor.

"*Ne zaman*?" diye soruyorum.

"On dört saat önce" diyor Nouria.

"*On dört saat önce mi*?" Gözlerim acı verecek kadar büyüyor. "On dört saat önce öğrendiniz ve bana şimdi mi söylüyorsunuz? Castle?"

Castle başını sallıyor.

"Benden de sakladılar" diyor. Sakin tavrına rağmen çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Gözlerimin içine bakmıyor. Nouria'yla da göz göze gelmiyor.

Birden, şaşırtıcı bir hızla farkına varıyorum ve sonunda şunu anlıyorum: Bu metaforik mutfakta çok fazla aşçı var.

Nasıl boktan bir şeyin içine girdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nouria ve Sam'in burayı kendi başlarına yönetmeye alışkın oldukları açık. Kızı olsun ya da olmasın, Nouria bu direnişin lideri ve babasının yanında olmasından memnun olsa da, kontrolü bırakmaya niyeti yok. Yani, gerekli olduğuna karar verene kadar Castle'ın gizli bilgilere erişmesini engelleyeceği

açıkça anlaşılıyor. Bu da demek oluyor ki... Lanet olsun, sanırım Castle'ın artık gerçek bir otoritesi yok.

Vay be.

Nouria'dan Sam'e dönerek, "Demek bunu biliyordunuz" diyorum. "Dün buraya iniş yaptığımızda biliyordunuz... Anderson'ın çocukları topladığını o zaman da biliyordunuz. Pasta yiyip Warner'a iyi ki doğdun şarkısı söylerken James'le Adam'ın kaçırıldığını biliyordunuz. Adam ve James'in neden burada olmadıklarını tekrar tekrar sorduğumda biliyordunuz ve *hiçbir şey söylemediniz...*"

"Sakin ol" diyor Nouria sertçe. "Kontrolünü kaybediyorsun."

"Bize nasıl böyle yalan söylersiniz?" diye soruyorum sesimi alçaltma gereği duymadan. "Arkadaşlarımızın acı çektiğini bildiğiniz hâlde orada durup nasıl gülümseyebildiniz?"

"Çünkü emin olmamız gerekiyordu" diyor Sam. Sonra derin bir iç çekerek bir tutam sarı saçını yüzünden uzaklaştırıyor. Gözlerinin altında bana son zamanlarda uykusuz kalan tek kişinin ben olmadığımı söyleyen mor halkalar var. "Anderson, adamlarının bu bilgiyi doğrudan yeraltına aktarmalarını emretmiş. Bunu ağlarımıza bilerek yerleştirdi, bu da benim en başından beri onun niyetinden şüphe etmeme neden oldu."

"Anderson, senin ekibinin başka bir isyancı gruba sığındığını anlamış gibi görünüyor" diyor. "Ama sizi hangimizin koruduğunu bilmiyor. Amacının bizi açığa çıkarmak olduğunu tahmin ettiğim için bilgiyi yaymadan önce doğrulamak istedim. Emin olmadan hareket etmek istemedik. Yanlış olabilecek üzücü haberlerin yayılmasının moral açısından da iyi olmayacağını düşündük."

"*Doğru* olabilecek bir haberi yaymak için on dört saat beklediniz" diye bağırıyorum. "Anderson çoktan onları öldürmeye karar vermiş olabilir!"

Nouria başını iki yana sallıyor. "Rehine işi öyle işlemez. Bizden bir şey talep ettiğini açıkça belirtti. Kendi pazarlık kozlarını öldürmez."

Birden hareketsiz kalıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bizden ne istiyor?" Sonra yeniden etrafıma bakınarak soruyorum: "Peki Juliette şu anda neden burada değil? Bunu duyması gerekiyor."

"Ella'nın uykusunu bölmeye gerek yok" diyor Sam. "Çünkü şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Sabah onu bilgilendiririz."

"Hayır var" diyorum öfkeyle, kendimi tutamayarak. "Özür dilerim efendim, artık Point'te olmadığımızı biliyorum ama bir şeyler yapmalısınız. Bu doğru değil. J büyük bir direnişe önderlik etti... Ne pohpohlanmaya ihtiyacı var ne de bu saçmalıktan korunmaya. Ve ona söylemediğimizi öğrendiğinde çok sinirlenecek."

"Kenji..."

"Zaten bunların hepsi saçmalık" diyorum, elimi başıma götürüp saçlarımı tutarak. "Blöf. Hepsi yalan. Anderson'ın diğer tüm çocukları ele geçirmesine imkân yok. Belli ki kafamızı karıştırmaya çalışıyor, ki işe de yarıyor, çünkü onları gerçekten rehin alıp almadığından hiçbir zaman emin olamayacağımızı biliyor. Bunların hepsi karmaşık bir akıl oyunu" diyorum. "Kusursuz bir oyun."

"Değil" diyor Brendan, elini omzuma koyarak. Kaşları endişeyle çatılıyor. "Bu bir akıl oyunu değil."

"Tabii ki öyle..."

Nouria, "Sam onları gördü" diyor. "Kanıtımız var."

Kaskatı kesiliyorum. "Ne?"

"Ben uzun mesafeleri görebiliyorum" diyor Sam. Gülümsemeye çalışıyor ama çok yorgun görünüyor. "Çok, çok uzun mesafeleri. Eğer Anderson çocukları bir yere götürecekse askerlerin ve kaynakların bulunduğu kendi üssüne yakın bir yere

götürür diye tahmin ettik. Ella da bize Evie'nin öldüğünü söyleyince, Anderson'ın hasar kontrolü yapmak ve kıta üzerinde kendi gücünü sağlamak için Kuzey Amerika'ya döneceğinden daha da emin oldum. Başka bir isyancı grubun âni ayaklanmadan faydalanmayı çalışması durumunda onun burada olması, gücünü kullanması ve düzeni sağlaması gerekecekti. Bu yüzden araştırmamda Sektör 45'e odaklandım. Doğru dürüst bir tarama yapmak neredeyse on dört saat sürdü ama Anderson'ın iddialarını destekleyen yeterli kanıt bulduğuma eminim."

"Ne tür bir... *Yeterli* kanıt bulduğundan emin misin? Bu nasıl bir saçmalık? Ve neden ne yapılacağına sen karar veriyorsun...?"

Nouria sert bir tavırla, "Sesinin tonuna dikkat et, Kishimoto" diyor. "Sam bu durumu çözmek için aralıksız çalışıyor. Size sığınma teklif ettiğimiz bu yerde onun otoritesini tanıyacak, ona minnet ve saygı duyacaksınız."

Sam onu sakinleştirmek ister gibi elini Nouria'nın koluna koyuyor. "Sorun değil" diyor hâlâ bana bakarak. "Kenji çok üzgün."

"Hepimiz çok üzgünüz" diyor Nouria. Gözlerini kısarak bana bakıyor. Öfke ona beklenmedik, ruhani bir ışıltı veriyor ve esmer teninin âdeta içten aydınlatılıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Bir an gözlerimi ondan alamıyorum.

Başımı hızlıca sallayıp toparlanıyorum.

"Saygısızlık etmeye çalışmıyorum" diyorum. "Sadece buna neden inandığımızı anlamıyorum. 'Yeterli kanıt' kulağa pek inandırıcı gelmiyor, hem de Anderson aynı şeyi daha önce de yapmışken. Nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musunuz? O gün J hepimizin kıçını kurtarmasaydı hepimiz nalları dikmiş olacaktık. Ian şu an kesinlikle ölmüş olurdu."

"Evet" diyor Castle anlayışla, "ama önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun."

Başımı ona doğru eğiyorum.

"Anderson adamlarımızı gerçekten ele geçirmiş. Bu konuda hiçbir zaman yalan söylemedi."

Çenemi sıkıyorum. Yumruklarımı. Tüm bedenim taş kesiliyor.

"İnkâr, yasın ilk evresidir kardeşim."

"Defol git, Sanchez."

Castle hızla ayağa kalkarak, "Bu kadarı *yeter*" diyor. Kan beynine sıçramış sanki, açık parmaklarının altında masa takırdıyor. "Senin derdin ne oğlum? Bu öfke, pervasız ve saygısızca davranışlar hiç senlik değil. Sert yargılarının mevcut duruma hiçbir faydası olmayacak."

Gözlerimi sımsıkı sıkıyorum.

Gözkapaklarımın ardındaki karanlıkta öfke patlıyor, havai fişekler yükseliyor ve beni yıkıyor.

Başım dönüyor.

Kalbim dönüyor.

Sırtımdan süzülen ter damlasıyla istemsizce titriyorum.

"Öyle olsun" diyorum gözlerimi açarak. "Saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Ama gidip onu kendim getirmeden önce bu soruyu bir kez daha soracağım: Juliette şu anda neden burada değil?"

Ortak sessizlikleri, ihtiyacım olan tek cevap.

"Gerçekten neler oluyor?" diyorum öfkeyle. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bu kadar çok uyumasına, dinlenmesine, toparlanmasına neden izin veriyorsunuz? Bana söylemediğiniz ne..."

"Kenji." Castle'ın tavrı birden değişiyor. Gözlerini bir noktaya dikiyor, alnı endişeyle kırışıyor. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Âni ve istikrarlı bir nefes alıyorum. "İyiyim" diyorum ama bir an sanki sesim yankılanıyormuş gibi tuhaf geliyor.

"Kardeşim, iyi görünmüyorsun."

Bunu söyleyen kimdi?

Ian mı?

Sesine dönüyorum ama ben hareket ettikçe her şey çarpıklaşıyor, sesler çatallaşıyor.

"Aynen, belki de biraz uyumalısın."

Winston mı?

Tekrar dönüyorum, bu kez de tüm sesler hızlanıyor, hızlanıyor ve aynı anda hepsi birbirine karışıyor. Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Sonra önüme bakıyorum ve ellerimin titrediğini çok geç farkediyorum. Çenem titriyor. Dişlerim takırdıyor. *Donuyorum.* "Burası neden bu kadar soğuk?" diye soruyorum.

Brendan ânında yanımda bitiyor. "Müsaade et seni odana götüreyim" diyor. "Belki de..."

"İyiyim ben" diye yalan söylüyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kalbimin çok hızlı attığını hissedebiliyorum, o kadar hızlı ki neredeyse belli belirsiz bir titreşim gibi duyuluyor.

Bu beni korkutuyor.

Sakinleşmeye ihtiyacım var. Nefesimi toparlamam gerekiyor. Oturmam ya da bir şeye yaslanmam gerekiyor.

Yorgunluk gözlerimin arasına bir kurşun gibi çarpıyor. Birdenbire ve vahşice pençelerini göğsüme saplıyor ve beni aşağıya doğru sürüklüyor. Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak bir sandalyeye doğru sendeliyorum. Kollarım ağırlaşıyor. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Akışkan bir madde gibiyim.

Gözlerim kapanıyor.

Birden James'in görüntüsü zihnimde canlanıyor. Aç, morluklar içinde, dövülmüş. Yalnız ve korkmuş.

Korku, kalbime elektrik şoku gönderiyor ve beni hayata döndürüyor.

Gözlerim hızla açılıyor.

"Dinleyin." Boğazım kupkuru. Güçlükle yutkunuyorum. "Dinleyin" diyorum tekrar, "eğer bu doğruysa, eğer James ve Adam gerçekten de şu anda Anderson tarafından rehin tutu-

luyorsa, o zaman gitmemiz gerekiyor. Hemen gitmemiz lazım. *Derhal...*"

"Kenji, gidemeyiz" diyor Sam. Önümde durarak beni şaşırtıyor. "Şu anda hiçbir şey yapamayız." Kelimeleri yavaşça telaffuz ediyor. Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi dikkatli.

"Neden?"

"Çünkü henüz tam olarak nerede olduklarını bilmiyoruz." Bu defa konuşan Nouria. "Ve çünkü haklısın: Bütün bunlar bir çeşit tuzak."

Bana, sanki benim için üzülüyormuş gibi bakıyor ve bu kanıma yeni bir öfke dalgası gönderiyor. "Buna hazırlıksız giremeyiz" diyor. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Daha fazla istihbarat toplamalıyız."

Castle ileri doğru bir adım atarak, "Onları geri alacağız" diyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, yüzüme bakıyor. "Sana yemin ederim ki onları geri alacağız. James ve Adam'a bir şey olmayacak. Önce bir plan yapmamız gerekiyor."

"Hayır" diyorum öfkeyle, kendimi geri çekerek. "Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Juliette'in burada olması gerekiyor. Bu baştan sonra berbat bir durum."

"Kenji..."

Odadan fırlayıp çıkıyorum.

Altıncı Bölüm

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Kesin öyle olmalı. Castle'ın yüzüne küfretmemin, kızına bağırmamın, kendi arkadaşlarımla kavga etmemin ve şimdi de şafak vakti burada durup bu kapı ziline üçüncü kez basmamın başka bir açıklaması yok. Ecelime susamış gibiyim. Sanki Warner yüzümün ortasına yumruk atsın istiyormuşum gibi. Zihnimdeki yoğun bulanıklığa rağmen şimdi bile burada olmamam gerektiğini biliyorum. Bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ama ben ya (a) çok aptalım, (b) çok yorgunum, (c) çok kızgınım ya da (d) bunların hepsiyim ki onların özel alanlarını ya da mahremiyetlerini umursamıyorum. Derken, sanki planlanmışçasına, kapının arkasından onun boğuk, öfkeli sesini duyuyorum.

"Lütfen sevgilim. Duymazdan gelelim."

"Ya ters giden bir şeyler varsa?"

"Ters giden bir şey yok" diyor Warner. "Kapıdaki Kenji."

"Kenji mi?" Ayak sürüme sesi duyuyorum ve kalp atışlarım

hızlanıyor. J her zaman kendini belli eder. O *daima* gerekeni yapar. "Kenji olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kaba bir tahmin diyelim" diyor Warner.

Zili tekrar çalıyorum.

"Geliyorum!" J. Nihayet.

"Gelmiyor" diye bağırıyor Warner. "Çek git."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim" diye bağırıyorum. "Juliette'le konuşmak istiyorum. Ella'yla. Jella'yla. Jello'yla. Her neyse işte."

"Ella, aşkım, lütfen... İzin ver onu geberteyim."

J'nin güldüğünü duyuyorum ve aslında bu iyi bir şey, çünkü Warner'ın şaka yaptığını düşünüyor. Öte yandan ben... Şakası olmadığını adım gibi biliyorum.

O sırada Warner bir şeyler söylüyor, ne dediğini duyamıyorum. Oda sessizleşiyor ve bir an kafam karışıyor. Sonra yenildiğimi anlıyorum. Muhtemelen Warner, Juliette'i tekrar yatağa götürdü.

Lanet olsun.

Juliette'in, "Ama tam da bu yüzden kapıyı açmam gerekiyor" dediğini duyuyorum. Yine sessizlik. Ardından hışırtı sesleri. Ağır bir şeyin yere düşmesiyle çıkardığı boğuk bir pat sesi. "Sabahın bu saatinde benimle konuşmak istiyorsa önemli olmalı."

Warner öyle yüksek sesle iç çekiyor ki duvarın arkasından bile duyuyorum.

Tekrar zile basıyorum.

Tekrarlamayan, manasız bir ses.

"*Hey*" diye sesleniyorum. "Cidden... Biri kapıyı açsın. Kıçım donuyor burada."

Warner'dan yine sinirli homurdanmalar geliyor.

"Hemen geliyorum" diye bağırıyor Jello.

"Bu kadar uzun süren ne?" diye soruyorum.

"Ben, şey..." Güldüğünü duyuyorum ve ardından başka birine yöneltildiği belli yumuşak, tatlı bir sesle, "Aaron, lütfen... Söz veriyorum hemen döneceğim" diyor.

"J?"

"Giyinmeye çalışıyorum!"

"*Oh.*" İkisini yatakta birlikte, çıplak hayal etmemek için gerçekten çok çabalıyorum ama nedense bu görüntü gözümün önüne geliviriyor. "Tamam."

Sonra: "Sevgilim, onunla daha ne kadar arkadaşlık etmeyi planlıyorsun?"

J yine gülüyor.

Kız bunu ne bilsin be adam!

Yani, tamam... Beş saniye durup kendimi Warner'ın yerine koysam, beni sık sık öldürmek istemesini anlayabilirdim. Kız arkadaşımla yatakta olsaydım ve aciz bir pislik ortada hiçbir sebep yokken, sırf kız arkadaşıma duygularını anlatmak istediği için kapıyı çalsa ben de onu öldürmek isterdim.

Ama tabii benim bir kız arkadaşım yok ve bu gidişle muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. O yüzden umurumda değil... Ve Warner bunu biliyor. Biraz da bundan ötürü nefret ediyor benden. J'yi kırmadan beni uzaklaştıramaz ama onu paylaşmadan da beni içeri alamaz. Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık derler ya, işte öyle bir durumda.

Ama benim işime geliyor.

Ve parmağım hâlâ kapı zilinin üzerinde gezinirken yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Ama nihayet kapı açıldığında birden irkilerek geri adım atıyorum.

Warner çok öfkeli görünüyor.

Saçları darmadağınık, sabahlığının kuşaklarını alelacele bağlamış. Gömleği yok, yalınayak ve muhtemelen sabahlığının altında çırılçıplak. Kendimi gözlerine bakmaya zorlamamın tek nedeni de bu.

Lanet olsun.

Hiç de şaka yapmıyormuş. Gerçekten çok kızmış gibi.

Kısık –ölümcül– bir sesle şöyle diyor: "Bıraksaydım da Kent'in eski dairesinde donarak ölseydin. O kemirgenler özenle muhafaza edilmiş leşini yiyip bitirseydi. Keşke..."

"Dinle dostum, ben gerçekten..."

"*Sakın* sözümü kesme."

Ağzım kapanıyor.

Warner keskin, düzenli bir nefes alıyor. Gözleri alev gibi. Yeşil. Buz. Ateş. Bu sırayla. "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden?"

"Hımm. Tamam, senin gibi bir narsist için bunu anlamanın zor olacağını biliyorum ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. J benim arkadaşım. Hatta, önce benim arkadaşımdı. Sen gelmeden çok önce arkadaştık biz."

Warner'ın gözleri öfkeyle irileşiyor. Konuşmasına fırsat vermeden hemen atılıyorum.

"Benim hatam. Özür dilerim." Özür diler gibi ellerimi kaldırıyorum. "Bir an hafıza silme olayını tamamen unuttum da. Ama gerçekten, umurumda değil. Hatırladığım kadarıyla onu ilk ben tanıdım."

Ve sonra birden...

Warner kaşlarını çatıyor.

Sanki biri düğmeye basıyor ve gözlerindeki ateş sönüyor. Şimdi beni dikkatle inceliyor ve bu beni tedirgin ediyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor. Başını bana doğru eğiyor ve az sonra gözleri hayretle büyüyor. "Neden dehşet içindesin?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan Jello görünüyor.

Bana gülümsüyor –her zaman kalbimi ısıtan şu kocaman, aydınlık, mutlu gülümsemeyle– ve ben onun giyinik olduğunu görünce rahatlıyorum. Sabahlığının altında çıplak olmamasından bahsetmiyorum. Sanki bir palto ve ayakkabı giymiş ve kapıdan çıkmaya hazırlanmış gibi.

Nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum.

Ama bir anda gülümsemesi kayboluyor. Birdenbire yüzü bembeyaz olunca ve gözlerine endişeli bir bakış yerleşince kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama tepkisinde güven veren bir şeyler var; bu, en azından dünyada bir şeylerin yolunda olduğu anlamına geliyor. Çünkü *biliyordum*. Diğer herkesin aksine onun, benim iyi olmadığımı hemen anlayacağını biliyordum. Şu anda da iyi olmadığımı. Süper güçlere gerek yok.

Ve nedense bu çok şey ifade ediyor.

"Kenji" diyor, "ne oldu?"

Artık gücümü toparlamakta zorlanıyorum. Donuk, zonklayan bir ağrı sol gözümün arkasına baskı yapıyor; siyah noktacıklar görüş alanıma girip çıkıyor ve her şeyde çukurlar bırakıyor. Yeterince hava alamıyormuşum gibi hissediyorum, sanki göğsüm çok küçük, kafam kocaman.

"Kenji?"

"James" diyorum, sesim çok cılız çıkıyor. Bozuk. "Anderson onu almış. Anderson James'le Adam'ı almış. Onları rehin tutuyormuş."

Yedinci Bölüm

Harekât odasına geri döndük.

Yanımda J'yle kapıda duruyorum –Warner'ın cici bir kıyafet giyip saçını örmek için biraz zamana ihtiyacı vardı– ve gittiğimden beri on beş dakika içinde bu odadaki atmosfer bayağı değişmiş. Herkes bir bana bir J'ye bakıp duruyor. Yiyecekmiş gibi bakıyorlar demek daha doğru olur. Brendan yorgun görünüyor. Winston sinirli. Ian kızgın gibi. Lily sinirli görünüyor. Sam sinirli görünüyor. Nouria sinirli görünüyor.

Castle *aşırı* sinirli görünüyor.

Bana kısık gözlerle bakıyor. Birlikte geçirdiğimiz yıllar bana Castle'ın vücut dili hakkında, şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilecek kadar çok şey öğretti. Şu anda onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyor. Küfürlü konuşmayı bırakma sözümden dönmemden ötürü kendini ihanete uğramış hissediyor. Ona kasten saygısızlık ettiğimi ve kızıyla karısına bağırdığım için iki hafta ceza almam gerektiğini düşünüyor. Ayrıca da utanıyor. Benden daha fazlasını bekliyordu.

"Öfkeme hâkim olamadığım için özür dilerim efendim."

Castle beni değerlendirirken çenesi kasılıyor. "Daha iyi misin?"

Hayır. "Evet."

"Bunu daha sonra konuşuruz."

Gözlerimi kaçırıyorum, gerekli pişmanlığı dile getiremeyecek kadar yorgunum. Çok tükendim. Bitiğim. Pestilim çıkmış. Sanki iç organlarım kör, paslı aletlerle kazınmış gibi hissediyorum ama bir şekilde hâlâ buradayım. Hâlâ ayaktayım. Nedense J'nin yanımda olması tüm bunları daha katlanılabilir kılıyor. Burada benim ekibimden birinin olduğunu bilmek iyi hissettiriyor.

Sıkıntılı bir sessizliğin ardından J konuşuyor.

"Ee" diyor ve bir süre arkasını getirmeden bekliyor. "Neden kimse bana bu toplantıyı haber vermedi?"

Nouria fazla tatlı bir tavırla, "Seni rahatsız etmek istemedik" diyor. "O kadar zor birkaç hafta geçirdin ki... Kesin bir eylem planı yapmadan seni uyandırmamanın daha iyi olacağını düşündük."

J kaşlarını çatıyor. Nouria'nın az önce söylediği şeyi düşündüğünü –ve şüphe ettiğini– söyleyebilirim. Nouria'nın söyledikleri bana da saçmalık gibi geliyor. Savaştan sonra insanların dinlenmesine ya da uyumasına müsaade etmek için neredeyse hiçbir zaman özel düzenlemeler yapmayız. Tabii yaralı olmadıkları sürece. Bazen o zaman bile yapmayız. Özellikle J'ye daha önce hiç böyle özel muamele yapılmamıştı. Ona çocukmuş gibi, porselenden yapılmış gibi davranmayız. Hâlâ tuz buz olabilirmiş gibi özen göstermeyiz.

Ama Jello bunun üzerinde durmamaya karar veriyor.

"Nazik olmaya çalıştığınızın farkındayım" diyor Nouria'ya, "ayrıca özellikle dün gece Aaron için ayrılan yer ve gösterilen cömertlik için de minnettarım ama yine de bize hemen söylemeliydiniz. Hatta buraya iniş yaptığımız anda söylemeliydiniz.

Ne kadar çok şey yaşadığımızın bir önemi yok" diyor. "Şu anda uğraştığımız şeyin gerçekliği karşısında liderlerimiz burada ve Aaron da bizimle birlikte savaşacak. Hepinizin onu küçümsemekten vazgeçme vakti geldi."

"Dur, dur... Ne?" Ian kaşlarını çatıyor. "Warner'ı hafife almanın James'le ne alakası var?"

J başını iki yana sallıyor. "Aaron'ın James'le çok ilgisi var. Hatta" diyor, "bu konuyu neden ilk onunla konuşmadığınızı anlayamıyorum. Önyargılarınız size zarar veriyor. Sizi geride tutuyor."

Kaş çatma sırası bende. "Bu konuşmanın amacı ne prenses? Warner'ın bu konuşmayla alakasını anlayamıyorum. Hem neden ona Aaron deyip duruyorsun? Tuhaf."

"Ben... *Oh*" diyor Juliette ve kaşlarını çatıyor. "Kusura bakmayın... Kafam... Anılarım hâlâ... Zor zamanlar geçiriyorum. O benim için Warner olduğundan çok daha uzun süre Aaron'du."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım ben ona Warner demeye devam edeceğim."

"Bence o da senden bunu duymayı tercih ederdi."

"Tamam. Her neyse. Demek onu hafife aldığımızı düşünüyorsun."

"Kesinlikle."

Bu defa Nouria konuşuyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

J bir of çekiyor. Gözlerinde hem hüzün hem de ciddiyetle cevap veriyor:

"Anderson, on yaşındaki bir çocuğu rehin alıp eğitimli askerlerin yanına hapsedebilecek türden bir canavar. Bildiğimiz kadarıyla James'e Valentina'ya davrandığı gibi davranıyor. Ya da Lena'ya. Ya da Adam'a. Bu öyle rahatsız derecede insanlık dışı bir şey ki, düşünmek bile istemiyorum. Anlamakta zorlanıyorum. Ama Aaron için bunu hayal etmek zor değil. O, Anderson'ı

ve kafasının nasıl çalıştığını hepimizden daha iyi biliyor. Yeniden Kuruluş ve özellikle de Anderson hakkında bildikleri çok kıymetli."

"Daha da önemlisi: James, Aaron'ın küçük kardeşi. On yaşında olup Anderson tarafından işkence görmenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da Aaron'dır." Başını kaldırıyor, Castle'ın gözlerinin içine bakıyor. "Onu bu konuşmanın dışında bırakmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilirsin? İlk umursayanın o olmayacağını nasıl düşünebilirsin? Harap oldu."

Derken, sanki Juliette ruhunu çağırmış gibi, Warner kapıda beliriyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, arkasından Nazeera odaya giriyor. Tekrar gözlerimi kırpıştırıyorum ve Haider'la Stephan görüş alanıma giriyor.

Bu küçük bilim deneylerinin hepsini böyle bir arada görmek çok tuhaf. Süper askerler. Hepsi uzun boylu ve mağrur, sanki dünyanın sahibiymiş gibi dimdik yürüyorlar.

Ki bence bir nevi öyleler. En azından babaları öyle.

Tuhaf.

Dünyanın size ait olduğunu ve ona ne isterseniz yapabileceğinizi öğreten ebeveynler tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Belki de Nazeera haklıydı. Belki de biz çok farklıyız. Ben her şeye rağmen denemeyi çok istesem de belki de aramızdaki ilişki asla yürümezdi.

Nazeera, Stephan ve Haider yanımıza pek yaklaşmadan kenarda duruyorlar ve hiçbir şey söylemiyorlar –merhaba bile demiyorlar– ama Warner yürümeye devam ediyor. Jello onu odanın ortasında karşılıyor ve sanki birbirlerini günlerdir görmemişler gibi sarılıyorlar. Bir şekilde kusmamayı başarıyorum. Ama sonra Juliette'in ona doğum günüyle ilgili bir şeyler fısıldadığını duyuyorum ve içimi büyük bir suçluluk dalgası kaplıyor.

Unuttuğuma inanamıyorum.

Dün gece Warner için erken doğum günü kutlaması yapıyorduk. Doğum günü aslında bugün. Bugün. Şimdi. Bu sabah.

Lanet olsun.

Warner'ın *doğum günü* sabahında J'yi yatağından sürükledim.

Of ya, ben gerçekten pisliğin tekiyim.

Kucaklaşma faslından sonra Warner başıyla neredeyse fark edilmeyecek bir hareket yapıyor ve Nazeera, Stephan ve Haider masaya geçip Ian, Lily, Brendan ve Winston'ın yanında yerlerini alıyorlar. Savaşa hazır küçük bir tabur. Bazen bir grup çocuk olduğumuza inanmak zor. Kesinlikle öyleymiş gibi gelmiyor. Ama özellikle bu dördü çok göze çarpıyor.

Warner'ın üstünde deri ceket var. Onu daha önce hiç deri ceket giyerken görmemiştim ve şimdi neden giydiğini de bilmiyorum. Yakışmış da. İlginç, girift bir yakası var ve siyah deri, sarı saçlarının altında dikkat çekiyor. Ama düşündükçe, ceketin ona ait olduğundan daha çok şüphe ediyorum. Buraya indiğimizde yanımızda eşyalarımız yoktu, bu yüzden Warner'ın bu ceketi Haider'dan ödünç aldığını tahmin ediyorum. Heider da kendine özgü zincir zırh gömleklerinden birinin üstüne kalın bir yün ceket geçirmiş. Ama yılan derisine benzeyen altın sarısı bir ceket giymiş olan Stephan ilginçlikte hepsini gölgede bırakıyor.

Çok acayip.

Bu adamlar burada, kahvaltıda zincir zırh giymeyen dünyanın normalleri arasındaki uzaylılara benziyor. Ama ben bile Haider'in göğsüne sarılı metallerle bir tür savaşçıya benzediğini ve altın rengi ceketin Stephan'ın esmer teninde gerçekten göze çarptığını söyleyebilirim. İyi de böyle şeyleri kim satar ki? Uzay kostümlerine falan benziyorlar. Bu adamların nereden alışveriş yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok ama yanlış mağazalara gidiyor olabileceklerini düşünüyorum. Hem ben nereden bileceğim

ki zaten? Yıllardır aynı yırtık pantolonu ve gömleği giyiyorum. Açık söylemem gerekirse bir zamanlar sahip olduğum her şey rengi atmış, kötü onarılmış ve biraz fazla dardı. Doğru dürüst bir kışlık paltoya ve sağlam bir çift bota sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyordum. Bu kadar.

"Kenji?"

Yine kendi zihnimin içinde kaybolduğumu çok geç fark edip irkiliyorum. Biri benimle konuşuyor. Biri adımı söyledi. Öyle değil mi? Kim seslendi acaba diye yüzlerine bakıyorum ama anlayamıyorum.

Yardımını umarak J'ye bakıyorum, bana gülümsüyor. "Nazeera" diyor, "az önce sana bir soru sordu."

Lanet olsun.

Nazeera'yı görmezden geliyordum. Bilerek. Bunu belli ettiğimi sanıyordum. Aramızda bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum... Birbirimizi sonsuza kadar görmezden geleceğimize, dün gece söylediğim aptalca şeyleri asla kabul etmeyeceğimize ve bana dokunduğunda vücudumun ters yerlerine kan hücum etmiyormuş gibi davranacağımıza dair sessiz bir mutabakat yaptığımızı sanıyordum.

Yapmamış mıydık?

Tamam o zaman.

Lanet olsun.

İstemeyerek de olsa dönüp Nazeera'ya bakıyorum. Başında yine o deri kukuletası var, yani sadece dudaklarını görebiliyorum ve bu bana gerçekten büyük haksızlık gibi geliyor. Dudakları çok güzel. Dolgun. Tatlı. Müthiş. Dudaklarına bakmak istemiyorum. Yani, apaçık çok istiyorum. Ama aynı zamanda da kesinlikle istemiyorum. Her neyse, sürekli dudaklarına bakmak yeterince zor ama kapüşonu gözlerini gizlediği için şu anda ne düşündüğü ya da dün gece söylediklerimden ötürü bana hâlâ kızgın olup olmadığını anlayamıyorum.

Sonra...

"Şüphelendiğin bir şey var mı diye soruyordum" diyor Nazeera. "James'le ilgili. Ve Adam'la."

Ben bunu nasıl kaçırdım? Ne kadar süre boşluğa bakıp Haider'ın nereden alışveriş yaptığını düşündüm?

Tanrım.

Benim neyim var böyle?

Zihnimi toplamayı umarak başımı hafifçe sallıyorum. "Evet" diyorum. "Buraya geldiğimizde James ve Adam'ı göremeyince biraz korktum. Herkese de söyledim" diyorum işe yaramaz arkadaşlarımın her birine tek tek bakarak, "ama hiç kimse beni dinlemedi. Herkes deli olduğumu düşünüyordu."

Nazeera kapüşonunu geri itiyor ve bu sabah ilk kez yüzünü görebiliyorum. Gözlerini araştırıyorum ama bir şey öğrenemiyorum. İfadesi boş. Sesinde ya da duruşunda bana gerçekte ne düşündüğünü söyleyecek hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Sonra gözleri çok az kısılıyor. "Herkese söyledin."

"Yani..." Gözlerimi kırpıştırıyorum, duraksıyorum, "...Bazılarına söyledim. Evet."

"Ama bizden hiç kimseye söylemedin." Küçük paralı askerler grubunu gösteriyor. "Ella'ya ya da Warner'a söylemedin. Ya da geri kalanlarımıza."

"Castle size söylememem gerektiğini söyledi" diyorum, bir J'ye bir Warner'a bakarak. "Birlikte güzel bir akşam geçirebilmenizi istedi."

J bir şey söyeyecekken Nazeera araya giriyor.

"Tamam, bunu anlarım" diyor, "peki, Haider ve Stephan'a hiçbir şey söylememeni de o mu tembihledi? Bana? Castle sana şüphelerini geri kalanımızla paylaşmamanı söylemedi değil mi?"

Ses tonunda herhangi bir değişme olmuyor. Öfke yok, en ufak bir kızgınlık belirtisi bile yok... Ama birden herkes dönüp

ona bakıyor. Haider'ın kaşları kalkıyor. Warner bile meraklı görünüyor.

Görünen o ki Nazeera tuhaf davranıyor.

Ama bana yine yorgunluk çöküyor.

Nasıl oluyorsa, bunun son olduğunu anlıyorum. Bir balon gibi sönüyorum. Başka güçlendiriciler yok. Bana bir dakika daha direnme gücü verecek öfke patlamaları ya da adrenalin olmayacak. Konuşmaya çalışıyorum ama beynimdeki bağlantılar kesiliyor, yeniden yönlendiriliyor.

Ağzım açılıyor. Kapanıyor.

Hiçbir şey yok.

Bu kez yorgunluk beni öyle yoğun bir şekilde etkiliyor ki, sanki kemiklerim kırılıyor, gözlerimin akı akıyor ve sanki dünyaya selefonla bakıyormuşum gibi hissediyorum. Her şey hafif metalik, camsı ve bulanık bir parlaklığa bürünüyor. İşte o zaman anlıyorum ki...

Bu normal bir yorgunluğa benzemiyor.

Ama artık çok geç. Gerçekten çok ama çok yorgun olabileceğimin farkına varmak için çok geç.

Kahretsin, sanırım ölüyor olabilirim.

Stephan bir şeyler söylüyor. Onu duymuyorum.

Nazeera bir şeyler söylüyor. Onu duymuyorum.

Beynimin hâlâ çalışır durumda olan bir yeri bana odama dönüp huzur içinde ölmemi söylüyor ama öne doğru bir adım atmaya çalıştığımda tökezliyorum.

Çok garip.

Bir adım daha atıyorum ama bu sefer daha da kötü. Bacaklarım birbirine dolanıyor ve tökezliyorum, düşmekten son anda kurtuluyorum.

Her şey ters geliyor.

Sanki kafamdaki sesler giderek artıyor. Gözlerimi tamamen açamıyorum. Etrafımdaki hava gergin –sıkıştırılmış– gibi geli-

yor *ve kendimi çok tuhaf hissettiğimi* söylemeye çalışıyorum ama nafile. Tek bildiğim âniden üşüdüğüm. Üşürken terlediğim.

Bir dakika. Bu normal değil.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Kenji?"

Bu sözcük bana çok uzaklardan ulaşıyor. Suyun altından. Artık gözlerim kapalı ve sanki sonsuza kadar öyle kalacakmış gibi geliyor. Bir de... Her şey farklı kokuyor. Toprak, nem ve soğuk gibi. Tuhaf. Bir şey yüzümü gıdıklıyor. Ot mu? Yüzüme ne zaman ot değdi ki?

"Kenji?"

Ah. Ah. Bu hiç hoş değil. Biri beni sert bir şekilde sarsıyor, kafatasımın içinde beynimi sallıyor ve kadim bir içgüdüyle göz-kapaklarımı aralıyor ama odaklanmaya çalıştığımda, odaklanamıyorum. Her şey yumuşacık. Hamur gibi.

Biri bağırıyor. Birileri. Bir dakika, *birinin* çoğulu neydi ki? Daha önce bu kadar çok insanın aynı anda bana seslendiğini duyduğumu hiç sanmıyorum. Kenji kenji kenji kenjikenjikenji.

Gülmeye çalışıyorum.

Sonra onu görüyorum. İşte orada. Tanrım, ne güzel bir rüya. Ama işte o orada. Yüzüme dokunuyor. Başımı biraz çevirip yanağımı onun pürüzsüz, yumuşak avucuna yaslıyorum. Harika hissettiriyor.

Nazeera.

Baş döndürücü bir güzellik, diye düşünüyorum.

Ve sonra gidiyorum.

Yerçekiminden kurtulmuş bir hâlde.

Sekizinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda örümcekler görüyorum.

Gözler ve kollar, gözler ve kollar, gözler ve kollar, her yerdeler. Büyütülmüş. Yakın. Yuvarlak ve parlak binlerce göz. Etrafımda bana doğru uzanan yüzlerce kol.

Tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Neyse ki örümceklerden korkmuyorum, yoksa çığlığı basardım herhalde. Ama örümceklerle yaşamayı öğrendim. Yetimhanede, geceleri sokaklarda, Omega Point'te yeraltında onlarla yaşadım. Ayakkabılarımın içinde, yatağımın altında saklanıyorlar, odamın köşelerinde sinekleri yakalıyorlar. Çoğu zaman onları dışarı doğru iterim ama asla öldürmem. Örümceklerle aramda bir anlaşma var. İyiyiz böyle.

Ama daha önce örümceklerin sesini hiç *duymamıştım*.

Bunlar çok gürültücü. Öyle çok ahenksiz gürültü, öyle bir uğultu ve anlamsız titreşim var ki sesleri ayırt edemiyorum. Ama sonra yavaş yavaş seçilmeye başlıyorlar. Biçim buluyorlar.

Ses olduklarını anlıyorum.

"Haklısın, bu normal değil" diyor biri. "Bu kadar uzun süre sonra kalıcı etkiler yaşaması kesinlikle tuhaf... Ama bu duyulmamış bir şey değil."

"Bu teori hiç mantıklı değil..."

"*Nazeera.*" Haider'ın sesine benziyor. "Bunlar onların şifacıları. Eminim ne olduğunu bilirler..."

"Umurumda değil" diyor Nazeera sertçe. "Ben buna katılmıyorum. Son birkaç gündür Kenji gayet iyiydi, hem bir şey olsaydı ben bilirdim; onunla birlikteydim. Bu çok saçma bir teşhis. Altta yatan bambaşka bir neden varken, *günler* önce verilen ilaçlardan etkilendiğini öne sürmek sorumsuzluktur."

Uzunca bir sessizlik oluyor.

Sonunda birinin iç çektiğini duyuyorum.

"Buna inanmakta zorlanabilirsiniz ama biz sihir yapmıyoruz. Gerçek bilimle uğraşıyoruz. Bir hastayı ya da yaralı birini belli parametreler dahilinde iyileştirebiliyoruz. Dokuyu ve kemiği yeniden geliştirebilir ve kan kaybını telafi edebiliriz ama... Mesela gıda zehirlenmesi gibi durumlar için fazla bir şey yapamayız. Ya da fazla alkolün ertesi gün devam eden etkileri için. Ya da kronik yorgunluk için. Henüz tedavi edemediğimiz birçok hastalık ve rahatsızlık var." Bu konuşan Sara olmalı. Ya da Sonya. İkisi de olabilir. Seslerini her zaman ayırt edemiyorum.

"Ve şu anda" diyor ikisinden biri, "tüm çabalarımıza rağmen Kenji'nin vücudunda hâlâ bu ilaçlardan var. Ve normal seyrini izlemek zorundalar."

"Ama... Yapacak bir şey..."

İkizlerden biri, "Kenji son otuz altı saattir saf adrenalin salgılıyor" diyor. "Bu inişler ve çıkışlar vücudunu harap ediyor ve uyku yoksunluğu onu ilaçların etkilerine karşı daha duyarlı hâle getiriyor."

"İyileşecek mi?" diye soruyor Nazeera.

"Uyumazsa iyileşemez."

"Ne demek bu?" J. Jella. Jello. Bu onun sesi. Çok korkmuş. "Hasar ne kadar ciddi? Ne kadar sürede iyileşir?"

Sonra, zihnim keskinleşmeye devam ettikçe ikizlerin birlikte konuştuklarını, birbirlerinin fikirlerini ve cümlelerini tamamladıklarını, bu yüzden tek bir kişi konuşuyormuş gibi geldiğini fark ediyorum. Bu daha mantıklı.

Sara: "Kesin olarak bilemeyiz."

Sonya: "Saatler de sürebilir, günler de sürebilir."

"*Günler mi?*" Yine Nazeera.

Sara: "Ya da sürmez. Aslında bu, bağışıklık sisteminin ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Kendisi genç ve başka bir hastalığı yok, bu yüzden çabuk toparlanma şansı yüksek. Ama ciddi anlamda su kaybı var."

Sonya: "Ve uykuya ihtiyacı var. İlaçla uyutulmaya değil, gerçek, onarıcı bir uykuya. Yapabileceğimiz en iyi şey acısını dindirmek ve onu rahat bırakmak."

"Bunu ona neden yaptın?" Castle. *Castle burada.* Ama sesi sert. Biraz korkmuş. "Gerekli miydi? Gerçekten mi?"

Sessizlik.

"*Nazeera.*" Bu Stephan.

"Gerekli gördüm" diyor Nazeera sessizce. "O sırada."

"Ona söyleyebilirdin, farkındasın değil mi?" Yine J. Sesi sinirli geliyor. "Ona ilaç vermene gerek yoktu. Eğer ona olacakları söylemiş olsaydın, uçakta rahat olurdu."

"Sen orada değildin Ella. Bilmiyorun. Riske giremezdim. Anderson, Kenji'nin o uçakta olduğundan şüphelenseydi... Kenji tek bir *ses* çıkarsaydı... Şu anda hepimiz ölmüş olurduk. Sekiz saat boyunca robot gibi hareketsiz ve sessiz kalacağına güvenemezdim, tamam mı? Tek çare buydu."

"Ama onu gerçekten tanıyor olsaydın" diyor J, büyüyen öfkesiyle gözü dönerek. "Kenji'yle yan yana savaşmanın nasıl bir

şey olduğu hakkında bir fikrin olsaydı onu asla bir engel olarak görmezdin."

Neredeyse gülümsüyorum.

J her zaman kendisinden bekleneni yapar. Her zaman takımın yanındadır.

"Kenji" diye devam ediyor konuşmaya, "görevi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Sana ajan mevcudiyeti sağlardı. Sana sandığından daha fazla yardım edebilirdi. O..."

Birinin yükses sesle boğazını temizlemesi üzerine hevesim kursağımda kalıyor. Bu konuşmadan gerçekten keyif alıyordum.

"Bence..." Yine ikizlerden biri. Sara. "Bence suçlu aramanın hiç sırası değil. Şimdi değil. Özellikle de bu durumdayken olmaz."

"Aslında" diyor Sonya ve içini çekiyor, "onu çılgına çeviren şeyin James hakkındaki haberler olduğunu düşünüyoruz."

"Ne?" Yine Nazeera. "Ne demek istiyorsun?"

Sara: "Kenji, James'i seviyor. Çoğumuzun bildiğinden daha çok seviyor. Ne kadar yakın olduklarının herkes farkında değil..."

"... Ama biz bunu her gün görürdük" diyor Sonya. "Sara ve ben bir süredir James'le çalışıyor ve ona iyileştirme güçlerini nasıl kullanacağını öğretiyorduk."

Sonya: "Kenji hep oradaydı. Her zaman kaydını yaptırıyordu. James'le aralarında özel bir bağ var."

"Ve bu kadar endişelendiğimizde" diyor Sara, "bu kadar korktuğumuzda, aşırı düzeyde stres bağışıklık sistemimize zarar verebiliyor."

Ha. Sanırım bu, bağışıklık sistemimin ömür boyu berbat olduğu anlamına geliyor.

Öyle olsa bile, kendimi daha iyi hissettiğimi düşünüyorum. Sadece sesleri ayırt etmekle kalmıyorum, aynı zamanda kolumda

bir iğne olduğunun ve çok acıttığının da farkındayım. Bana sıvı veriyor olmalılar.

Henüz gözlerimi açık tutamıyorum ama kendimi zorlayıp konuşmayı *deneyebilirim*. Ne yazık ki boğazım çok kuru. Pürüzlü. Zımpara kâğıdı gibi pürüzlü. Cümle kurmak bayağı çaba gerektirecekmiş gibi geliyor ama az sonra iki kelime çıkarmayı başarıyorum:

"Ben iyiyim."

"*Kenji.*" Castle'ın ileri atıldığını hissediyorum. Elimi tutuyor. "Tanrı'ya şükür. Çok endişelendik."

"Tamam" diyorum ama sesim kendime bile yabancı geliyor. "Örümcekler gibi."

Oda sessizleşiyor.

"Neden bahsediyor?" diye fısıldıyor biri.

"Bence dinlenmesine izin vermeliyiz."

Evet. Dinlenmek.

Öyle yorgunum ki.

Artık hareket edemiyorum. Daha fazla sözcük oluşturamıyorum. Kendimi yatağın içine gömülmüş gibi hissediyorum.

Sesler yavaş yavaş dağılıp, kulaklarımda uğuldayan, acı verici bir saldırıya dönüşen kesintisiz bir ses kütlesi oluyor ve sonra...

Kesildi.

Sessizlik.

Karanlık.

Dokuzuncu Bölüm

Ne kadar oldu?

Hava daha serin, daha ağır geliyor. Yutkunmaya çalışıyorum ve bu defa acımıyor. İki dar aralıktan bakmayı başarıyorum –örümceklerle ilgili bir şeyler hatırlıyorum– ve yalnız olduğumu görüyorum.

Gözlerimi biraz daha açıyorum. Bir sağlık çadırında falan uyanacağımı düşünmüştüm ama kendi odamda olduğumu görünce şaşırdım ve galiba rahatladım. Her yer sessiz. Çıt yok. Bir şey dışında: Dikkatli dinleyince cırcırböceklerinin uzaktan gelen sürpriz sesini duyabiliyorum. Cırcırböceklerinin sesini duymayalı on yıl olmuştur.

Ne tuhaf.

Her neyse, şimdi kendimi eskisinden bin kat daha iyi hissediyorum... Dün müydü? Bilmiyorum. Ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun, açıkça söyleyebilirim ki artık daha iyi hissediyorum, kendime gelmiş gibiyim. Gerçekten de daha iyi olmalıyım çünkü birden kurt gibi acıkıyorum. Fırsatım varken

o pastayı yemediğime inanamıyorum. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

İnsan uyumadığı bir yerde uyanınca biraz kafası karışıyor ama birkaç dakika sonra oda tanıdık gelmeye başlıyor. Perdelerimin çoğu kapalı ama birkaç santim açık olan pencereden içeriye süzülen ay ışığı odaya gümüş rengi gölgeler saçıyor. İşler sarpa sarmadan önce bu çadırda yeterince zaman geçirmedim bu yüzden içerisi hâlâ bana ait izler taşımıyor. Normal tabii, eşyalarımın hiçbiri yanımda değil ki. Her şey soğuk geliyor. Yabancı. Bütün eşyalarım ödünç alınma, diş fırçam bile. Ama odanın içinde göz gezdirip de yatağımın yanındaki kapalı monitörü, yan tarafta asılı boş serum torbasını ve kolumun ön kısmındaki yeni morluğun üstündeki yeni bandajı görünce anlıyorum ki birileri benim iyi olduğuma kanaat getirmiş. İyi olacağıma.

İçime bir rahatlama yayılıyor.

Peki yemek işini ne yapacağım?

Saatin kaç olduğuna dair tahminime göre, yemek yemek için çok geç olabilir. Yemek çadırının gecenin her saati açık olduğunu sanmıyorum. Ne var ki, şu anda midem bu fikre isyan ediyor. Gerçi guruldamıyor, sadece ağrıyor. Tanıdık bir his bu, fark edilmesi kolay. Açlığın keskin, nefes kesen sancıları her zaman aynıdır.

Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım sancılar bunlar.

Sancı, görmezden gelemeyeceğim bir ısrarla yeniden geri geliyor ve ben yiyecek bir şeyler araştırmaktan başka seçeneğim olmadığını anlıyorum. Herhangi bir şey. Bir parça kuru ekmek bile olur. Düşünüyorum da, en son ne zaman doğru dürüst bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Uçakta yemiş olabilirim, düşmeden hemen önce. Sığınak'a vardığımız ilk gece akşam yemeği yemek istemiştim ama sinirlerim o kadar bozuktu ki midem büzüşmüş ve iştahım kapanmıştı. Sanırım o zamandan beri açlık çekiyorum.

Bunu telafi edeceğim.

Kendimi sonuna kadar zorluyorum. Kendimi yeniden ayarlamam gerekiyor. Son zamanlarda bakış açımı kaybetmeyi pek önemsemiyordum ve bunu yapmaya gücüm yetmez. Yapılacak çok fazla şey var. Bana bel bağlayan çok fazla insan var.

James'in bundan daha iyi olmama ihtiyacı var.

Üstelik şükredecek o kadar çok şeyim var ki. Biliyorum. Bazen sadece hatırlatılmalarına ihtiyacım oluyor. Bu yüzden bu karanlık, sessiz odada derin, düzenli bir nefes alıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Hatırlamaya.

Sesli söylemeye: *Minnetarım.*

Sırtımdaki kıyafetler için ve bu odada güvende olduğum için. Arkadaşlarım için, geçici ailem için, bir de geriye kalan beden ve akıl sağlığım için.

Başımı ellerimin arasına alıp sesli şükrediyorum. Ayaklarımı yere basıyorum ve sesli şükrediyorum. Güçlükle nefes alarak ve ter dökerek nihayet ayağa kalkmayı başardığımda da ellerimi duvara dayayıp fısıldıyorum:

"Minnettarım."

James'i bulacağım. Onu, Adam'ı ve diğer herkesi bulacağım. Bu işi düzelteceğim. Bunun için ölmem gerekse bile, yapmak zorundayım.

Başımı kaldırıp duvardan bir adım uzaklaşarak, soğuk zeminde dikkatli bir şekilde dengemi sağlamaya çalışıyorum. Kendi başıma ayakta durabilecek durumda olduğumu anlayınca rahat bir nefes alıyorum. Önce öncelikler: Duş almam gerek.

Tişörtümün eteğini tutup başımın üzerine doğru çekiyorum ama yakası yüzüme dolanıp geçici olarak gözümü kapattığında kolum bir şeyle temas ediyor.

Biriyle.

Kısa ve şaşkın bir iç çekiş, odamda bir davetsiz misafir olduğunun tek kanıtı.

Aynı anda içim hem korku hem öfkeyle doluyor. Her iki his de o kadar yoğun ki beni bir anda sersemletiyor.

Ama sersemleyecek zaman yok.

Tişörtü üstümden çekiyorum ve adrenalinim yükselmiş bir hâlde etrafımda dönerken, yere fırlatıyorum. Pantolonumun paçasında saklanan, baldırımın iç kısmına bağlanan yarı otomatiği kapıyorum ve insan için anormal sayılabilecek bir hızla botlarımı çekiyorum. Silahı sıkıca kavradıktan sonra kollarım, içimde hissettiğimden daha düz ve istikrarlı bir şekilde havaya kalkıyor.

Burası yeterince karanlık. Saklanacak çok fazla yer var.

"Çık ortaya" diye bağırıyorum. *"Hemen."*

Sonra ne oluyor tam olarak bilmiyorum. Tam olarak göremiyorum ama hissedebiliyorum. Rüzgâr tek bir akıcı yay çizerek bana doğru kıvrılıyor ve nasıl oluyorsa, imkânsız bir şekilde silahım yerde duruyor. Odanın karşı tarafında. Açık, boş ellerime bakakalıyorum. Afallıyorum.

Karar vermek için sadece tek bir dakikam var.

Yanımdaki masanın sandalyesini alıp sert bir şekilde duvara çarpıyorum. Tahta bacaklardan biri kolayca kırılıyor ve onu beysbol sopası gibi kaldırıyorum.

"Ne istiyorsun?" diyorum, uyduruk silahı tutan elimi esneterek. "Seni kim gö..."

Arkamdan bir tekme yiyorum.

Ağır, düz bir çizme kürek kemiklerimin arasına sert bir şekilde iniyor ve beni dengemi ve nefesimi kaybetmeme neden olacak kadar büyük bir kuvvetle öne doğru savuruyor. Dört ayak pozisyonunda yere seriliyorum, başım dönüyor. Hâlâ çok güçsüzüm. Yeterince hızlı değilim. Ve bunun farkındayım.

Ama kapının açıldığını duyduğumda benden daha güçlü bir şey beni dimdik durmaya zorluyor; sadakat gibi, sevdiğim ve korumam gereken insanlara karşı sorumluluk gibi bir şey. Açık

kapıdan içeri giren ay ışığı silahımın hâlâ yerde durduğunu gösteriyor. Birkaç saniye içinde silahımı kaptığım gibi bir şekilde kapı kapanmadan yetişiyorum.

Karanlıkta bir şeyin parıltısını gördüğüm anda hiç tereddüt etmiyorum.

Ateş ediyorum.

Yere temas eden çizmelerin tok, uzak sesini duyunca ıskaladığımı anlıyorum. Saldırganım kaçıyor ve yaralanmayacak kadar hızlı hareket ediyor. Öyle karanlık ki –sokak lambaları yanmıyor ve ay ışığı çok cılız– hâlâ kendi ayaklarımdan başka bir şey göremiyorum ama ortamın mutlak sessizliğinde uzaktaki temkinli ayak seslerini ayırt edebiliyorum. Yaklaştıkça hareketlerini daha çok takip edebiliyorum ama gerçek şu ki, güçlükle nefes alabildiğim için bir şey duymakta zorlanıyorum. Şu anda nasıl hareket edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Durup düşünmeye bile vaktim yok. Zihnim tek bir düşünce dışında bomboş:

Davetsiz misafiri yakala.

Kim olabileceğini düşünmekten neredeyse korkuyorum. Tesadüfen gelen bir davetsiz misafir olması çok zayıf bir ihtimal. Belki bir şekilde kampımıza giren bir sivil olabilir. Ancak Nouria ve Sam'in bu yerle ilgili söylediklerine göre böyle bir şey olması neredeyse imkânsız olmalı.

Hayır, bu her kimse, Anderson'ın adamlarından biri olması daha muhtemel görünüyor. Öyle olmalı. Muhtemelen buraya geri kalan üstün çocukları toplamak için gönderilmiştir. Belki gecenin köründe çadır çadır gezip içinde kim var diye bakacaktır. Eminim uyanık olmamı beklemiyorlardı.

Birden aklıma gelen dehşet verici bir düşünceyle ürperiyor ve neredeyse tökezliyorum. *Ya J'ye çoktan ulaştılırsa?*

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Herhangi birinin –hatta Anderson'ın adamlarından birinin

bile– Sığınak'a nasıl girebildiğine dair hiçbir fikrim yok ama biz buradaysak, o zaman bu bir ölüm kalım meselesi demektir. Ben odamda yarı ölü hâldeyken neler olduğunu hiç bilmiyorum ama yokluğumda işler kızışmış olmalı. Bu pisliği yakalamam lazım, yoksa hepimizin hayatı riske girebilir. Ve eğer Anderson bu gece istediğini elde ederse, artık James ve Adam'ı hayatta tutmak için hiçbir nedeni kalmayacak. Hâlâ hayattalarsa tabii.

Bunu yapmak zorundayım. Ne kadar halsiz hissettiğimin bir önemi yok. Başka seçeneğim yok, gerçekten yok.

Kendimi hazırlayıp daha gayretli atılıyorum, harcadığım çabadan bacaklarım ve ciğerlerim yanıyor. Bu her kimse, mükemmel eğitilmiş. Kendi eksiklerimi kabul etmek zor ama bu kadar ileri gitmemin tek sebebinin saat olduğunu inkâr edemem; şu anda ortama öyle ürkütücü bir sessizlik hâkim ki en hafif sesler bile yüksek geliyor. Ve bu adam, her kim ise, çok fazla ses çıkarmadan hızlı ve görünürde hiç durmadan koşmayı biliyor. Başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydık onu takip edebileceğimden emin değilim.

Ama neyse ki öfke ve kızgınlık gibi müttefiklerim var.

Ağaçların çok sık olduğu boğucu bir ormana girdiğimizde bu adamdan gerçekten ama gerçekten nefret ettiğime karar veriyorum. Ay ışığı buraya tam anlamıyla nüfuz edemiyor, bu da yeterince yaklaşsam bile onu görmemin imkânsız olacağı anlamına geliyor. Ama eşzamanlı soluk alıp vermeye başlayınca ve ayak seslerimiz bir ritim tutturunca ona üstünlük sağladığımı anlıyorum. O da bunu seziyor olmalı, çünkü gücünü, beni hayrete düşüren bir çeviklikle hızlandığını hissediyorum. Ben var gücümü kullanıyorum ama görünen o ki bu adam sadece eğleniyormuş. Gezintiye çıkmış.

Tanrım.

Bir taktik uygulamaktan başka seçeneğim yok.

Koşarken, üstelik de göremediğim bir hedefe ateş edecek kadar iyi değilim –Tanrı aşkına ben Warner değilim– bu yüzden çocukça destek planım yeterli olacaktır.

Silahı fırlatıyorum. Sertçe. Var gücümü kullanarak.

Temiz bir atış, sağlam. Tek ihtiyacım olan bir tökezleme. Tek, kısacık bir tereddür ânı. Bana avantaj sağlayacak herhangi bir şey.

Ve bunu duyduğumda... kısa, şaşkın bir nefes çekiş...

Bir çığlık atarak ileri atılıyorum ve onu yere düşürüyorum.

Onuncu Bölüm

"Ne... Ne oluyor ya?"

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Halüsinasyon görsem *daha iyi.*

"Özür dilerim, özür dilerim, aman Tanrım, çok özür dilerim..."

Kalkmaya çalışıyorum ama tüm gücümle ileri atıldığım için neredeyse yere serildim. Ayakta duracak gücüm kalmadı. Yine de azıcık yana kaymayı başarıyorum ve nemli çimleri tenimde hissettiğim anda tişörtümün üstümde olmadığını hatırlıyorum.

Yüksek sesle sövüyorum.

Bu gece daha kötü olamazdı.

Ama sonra, yarım saniye içinde zihnim bedenime yetişiyor ve kavrama –farkındalık– gücü o kadar yoğun oluyor ki neredeyse beni kör ediyor. İçimde kaynayan müthiş öfke beni ayağa kaldırıp ondan uzaklaştırmaya yetiyor. Geriye doğru sendeleyerek yere düşüyorum ve kafamı bir ağaç gövdesine çarpıyorum.

"Oro..." Gerisini getirmeden öfke dolu bir çığlık atıyorum.

Nazeera geri geri sürünüyor.

Hâlâ yerde, bakışları hiddetli, atkuyruğundan çıkan saçları dağılmış. Onu hiç böyle dehşete düşmüş hâlde görmemiştim. Hiç böyle felce uğramış hâlde görmemiştim. Onu böyle görünce, gözlerindeki acı dolu bakıştaki bir şey öfkemi hafifletiyor.

Sadece hafifletiyor.

"*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye bağırıyorum. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Aman Tanrım, çok özür diliyorum" diyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Özür mü diliyorsun?" Hâlâ bağırıyorum. "Özür diliyorsun? Seni *öldürebilirdim*."

Nazeera şimdi bile, bu korkunç, inanılmaz anda bile gözlerimin içine bakıp şunu söyleme cüretini gösteriyor: "Bundan pek emin değilim."

Yemin ederim, gözlerim öfkeden öyle bir açıldı ki, yüzümü yırttılar sandım. Bu kadınla ne yapacağım hiç bilmiyorum.

Hiçbir ipucu yok.

"Ben... Ben..." diye kekeleyerek doğru sözcükleri bulmak için çabalıyorum. "Şu anda seni tek yön biletle Ay'a göndermek için o kadar çok neden var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Ellerimi saçlarımın arasından geçirip avuç avuç tutuyorum. "Ne sanıyordun? Neden... Neden..." Sonra, âniden aklıma bir şey geliyor. Göğsümü soğuk, kötü bir his kaplıyor ve ellerimi indiriyorum. Nazeera'nın yüzüne bakıyorum.

"Nazeera" diyorum sessizce. "Neden benim odamdaydın?"

Nazeera dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Gözlerini kapatıyor. Ben artık yüzünü göremez olunca –alnını dizlerine bastırdığında– şöyle diyor: "Gerçekten bunun hayatımın en utanç verici ânı olabileceğini düşünüyorum."

Kaslarım gevşiyor. Ona şaşkın şaşkın ve yıllardır hiç olmadığım kadar öfkeli bakıyorum. "Anlamıyorum."

Nazeera başını iki yana sallıyor. Habire başını sallıyor. "Uyanmaman gerekiyordu" diyor. "Gece boyunca uyursun sandım. Sadece seni kontrol etmek istedim, iyi olduğundan emin olmak istedim çünkü hepsi benim hatamdı ve ben... Kendimi *çok kötü* hissediyordum..."

Ağzımı açıyorum. Bir şey söyleyemiyorum.

"...Ama sonra sen uyandın ve ben ne yapacağımı bilemedim" derken nihayet başını kaldırıyor. "Ben... Ben..."

"Saçmalık" diyorum, sözünü keserek. "Ne yapacağını bilememen *çok saçma*. Eğer gerçekten benim sağlığım için endişe ettiğinden odamda olsaydın, normal bir insan gibi bana selam verebilirdin. 'Ah, merhaba Kenji, benim, Nazeera! Ölmediğinden emin olmak için sana bakmaya geldim!' gibi bir şey söyleyebilirdin. Ben de sana, 'Ya, öyle mi, teşekkür ederim Nazeera, çok naziksin!' derdim. Sen de..."

"O kadar basit değil" diyor Nazeera yine başını sallayarak. "Değildi... O kadar basit değildi..."

"Doğru" diyorum öfkeyle. "Haklısın. Bu o kadar kolay değil."

Ayağa kalkıp ellerimdeki tozu silkeliyorum. "Neden biliyor musun? Neden o kadar basit olmadığını bilmek ister misin? Çünkü hikâyen pek akla yatkın değil. Odama beni kontrol etmek için geldiğini söylüyorsun –çünkü sağlığım için endişelendiğini iddia ediyorsun– ama sonra ilk fırsatta hasta bir adamın sırtına tekme atıp onu yere düşürüyorsun ve sonra *üstü çıplak vaziyette* ormanın içinde onu peşinden koşturuyorsun."

"Hayır" diyorum, içimdeki öfke yeniden alevleniyor. "Kesinlikle hayır. Sağlığım senin umurunda bile değil. Sen..." Parmağımla onu gösteriyorum, "...Sen bir şey peşindesin. Önce uçaktaki ilaçlar, şimdi de bu. Sen beni *öldürmeye* çalışıyorsun Nazeera ve ben sebebini çözemiyorum."

"Ne oldu? İlkinde işimi bitiremedin mi? Öldüğümden emin olmak için mi geldin. Bu muydu?"

Nazeera yavaşça ayağa kalkıyor ama gözlerime bakamıyor.

Suskunluğu beni deli ediyor.

Öfkeden titreyerek, "Cevapları duymak istiyorum" diye bağırıyorum. "Şu anda. Ne işler çevirdiğini bilmek istiyorum. Neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Kime çalıştığını bilmek istiyorum." Ardından resmen haykırıyorum: *"Bu gece lanet odamda ne işin olduğunu da bilmek istiyorum."*

"Kenji" diyor sessizce. "Özür dilerim. Bu konuda iyi değilim. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Üzgünüm."

Onun bu küstahlığı beni o kadar şaşırtıyor ki darbe yemiş gibi geri çekiliyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm" diyor tekrar. Benden uzaklaşıyor. Yavaşça, ama... Ben bu kızı koşarken gördüm. "Bırak da gidip utancımdan başka bir yerde öleyim, tamam mı? Çok özür dilerim."

"Dur."

Birden duruyor.

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Olmuyor. "Bana gerçeği söyle" derken göğsüm hâlâ inip kalkıyor.

"Sana gerçeği söyledim" diyor gözleri öfkeyle parlayarak. "Bu konuda iyi değilim Kenji. Bunda iyi değilim."

"Sen neden bahsediyorsun. Bunda elbette iyisin. İnsan öldürmek senin mesleğin sayılır."

Nazeera gülüyor ama sesi biraz histerik geliyor. "Hatırlıyor musun" diyor, "sana bu ilişki yürümez demiştim hani?" İkimizin arasında o bilindik hareketi yapıyor. "O günü hatırlıyor musun?"

Farkında olmadığım, kontrol edemediğim ilkel bir şey vücuduma keskin bir ısı iğnesi saplıyor. Şu anda bile.

"Evet" diyorum. "Hatırlıyorum."

"Bu" diyor Nazeera kollarını savurarak. "Bahsettiğim şey buydu."

Kaşlarımı çatıyorum. Konuşmanın ucunu kaçırmış gibiyim. "Ben..." Yine kaşlarımı çatıyorum. "Ne anlatıyorsun sen?"

"*Bu*" diyor, öfkesi sesine yansıyor. "Bu. *Bu*. Anlamıyorsun. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ben... Ben bunu yapmıyorum, tamam mı? Hiç yapmadım. O gün sana bunu hiç yapmadığımı söylemeye çalıştım... Ama şimdi..." Cümlesini yarım bırakıp sert bir harteketle başını iki yana sallıyor. Başka tarafa bakıyor. "Lütfen bana bunu söyletme."

"Neyi?"

"Sen..." Susuyor. "Bu..."

Bekliyorum, bekliyorum ama hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

"Ben *ne*? Bu *ne*?"

Sonunda içini çekiyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Sen benim ilk öpücüğümdün."

On Birinci Bölüm

Bana ne söyleyeçeğini kırk yıl düşünsem bu asla aklıma gelmezdi.

Asla.

Şaşkınlığın ötesindeyim. Hayretten konuşamayacak hâldeyim.

Düşünebildiğim tek şey...

"Yalan söylüyorsun."

Nazeer hayır anlamında başını sallıyor.

"Ama..."

Başını sallamaya devam ediyor.

"Anlamıyorum."

"Senden hoşlanıyorum" diyor sessizce. "Çok hoşlanıyorum."

İçimde bir şey parlıyor; müthiş bir şey. Bir duygu dalgası. Bir tutam ateş. *Sevinç.* Ardından inkâr, katı bir inkâr.

"Saçma."

"Saçma değil" diye fısıldıyor.

"Ama sen beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Hayır." Başını öne eğiyor. "Sana, seni önemsediğimi göstermeye çalışıyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum sadece.

"Sana o ilacın biraz daha güçlü dozunu verdim çünkü uçakta uyanırsın ve senin öldürürler diye endişe ediyordum" diyor. "Bu gece odana geldim çünkü iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama sen uyanınca heyecanladım ve kayboldum. Sonra konuşmaya başladın ve söylediğin şeyler o kadar güzeldi ki..." Başını iki yana sallıyor... "Bilmiyorum. Gerçekten, bir bahanem yok. Orada kaldım çünkü kalmak istedim. Kaldım ve bir sığıntı gibi seni izledim. Sen beni yakalayınca da o kadar çok utandım ki bu yüzden az kalsın seni öldürüyordum."

Nazeera elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Ne yaptığımı kendim de bilmiyorum" diyor. O kadar sessiz konuşuyor ki onu duyabilmek için yanına yaklaşmak zorunda kalıyorum. "Hayatın önüme çıkarabileceği her türlü aşırı stresli duruma hazırlandım ama olumlu duyguya nasıl gerektiği gibi karşılık verebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Bu bana hiç gösterilmedi. Nasıl yapacağım hiç öğretilmedi. Ve sonuç olarak da bundan hep kaçındım."

Sonunda gözlerimin içine bakıyor.

"Beceremeyeceğim şeyleri yapmaktan hep uzak durdum" diyor. "Ve bu yüzden... İlişkiler mi? Fiziksel yakınlık mı? Ben... Bunu hiç yaşamadım. Hiç. Hiç kimseyle. Çok karmaşık. Çok kafa karıştırıcı. Şifresi çözülecek çok fazla kod, ayıklanıp atılacak çok fazla çöp var. Ayrıca tanıştığım insanların çoğu ya dallama ya korkak ya da ikisi birden. Nadiren samimiler. Gerçekte ne düşündüklerini asla söylemezler. Ve hepsi yüzüme karşı yalan söyler." İçini çekiyor. "Sen hariç tabii."

"Nazeera..."

"Lütfen" diyor yumuşak bir sesle. "Bu çok aşağılayıcı. Ve eğer senin için de sakıncası yoksa bu konuşmayı gereğinden fazla uzatmak istemiyorum. Ama yemin ederim ki bugünden

sonra bir daha sana yaklaşmayacağım. Mesafemi koruyacağım. Söz veriyorum. Canını yaktığım için çok üzgünüm. Aslında seni o kadar sert tekmelemek istememiştim."

Nazeera gidiyor.

Dönüp gidiyor. O uzaklaşırken ben bir şeye, paniğe çok benzeyen bir şeye kapılıyorum ve...

"Dur!" diye sesleniyorum.

Duruyor.

Peşinden koşup onu belinden kavrıyor ve döndürüyorum. Nazeera şaşırmış görünüyor, sonra tereddüt eder gibi oluyor.

"Neden ben?" diyorum.

Hareketsiz duruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... O gün, beni öptüğün gün. O gün beni seçtin, değil mi? İlk öpücüğün için."

Bir süre sonra başıyla onaylıyor.

"Neden?" diyorum. "Neden beni seçtin?"

Bir anda bakışları yumuşuyor. Omuzlarındaki gerginlik yok oluyor. "Çünkü" diyor usulca, "sanırım şimdiye kadar tanıdığım en iyi insan sen olabilirsin."

"Ya."

Derin, düzensiz bir nefes alıyorum ama bu bana yeterince oksijen vermiyor. Duygular içimi kaplıyor, o kadar yoğun ve sıcak ki donduğumu bile unutuyorum.

Sanırım rüya görüyorum.

Tanrım, umarım rüya görmüyorumdur.

"Kenji?"

Bir şey söyle aptal.

Yok.

Nazeera içini çekiyor, iç çekişi sessizliği dolduruyor. Sonra aşağı, ikimizin arasındaki boşluğa bakıyor. "Seni öyle tekmelediğim için gerçekten çok üzgünüm. İyi misin?"

Omuz silkiyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Muhtemelen sabah yürüyemeyeceğim."

Nazeera başını kaldırıp yüzüme bakıyor. Gözlerinde bir muziplik var.

"Bu hiç komik değil" diyorum ama ben de gülümsemeye başlıyorum. "Çok korkunçtu. Ve... Tanrım" diyorum birden kötü hissederek. "Bunun için seni vurmaya kalktım."

Nazeera gülüyor.

Gülüyor, sanki şaka yapmışım gibi.

"Ben ciddiyim Nazeera. Seni öldürebilirdim."

Ciddi olduğumu anlayınca gülümsemesi soluyor. Sonra bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. "Bu mümkün değil."

Gözlerimi deviriyorum ama onun bu kendinden emin tavrı karşısında gülümsemeden de edemiyorum.

"Biliyor musun" diyor yumuşak bir sesle, "sanırım bir yanım gerçekten beni yakalamanı bekliyordu."

"Öyle mi?"

"Evet" diye fısıldıyor. "Öyle olmasa... Neden uçup gitmedim?"

Bunu sindirmek bir saniyemi alıyor.

Ve sonra...

Kahretsin.

Nazeera haklı. Bu kıza karşı hiç şansım olmadı.

"Hey" diyorum.

"Evet?"

"Biliyor musun, zır delisin sen?"

"Evet" diyor Nazeera ve içini çekiyor.

Ve nedense inanılmaz...

Gülümsüyorum.

Usulca elimi uzatıp parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. Dokunuşum Nazeera'yı titretiyor. Gözlerini kapatıyor.

Kalbim duruyor.

"Nazeera, ben..."

İnsanın içine işleyen, kan donduran korkunç bir çığlık ânı durduruyor.

On İkinci Bölüm

Nazeera ve ben bir an bakışıp tekrar koşmaya başlıyoruz. Nazeera'nın peşinden ormanda çığlığın kaynağına doğru koşuyorum ama neredeyse çığlığın hemen arkasından dünya yine sessizleşiyor. Az daha düşecek kadar âni ve şaşkın bir hâlde duruyoruz. Nazeera dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış ama beni görmüyor, gerçekten görmüyor.

Bekliyor. Etrafa kulak kabartıyor.

Birden doğruluyor. Ne duyduğunu bilmiyorum çünkü ben bir şey duymuyorum. Ama bu kızın benim seviyemin çok ötesinde olduğunu anladım; başka ne tür yetenekleri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Başka neler yapabildiğini hiç bilmiyorum. Ama Nazeera'nın aklından şüphe etmenin manasız olduğunu çok iyi biliyorum. Hele de böyle bir durumdayken.

O yüzden tekrar koşmaya başladığında ben de hemen arkasındayım.

Geceyi üç çığlık daha deldiğinde, başlangıç noktasına, Nouria'nın kampının girişine doğru koştuğumuzu fark ediyorum. Sonra birden...

En az yüz çığlık daha duyuluyor.

Derken Nazeera'nın nereye gittiğini anlıyorum. *Dışarı* çıkıyor. Sığınak'ın dışına, kolayca görülebileceğimiz, yakalanıp öldürülebileceğimiz korunmasız topraklara. Tereddüt ediyorum, eski şüphelerim ona güvenmemin delilik olup olmadığını sorguluyor...

"Görünmez ol, Kenji... *Şimdi...*"

Ve Nazeera ortadan kayboluyor. Derin bir nefes alıyorum ve ben de onun yaptığını yapıyorum.

Anlamam uzun sürmüyor.

Sığınak'ın korumasının dışında çığlıklar yoğunlaşıyor, karanlıkta yükseliyor ve çoğalıyor. Ancak burası karanlık değil. Tam olarak değil. Gökyüzü yarılıyor, karanlık ve ışık birbirine karışıyor, bulutlar yanlara doğru düşüyor, ağaçlar bükülüyor, titriyor ve zangırdıyor. Altımızdaki toprak büzüşüp çatlamaya başlıyor, havada daireler oluşturuyor, hiçbir şeyi ve her şeyi deliyor. Ardından...

Ufuk hareket ediyor.

Bir anda güneş altımızda beliriyor, yakıp kör ediyor ve çimlerin üzerinde kayarken ışığı şimşek gibi kırıyor.

Ufuk da aynı hızla eski yerine dönüyor.

Sahne gerçeküstünün ötesinde.

İlerleyemiyorum. Kavrayamıyorum. İnsanlar kaçmaya çalışıyor ama kaçamıyor. Fazlasıyla etkilenmişler. Çok şaşkınlar. Birkaç adım atıyorlar ve bir şeyler değişiyor, yine çığlık atıyorlar, hepsi birden karanlığa, ışığa, karanlığa, ışığa boğuluyor.

Nazeera yanımda beliriyor. Görünmezliğimizden sıyrılıyoruz. Artık gizlenmenin bir anlamı kalmadığı apaçık ortada. Burada değil. Bu durumda değil.

Nazeera birden dönüp tekrar koşmaya başlayınca kampa geri döndüğünü biliyorum.

Diğerlerine de haber vermeliyiz.

Meğer onlar zaten biliyormuş.

Daha kampa varmadan karşıdan görüyorum onu. Kaosun arkadan aydınlattığı girişin önünde:

Juliette.

Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini şakaklarında kenetlemiş. Yüzünde katıksız bir acı var, beti benzi atmış dehşet içindeki Warner yanında çömelmiş, elleri Juliette'in omuzlarında ona duyamadığım bir şeyler haykırıyor.

Sonra...

Juliette çığlık atıyor.

Yine mi, diye düşünüyorum. Lütfen Tanrım, bir daha olmasın.

Ama bu sefer farklı. Bu defa çığlığının hedefi içe dönük; bu acının, dehşetin ve adaletsizliğin bir dışa vurumu.

Juliette bu defa çığlık atarken gayet açık tek bir cümle söylüyor:

"Emmaline" diye bağırıyor. "Lütfen bunu yapma..."

Beni Hisset

Birinci Bölüm

Duvar acayip beyaz.

Normalden daha beyaz. Çoğu kişi beyaz duvarların gerçekten beyaz olduğunu düşünür, oysa gerçekte sadece beyaz görünürler ve aslında beyaz değildirler. Beyazın pek çok tonu bir miktar sarıyla karıştırılır, bu da saf beyazın keskin tonunu yumuşatıp daha çok ekru ya da fildişi yapar. Krem renginin çeşitli tonları. Hatta yumurta beyazı bile. Gerçek beyaz gerçekte renk olarak kabul edilemez, dolayısıyla beyaz neredeyse mavidir.

Bu duvar rahatsızlık verecek kadar beyaz değilse de keskin beyaz tonu merakımı uyandırıyor. Ki bu aslında bir mucize sayılır, çünkü yarım saatten fazladır aynı duvara bakıp duruyorum. Tam olarak otuz yedi dakikadır.

Âdet olduğu üzere dışarıda tutuluyorum. Formalite gereği.

"Beş dakika daha" diyor. "Söz veriyorum."

Kumaş hışırtısı duyuyorum. Fermuarlar. Bir ürperti...

"Tül mü o?"

"Dinlememen gerekiyor!"

"Yani, işkencesi daha hafif olaylar yaşadığım aklıma geliyor da, canım."

"Tamam, tamam, bitti. Toparlan. Giyinmem için bana bir saniye v..."

"Buna gerek yok" diyorum dönerek. "Bu kısmı seyretmem yasak değildir herhalde."

Acayip beyaz duvara yaslanıp, bir şey söyleyecekmiş de ne söyleyeceğini unutmuş gibi aralık duran dudaklarıyla bana kaş çatarak bakışını izliyorum.

"Devam et lütfen" diyorum, başımı izin veriyormuşum gibi sallayarak. "Daha önce ne yapıyorduysan devam et."

Baştan sona yapmacık bir hayal kırıklığı mimiğiyle gözlerini kısarak bir süre kaşlarını çatmaya devam ediyor. Utanmış numarası yaparak bir parça giysiyi göğsüne bastırıp bu saçmalığı daha da ileri götürüyor.

Umurumda değil, hem de hiç.

Onu büyük bir zevkle seyrediyorum, yumuşak kıvrımlarının, pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum. Saçları her uzunlukta güzel ama son zamanlarda daha da uzadı. Uzun ve gür, ipeksi yumuşaklığı tenine ve –şanslıysam– benim tenime değiyor.

Yavaşça gömleğini yere bırakıyor.

Duruşumu dikleştiriyorum.

"Elbisenin altına bunu giymem gerekiyor" diyor. Sahte öfkesini çoktan unutmuş. Parmaklarını krem rengi korsenin eğimlerinde, jartiyerde, dantel şeritli çoraplarda gezdiriyor. Benimle göz göze gelemiyor. Utangaçlaştı ve bu sefer numara yapmıyor.

Beğendin mi?

Dile getirilmemiş soru.

Beni bu soyunma odasına davet ettiğinde, altında, acayip beyaz bir duvarın ton değişimlerini seyretmem dışında başka sebepler olduğunu tahmin ettim. Buraya bir şey görmek için gelmemi istediğini anladım.

Onu görmek için.

Ve işte şimdi haklı olduğumu görüyorum.

"Çok güzelsin" diyorum, sesimdeki hayranlığı gizleyemeden. Ses tonumdaki çocukça hayreti fark ediyorum ve bu beni gereğinden fazla utandırıyor. Duygusallaşmaktan utanmamam gerektiğini biliyorum. Etkilenmekten.

Yine de kendimi tuhaf hissediyorum.

Toy.

O, sessizce şöyle diyor: "Sürprizi bozmuşum gibi hissediyorum. Düğün gecesine kadar bunların hiçbirini görmemelisin."

Bir an için gerçekten kalbim duruyor.

Düğün gecesi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuma dolayarak beni anlık felç hâlimden kurtarıyor. Onunla böyle yakınlaşınca kalbim daha hızlı atıyor. Ansızın, dokunuşunun verdiği güvene ihtiyaç duyduğumu nasıl anladı bilmiyorum ama minnettarım. Onu iyice kendime doğru çekiyorum, birbirini hatırlayan bedenlerimizin gevşemesiyle nefesimi bırakıyorum.

Yüzümü saçlarına gömüp şampuanının ve teninin tatlı kokusunu içime çekiyorum. Sadece iki hafta oldu. Eski dünyanın sona ermesinin üzerinden iki hafta geçti. Yenisi başlayalı.

O, bana hâlâ bir rüya gibi geliyor.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldıyorum.

Kapının sertçe çalınmasıyla yüreğim ağzıma geliyor.

Bu sesle Ella'nın suratı asılıyor. "Evet?"

"Şu anda sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim ama Bay Warner'la konuşmak isteyen bir bey geldi."

Ella'yla göz göze geliyoruz.

"Tamam" diyor Ella çabucak. "Kızma hemen."

"Neden kızayım ki?"

Ella biraz geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Gözleri parlak ve güzel. Endişe dolu. "Kenji'dir."

Öyle şiddetli bir öfke dalgası bastırıyorum ki kendi kendime inme indirdim sanıyorum. "Onun burada ne işi var?" diyebiliyorum. "Bizi nasıl bulacağını nereden öğrendi?"

Ella dudağını ısırıyor. "Amir'i ve Olivier'ı yanımıza aldık."

"Anlıyorum." Yanımıza fazladan korumalar aldık, bu da gezintimizin kamu güvenlik bülteninde yayınlandığı anlamına geliyor. Tabii ya.

Ella başını sallıyor. "Ayrılmamızdan hemen önce beni buldu. Endişeliydi; neden eski denetimli topraklara geri döndüğümüzü öğrenmek istiyordu."

O anda bir şey söyleyecek oluyorum. Kenji'nin gözünün önündeki bir sürü ipucuna rağmen basit bir çıkarım yapamayışına şaşırdığımı dile getirmek istiyorum ama Ella parmağını kaldırıyor.

"Ona" diyor, "yedek kıyafet aradığımızı söyledim ve şimdilik yiyecek, giyecek ya da..." elini sallayarak kaşlarını çatıyor, "... Şu anda ihtiyaç duyulabilecek herhangi bir şey için alışveriş yapılabilecek tek yerin Tedarik Merkezleri olduğunu hatırlattım. Her neyse, bizimle burada buluşmaya çalışacağını söyledi. Yardım etmek istediğini söyledi."

Gözlerim hafifçe açıldı. Yeni bir inme indiğini hissediyorum. "*Yardım etmek* istediğini söyledi."

Ella başıyla onaylıyor.

"Şaşılacak şey." Çenemde bir damar seğiriyor. "Ayrıca da komik, çünkü bize zaten çok yardımcı oldu. Daha dün gece benim takım elbisemi ve senin elbiseni mahvederek ikimize de çok yardımcı oldu. Şimdi bizi..." Etrafıma bakınıp işaret edecek bir şey bulamıyorum. "...Bir mağazadan yeni kıyafetler almaya mecbur ediyor, hem de evleneceğimiz gün."

"Aaron" diye fısıldıyor. Yine yakınıma geliyor. Elini göğsüme koyuyor. "Bu konuda kendini çok kötü hissediyor."

"Peki sen?" diyorum, hislerini anlamak için yüzünü incele-

yerek. "*Sen* kendini kötü hissetmiyor musun? Alia ve Winston sana güzel, sana özel bir şey tasarlamak için ne kadar çok uğraştılar..."

"Umurumda değil." Omuz silkiyor. "Altı üstü bir elbise işte."

"Ama o senin gelinliğindi" diyorum, neredeyse sesim titreyerek.

Ella iç çekiyor ve ben o iç çekişte kendinden çok bana üzüldüğünü seziyorum. Arkasını dönüyor ve başının üstünde bir kancada asılı duran büyük giysi kılıfının fermuarını açıyor.

"Aslında bunu görmemen gerekiyor" diyor, kılıftan metrelerce tül çekerek. "Ama bunun benden çok senin için anlamlı olabileceğini düşünüyorum, o yüzden..." Bana doğru dönüp gülümsüyor, "... Bu gece ne giyeceğime karar vermemde bana yardım etmene izin vereceğim."

Bu hatırlatma karşısında neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Bir gece düğünü. Tanrı aşkına, kim gece evlenir ki? Sadece talihsizler. Bahtsızlar. Gerçi artık bizim de onlardan sayıldığımızı düşünüyorum.

Her şeyi baştan planlamaktansa, yeni kıyafetler almaya vaktimiz olsun diye birkaç saat erteledik. Şey, benim kıyafetlerim var. Benimkiler o kadar da önemli değil.

Ama Ella'nın elbisesi. Kenji, düğünümüzden bir gece önce elbisesini mahvetti. Bir canavar gibi.

Geberteceğim onu.

Kılıftan avuç dolusu tül çıkarmaya devam eden Ella, "Onu öldüremezsin" diyor.

"Böyle bir şey söylemediğime eminim."

"Söylemedin" diyor Ella. "Ama aklından geçiriyordun, değil mi?"

"Tüm kalbimle."

"Onu öldüremezsin" diyor açıkça. "Şimdi öldüremezsin. Hiçbir zaman öldüremezsin."

İç çekiyorum.

Hâlâ elbiseyi çıkarmaya uğraşıyor.

"Kusura bakma sevgilim ama eğer bunun hepsi..." Çenemi oynatarak kumaş torbasını, tül patlamasını işaret ediyorum, "... Tek bir elbise içinse, korkarım benim bu konuda ne düşündüğüm belli."

Ella tülü çekmeyi bırakıyor. Bana doğru dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Beğenmedin mi? Daha görmedin bile."

"Bu şey her ne ise bir elbise olmadığını anlayacak kadarını gördüm. Gelişigüzel katlanmış polyester bu." Ona doğru eğilip kumaşı parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum. "İpek tül yok mu bu dükkânda? Belki terziyle konuşabiliriz."

"Terzileri yok."

"Burası bir giyim mağazası" diyorum. Korsajı ters çevirip dikişlere kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Mutlaka bir terzi olmalı. Açıkçası çok usta değil ama..."

"Bu elbiseler fabrikada dikiliyor" diyor bana. "Çoğunlukla makineyle."

Duruşumu dikleştiriyorum.

Ella, dudaklarında bir gülümsemeyle, "İnsanların çoğu emrinde özel terzilerle büyümedi, farkındasın değil mi?" diyor. "Bizler kıyafetlerimizi raflardan almak zorundaydık. Hazır kıyafetlerden yani. Üstümüze tam oturmayanlardan."

"Evet" diyorum sertçe. Birden kendimi aptal gibi hissediyorum. "Öyle tabii. Affedersin. Elbise çok güzel. Belki de üstünde görmeyi beklemeliyim. Fikrimi söylemek için çok acele ettim."

Nedense verdiğim cevap işleri daha da kötüleştiriyor.

Ella oflayarak bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor ve sonra soyunma odasındaki küçük tabureye oturuyor.

Kalbim hızla çarpıyor.

Yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Tam bir felâket, değil mi?"

Kapı telaşla bir kez daha çalınıyor. "Efendim? Beyefendi çok sabırsız görünüyor..."

"O beyefendi falan değil" diyorum sertçe. "Söyle beklesin."

Kısa bir tereddüt. Sonra usulca: "Peki efendim."

"Aaron."

Ella'nın bu kabalığımdan rahatsız olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yok. Bu özel Tedarik Mekezi'nin sahipleri bizim için mağazalarını kapattılar ve son derece nazik davranıyorlar. Aptallık ettiğimin farkındayım. Şu anda başka türlüsü elimde değil.

"*Aaron.*"

"Bugün senin düğün günün" diyorum, gözlerine bakamadan. "O, senin düğün gününü mahvetti. Bizim düğün günümüzü."

Ella ayağa kalkıyor. Düş kırıklığının geçtiğini hissediyorum. Dönüştüğünü. Üzüntüye, mutluluğa, umuda, korkuya ve son olarak da...

Boyun eğmeye.

Keyifli bir günde olabilecek en kötü duygulardan birine. Boyun eğme, hayal kırıklığından daha kötü. Çok daha beter.

Öfkem taşlaşıyor.

"Düğün günümüzü mahvetmedi" diyor Ella sonunda. "Hâlâ geç kalmış değiliz."

"Haklısın" diyorum onu kollarımın arasına alarak. "Kesinlikle haklısın. Önemli değil, gerçekten. Hiçbiri önemli değil."

"Ama bu benim düğün günüm" diyor. "Ve giyecek hiçbir şeyim yok."

"Haklısın." Başını öpüyorum. "Onu öldüreceğim."

Birden kapı vuruluyor.

Kaskatı kesiliyorum. Hızla kapıya dönüyorum.

"Hey çocuklar?" Kapı daha sert vuruluyor. "Bana çok kızdığınızı biliyorum ama yemin ederim iyi haberlerim var. Bu işi düzelteceğim. Telafi edeceğim."

Tam karşılık vermek üzereyken Ella elimi çekiştirip tek bir hareketle sert cevabımı ağzıma tıkıyor. Bakışıyla bana açıkça şunu diyor:

Ona bir şans ver.

İç çekerek öfkemi bastırıyorum ve içimde kalan öfkemin ağırlığıyla omuzlarım düşüyor. Gönülsüzce kenara çekilip bu ahmakla istediği gibi ilgilenmesine müsaade ediyorum.

Bu onun düğün günü sonuçta.

Ella kapıya yaklaşıyor. Parmağını kaldırıp o acayip duvara bastırarak konuşuyor. "Böylesi daha iyi Kenji, yoksa Warner seni öldürecek ve ben de ona yardım edeceğim."

Sonra, öyle işte...

Yeniden gülümsüyorum.

İkinci Bölüm

Sığınak'a da, bugünlerde her yere götürüldüğümüz gibi götürülüyoruz; siyah, her türlü araziye uygun, kurşungeçirmez bir SUV'la. Ama araba ve koyu renkli camları bizi daha dikkat çekici hâle getiriyor ki bu da beni endişelendiriyor. Öte yandan, Castle'ın da ikide bir dediği gibi, soruna hazır bir çözümüm yok, dolayısıyla bir çıkmazda kalıyoruz.

Sığınak'ın hemen dışındaki ormanlık alanda ilerlerken tepkimi gizlemeye çalışıyorum ama savaşmaya hazırlanırken yüzümün asılmasına ya da vücudumun kasılmasına engel olamıyorum. Yeniden Kuruluş'un düşüşünden sonra isyancı grupların çoğu saklandıkları yerden çıkıp yeniden dünyaya karışıyor...

Ama biz öyle değiliz.

Daha geçen hafta bu toprak yolu SUV'un işaretsiz girişe mümkün olduğunca yaklaşmasını sağlamak için iyice açtık ama pek bir faydası olduğunu sanmıyorum. Kalabalık bir grup o kadar yakınımıza geldi ki bu defa da pek bir yere kımıldayamıyoruz. Çoğu iyi niyetli ama arabaya kavgacı bir kalabalığın

coşkusuyla bağırıp saldırıyorlar ve bu sirke maruz kaldığımız zaman sakin olmak için kendimi fiziksel olarak zorlamak zorunda kalıyorum. Koltuğumda sessizce oturup ceketimin altındaki silahı kılıfından çıkarma dürtümü yok saymak zorundayım.

Zor.

Ella'nın kendini koruyabileceğini biliyorum –bunu binlerce kez kanıtladı– ama yine de endişelenmeden edemiyorum. Ella neredeyse korkutucu derecede kötü bir şöhret sahibi oldu. Bir yere kadar hepimiz öyleyiz. Ancak dünyanın her yerinde tanındığı adıyla Juliette Ferrars insanların dikkatini çekmeden hiçbir yere gidemez ve hiçbir şey yapamaz.

Onu sevdiklerini söylüyorlar.

Yine de temkinli davranıyoruz. Dünyanın her yerinde, Yeniden Kuruluş'un kalıntılarını hayata döndürmek isteyen birçok kişi hâlâ var ve sevilen bir kahramanın suikasta uğraması böyle bir entrika için en etkili başlangıç olur. Nouria'nın çevredeki görüş ve ses korumalarının bize başka hiçbir yerde sahip olmadığımız özgürlükler sunduğu Sığınak'ta eşi benzeri görülmemiş düzeyde mahremiyete sahip olsak da tam konumumuzu gizleyemedik. İnsanlar genel olarak bizi nerede bulacaklarını biliyorlar ve bu küçük bilgi onları haftalardır besliyor. Her gün binlerce, on binlerce sivil burada bekliyor.

Sadece bir kerecik görmek için.

Barikatlar kurmak zorunda kaldık. Ekstra güvenlik için bölgedeki sektörlerden silahlı askerler toplamak zorunda kaldık. Bölge, bir ay öncesine göre tanınmaz durumda. Çoktan farklı bir dünya hâline geldi. Girişe yaklaştıkça vücudumun katılaştığını hissediyorum. Artık neredeyse geldik.

Başımı kaldırıp bakıyorum, bir şey diyeceğim...

"Merak etme." Kenji gözlerimin içine bakıyor. "Nouria güvenliği artırdı. Bizi bekleyen bir ekip olmalı."

Camdan dışarıya bakmaya devam eden Ella, "Bütün bunlara ne gerek var anlamıyorum" diyor. "Neden biraz durup onlarla konuşmuyoruz ki?"

"Çünkü geçen defa bunu yaptığında neredeyse eziliyordun" diyor Kenji, bıkkın bir tavırla.

"Sadece bir kere."

Kenji'nin öfkeden gözleri kocaman açılıyor ve bu noktada ikimiz kesinlikle aynı fikirdeyiz. Arkama yaslanıp Kenji'nin parmaklarıyla saymasını izliyorum. "Neredeyse ezildiğin gün, birisi saçını kesmeye çalıştı. Başka bir gün bir grup insan seni öpmeye yeltendi. İnsanlar yeni doğmuş bebeklerini bildiğin fırlatıyorlar sana. Senin yanında altına işeyen altı kişi saydım ki eklemeden edemeyecğim, bu sadece üzücü değil, o ıslak hâlde hâlâ sana sarılmaya çalışmaları sağlık açısından da kötü." Başını iki yana sallıyor. "Çeteler çok büyük prenses. Çok güçlü. Fazla hırslı. Herkes sana bağırıyor, sana dokunmak için birbirlerini yiyorlar. Ve bazen seni koruyamıyoruz."

"Ama..."

"Bu insanların çoğunun iyi niyetli olduğundan eminim" diyorum, elini tutarak. Ella koltuğunda dönüp gözlerime bakıyor. "Çoğunlukla nazikler. Meraklılar. Minnet dolular ve onları özgürlüğe kavuşturanı yakından görmeyi çok istiyorlar."

"Bundan eminim" diyorum, "çünkü gözüm her an kalabalıkların üzerinde, enerjilerinde öfke ya da şiddet olup olmadığını kontrol ediyorum. Ve büyük çoğunluğu iyi olmasına rağmen..." İç çekip başımı sallıyorum. "...Sevgilim, bir sürü düşman edindin. Bu büyük, ayıklanmamış kalabalıklar güvenli değil. Henüz değil. Hiçbir zaman da olmayabilir."

Ella derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyor. "Haklı olduğunu biliyorum" diyor usulca. "Ama nedense, uğruna savaştığımız insanlarla konuşamamak ters geliyor. Neler hissettiğimi bilsinler istiyorum. Onları çok önemsediğimizi ve her şeyi yeniden

yoluna koymak için hâlâ bir sürü planımız olduğunu bilsinler istiyorum."

"Bunları onlara söyleyeceksin" diyorum. "Tüm bunları onlara söylemeni sağlayacağım. Ama sadece iki hafta oldu aşkım. Bunu gerçekleştirmek için gerekli altyapıya sahip değiliz."

"Ama bunun üzerinde çalışıyoruz değil mi?"

"Çalışıyoruz" diyor Kenji. "Aslında, mazeret falan uydurduğumdan değil ama eğer benden yeniden inşa komitesine öncelik vermemi istemeseydiniz, muhtemelen bir sürü güvensiz bina için, ki bir tanesi Winston ve Alia'nın stüdyosuydu, yıkım emri vermezdim, ki..." Ellerini havaya kaldırıyor, "...Kayıtlara göre onların stüdyosu olduğunu bilmiyordum. Ve yine söylüyorum, kınanacak davranışlarım için falan mazeret uydurmuyorum... Ama oranın bir sanat stüdyosu olduğunu nereden bilebilirdim ki? Resmi listelerde güvensiz olarak yazılmış, yıkım için işaretlenmişti..."

Ella sabırsız bir tavırla, "Yıkım için işaretlendiğinden haberleri yoktu" diyor. "Orayı kimse kullanmadığı için stüdyolarına girmeyi başardılar."

"Evet" diyor Kenji, onu işaret ederek. "Haklısın. Ama bak, ben bunu bilmiyordum."

"Winston ve Alia senin arkadaşların" diyorum kaba bir tavırla. "Böyle şeyleri bilmek senin işin değil mi?"

"Dinle dostum, dünya yıkıldığından bu yana gerçekten çok yoğun iki hafta geçirdik, tamam mı? Meşguldüm."

"Hepimiz meşguldük."

Ella elini kaldırarak, "Tamam, yeter" diyor. Kaşlarını çatarak camdan dışarı bakıyor. "Biri geliyor."

Kent.

"Adam'ın burada ne işi var?" diye soruyor Ella. Yine Kenji'ye doğru dönüyor. "Sen biliyor muydun geleceğini?"

Kenji cevap veriyorsa da onu duymuyorum. Koyu filmli

camlardan dışarıdaki manzaraya bakıp Adam'ın kalabalığın arasından arabaya doğru ilerlemesini izliyorum. Silahsız görünüyor. İnsan denizine bağırarak bir şeyler söylüyor ama hemen susturulabilecek gibi değiller. Birkaç deneme daha; sakinleşiyorlar. Binlerce yüz dönüp ona bakıyor.

Neler söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Derken, ağır silahlı on erkek ve kadın arabamıza yaklaşırken kendisi geri çekiliyor. Gelenler araçla Sığınak girişi arasında bir barikat oluşturuyorlar ve arabadan ilk Kenji atlıyor, görünmez olup öncülük ediyor. O, gücüyle Ella'yı korumayı hedefliyor ve ben de onun görünmezlik teknolojisini kendim için çalıyorum. Üçümüz –bedenen görünmez hâlde– dikkatli bir şekilde girişe doğru yürüyoruz.

Öteki tarafa, Sığınak'ın güvenli sınırlarına geçtiğimizde ancak rahatlayabiliyorum.

Biraz.

Her zaman yaptığım gibi arkama, kampımızı koruyan görünmez bariyerin hemen gerisinde toplanan kalabalığa bakıyorum. Bazı günler burada öylece dikilip yüzlerini inceliyorum, bir şey arıyorum. Herhangi bir şey. Hâlâ bilinmeyen, adı konmamış bir tehdit.

"Heeey, harika" diyor Winston. Beklenmedik sesi beni daldığım düşüncelerden kurtarıyor.

Ona bakmak için döndüğümde ter içinde olduğunu ve nefes nefese kaldığını gördüm.

"Geri dönmenize sevindim" diyor. "Su borularını tamir etmekten anlayanınız var mı? Çadırlardan birinde kanalizasyonla ilgili bir sorun var, hep birlikte oraya bir el atalım."

Gerçekliğe dönüşümüz hızlı oluyor.

Ve aşağılayıcı.

Ama Ella öne çıkıp Winston'ın elindeki... Tanrım, ıslak mı o? – İngiliz anahtarına uzanıyor ve ben gözlerime inanamıyorum.

Kolumu beline sarıp onu geri çekiyorum. "Lütfen sevgilim. Bugün olmaz. Başka bir gün belki. Ama bugün olmaz."

"Ne?" Arkasına bakıyor. "Neden olmasın? İngiliz anahtarı kullanmakta gerçekten iyiyimdir. Hey, bu arada" diyor diğerlerine dönerek, "Ian'ın gizli bir marangoz ustası olduğunu biliyor muydunuz?"

Winston gülüyor.

"Bu sadece senin için sırdı prenses" diyor Kenji.

Ella kaşlarını çatıyor. "Geçen gün kurtarılabilecek durumdaki binalardan birini onarıyorduk ve bana alet çantasındaki her şeyi kullanmayı öğretti. Duvar örmesine yardım ettim" diyor gülerek.

"Bu, düğününüze saatler kala tuvalette dışkı eşelemek için tuhaf bir gerekçe." Yine Kent. Gülüyor.

Kardeşim be.

Çok tuhaf.

Yanımıza geliyor, daha önce hiç görmediğim kadar mutlu, sağlıklı bir hâli var. Onu buraya geri getirmemizden sonra iyileşmesi bir hafta sürdü ama bilinci yerine geldiğinde ve ona olanları anlattığımızda –ve James'in güvende olduğunu söylediğimizde– bayıldı.

İki gün daha kendine gelemedi.

Ondan sonraki günlerde de bambaşka bir insana dönüştü. Neredeyse sevinçten uçuyor. Kaygısız. Bir karanlık hâlâ hepimize yapışıyor; muhtemelen sonsuza kadar bizi hiç bırakmayacak.

Yine de Adam inkâr edilemez bir şekilde değişmiş görünüyor.

"Sadece bir uyarı" diyor. "Yeni bir şey yaptığımıza dair. Nouria benden oraya gitmemi ve alana giren çıkan olmadan genel bir etkisizleştirme yapmamı istiyor. Sadece önlem olarak." Ella'ya bakıyor. "Juliette, senin için uygun mu?"

Juliette.

Eve dönünce pek çok şey değişti ve bu da onlardan biriydi. Ella, adını geri aldı. Geri kazandı. Juliette'i hayatından silmekle babamın hayaletine kendi üzerinde çok fazla güç sahibi olma hakkı tanımaktan korktuğunu söyledi. Juliette olarak geçirdiği yılları unutmak ya da her şeye rağmen hayatta kalmak için mücadele eden genç kadını önemsizleştirmek istemediğini anladı. Dünyaya tanıtıldığında adı Juliette Ferrars'tı ve öyle de kalmak istiyor.

Artık ona Ella diye seslenebilen tek kişi benim.

Bu sadece bizim için. Ortak geçmişimize bir halat, geçmişimize, adı ne olursa olsun ona karşı her zaman hissettiğim sevgiye bir selam.

Winston'ın alet kemerinden bir çekiç çıkarıp onunla Kenji'yi vuruyormuş gibi yaparken –şüphesiz ki hak ettiği bir şey için– arkadaşlarıyla birlikte gülüşmesini izliyorum. Lily ve Nazeera birdenbire ortaya çıkıyorlar; Lily'nin kucağında, Ian'la birlikte yakınlardaki terk edilmiş bir binadan kurtardıkları küçük bir köpek var. Ella birden çığlık atarak çekici bırakınca Adam telaşla geri sıçrıyor. Ella pis hayvanı kucağına alıyor ve köpek vahşi bir gaddarlıkla havlamasına rağmen onu öpücüklere boğuyor. Hayvan hâlâ kulağının dibinde tiz sesiyle havlamaya devam ederken Ella dönüp bana bakıyor ve gözlerindeki yaşları fark ediyorum. Bir köpek için ağlıyor.

Dünyanın en korkulan, en çok övülen kahramanlarından biri olan Juliette Ferrars bir köpek için ağlıyor. Belki bunu başka kimse anlamaz ama ben ilk kez bir köpeği kucağına aldığını biliyorum. Tereddüt etmeden, korkmadan, masum bir canlıya zarar verme tehlikesi olmadan. Onun için bu, gerçek bir mutluluk.

Dünyaya göre Ella, çok korkutucu.

Benim için mi?

Dünyanın kendisi o.

Bu yüzden, Ella, isteksizce açtığım kollarıma verdiği hayvan hiç şüphesiz popusunu temizlemek için de kullandığı diliyle yüzümü yalarken hiç şikâyet etmeden onu öylece tutuyorum. Boynumdan aşağı sıcak salyalar akarken hiçbir şey çaktırmadan sakince duruyorum. Köpeğin kirli ayakları paltomun içine girip tırnakları yüne takıldığında da kıpırdamadan duruyorum. Hatta o kadar hareketsizim ki, sonunda hayvan sakinleşip huzursuz uzuvlarını göğsüme dayıyor. Bana bakarken inler gibi sesler çıkarıyor, sızlanıyor ve sonunda elimi kaldırıp başını okşuyorum.

Ella'nın gülüşünü duyunca mutlu oluyorum.

Üçüncü Bölüm

"Warner?"

"Bay Warner?"

Adımın stereofonik ses sisteminde anılması beni neredeyse ürkütüyor; bu sürprizi alışılmış bir sakinlikle karşılıyorum ve köpeği dikkatlice yere bırakıyorum. Tanıdık seslere doğru dönecek oluyorum, ne var ki özgürlüğüne kavuşan hayvan özgürlüğüne dair hiçbir şey yapmamaya karar veriyor. İnleyerek patisini pantolonuma doğru kaldırıyor ve bana bakarak yine bir şeyler yapmam için yalvarıyor.

Beslesem mi? Okşayıp sevsem mi?

Sonra havlıyor ve ona tek bir sert bakış atmamla birlikte susup uyuz bedeniyle yere çökerek başını patilerinin üzerine dayıyor. Köpek o kadar yakınıma yerleşiyor ki, küçük siyah burnu botuma değiyor.

"Bay Warner?" diye sesleniyor Castle yeniden.

Castle ve kızı Nouria bana bakıyorlar. Nouria bir an göz temasını keserek çaktırmadan babasına hüsran dolu bir bakış atıyor.

Ben bir Castle'a, bir Nouria'ya bakıyorum. Belli ki ikisi de buradaki görevlerinin ayrıntılarını hâlâ tam olarak anlayamamışlar.

Göğsümde bir huzursuzluk hissi çiçek açsa da, "Efendim?" diyorum.

Castle ve Nouria özel bir konuşma için beni almaya gelmişler; bunu hemen hissedebiliyorum. Zihnimin tepki olarak öfkeye yönelmesi saçma –bunu daha o zaman bile anlıyorum– çünkü Ella'yı geride bıraktığımda yaşadığım korkuyu bilemezler. Birden Ella'nın gözlerine bakma, eline uzanma ihtiyacı duyuyorum ve son günlerde vücudumda yeni bir panik belirtisi olarak hızlanan kalp atışlarıma rağmen bu dürtüyü bastırıyorum. Bu tepkiler Sığınak'a geri döndükten kısa bir süre sonra başladı; Ella'nın güçsüz bedeni dehşet dolu çığlıklar eşliğinde uçaktan atılıp bir sağlık çadırına yerleştirilmesi ve orada bulunduğumuz on dört günün onunda orada yaşayıp uyumasıyla. Tek kelimeyle... *Zordu.* Ve şimdi onu göremedim her an zihnim beni onun öldüğüne inandırmaya çalışıyor.

"Sizi birkaç dakika alabilir miyiz?" diyor Castle. "Acil bir durum ortaya çıktı ve..."

Nouria, babasının koluna hafifçe dokunarak daha fazla bir şey söylemesine engel oluyor. Gülümsemesi zoraki.

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım" diyor Nouria. Birine, muhtemelen Ella'ya bir bakış atıp, sonra tekrar benimle göz göze geliyor. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek."

Hayır demek istiyorum.

Ama reddetmek yerine, "Elbette" diyorum ve kendimi zorlayıp ciddi bakışlarından kaçındığım Ella'ya bakıyorum. Zihnim kendi içgüdülerini geçersiz kılmaya, korkularımın hayali bir tehdidin tezahürü olduğunu kanıtlamak için gerekli hesaplamayı yapmaya çalışırken, ona gülümsüyorum. Ella'nın hayatta kaldığı ve iyi olduğu her gün bir zafer, bu matematiği yapma-

mı kolaylaştıran bir sütuna eklenecek somut sayılar kümesi. İlk birkaç geceye göre paniği biraz daha hızlı kontrol altına alabiliyorum. Yine de –bunu ondan saklamaya yönelik çabalarıma rağmen– Ella'nın beni izlediğini hissediyorum. Üzülüyor.

Hatta şimdi gülümsemem bile onu ikna etmiyor.

Gözlerimi ararken, yeni edindiği aletleri –tornovida mı onlar?– Kenji'nin kollarına bastırıyor. Yanıma yaklaşıp hemen elimi tutuyor. Bizi izleyenlerin duygusallıkla göz devirmesi beni şok ediyor. Öyleyse Ella'nın sevgisinin daha yüksek çıkması bir mucize; dokunuşunun verdiği güven için o kadar minnettarım ki içime işliyor.

"Neler oluyor?" diyor Nouria'ya. "Belki yardım edebilirim."

O sırada Nouria'nın endişesini fark ediyorum, çok etkileyici: Endişesi yüzüne hiç yansımıyor. "Sanırım bugün yapacak yeterince işin var" diyor sırıtarak. "Warner'la konuşmamız gereken bazı meseleler var. *Özel olarak.*"

Son sözlerini muzip bir havayla söyleyerek, konuşmamızın düğünle ilgili olabileceği imasında bulunuyor. Dikkatle Nouria'ya bakıyorum, artık benimle göz göze gelmiyor.

Ella elimi sıkıyor, ben de yüzüne bakıyorum.

İyi misin? diyor sanki gözleriyle.

Son zamanlarda bunu çok yapıyor; düşünceleri, duyguları aracılığıyla konuşuyor benimle.

Bir an ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. İçimde bir duygu cümbüşü kaynıyor gibi; korku ve sevinç, sevgi ve dehşet artık birbirlerinden ayırt edilemez durumda. Eğilip usulca Ella'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. Teni öyle yumuşacık ki seyircilerimizin duygusal tiksintisi daha da artarken bile dudaklarımı yanağından çekmek istemiyorum.

Son zamanlarda ona dokunmaktan korkuyordum.

Aslına bakarsak Okyanusya'dan kaçtığımızdan beri ona sarılmaktan öte pek bir şey yapmadım. Eve dönerken neredeyse

ölüyordu. Enerjisinin çoğunu zihnini geçersiz kılan kötü niyetli programı silmek için kullandığından Emmaline'i bulduğumuzda hiç takati kalmamıştı zaten. Daha da kötüsü, kolundaki teknolojiyi koparıp atmış ve arkasında kocaman, korkunç bir yara bırakmıştı. Parmaklarının etini sıyıra sıyıra Max'in ışığını söktüğünde kulaklarından, burnundan, gözlerinden ve dişlerinden hâlâ kan geliyordu. O kadar bitkin düşmüştü ki Evie'nin desteğine rağmen vücudu iflas etmeye başlamıştı. Çok kötü bir iniş yaptı ve Max'in bekleme odasından kurtulunca uyluk kemiğini kırdı. Sonra elinde kalan azıcık gücü de önce kendi kız kardeşini öldürmek ve ardından Okyanusya'nın başkentini ateşe vermek için kullandı.

Adrenalinin etkisi geçince ve pantolonunun paçasından çıkan kırık kemik ucunu gördüğümde...

Bu anıyı anlatmaya değmez.

Sonraki birkaç saat çok can yakıcıydı; eve dönüşte uçakta sağlıkçılar yoktu, yeterli ağrı kesicimiz yoktu, temel ilk yardım çantasından başka bir şeyimiz yoktu. Ella o kadar çok kan kaybetmişti ve öyle dayanılmaz bir acı çekiyordu ki biraz sonra kendinden geçti. Biz iniş yapana kadar öleceğinden hiç şüphem yoktu. O korkunç uçak yolculuğundan sağ çıkması başlı başına bir mucizeydi.

Nihayet üsse ulaştığımızda Sonya ve Sara, Ella'ya yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama hiçbir söz vermediler; Ella'nın fiziksel yaraları iyileştiği hâlde bile tepkisizdi. Gözlerini bile açamıyordu.

Günlerce bunu başarabileceğinden kuşku duydum.

"Aaron..."

"*Sırlar*" diye fısıldıyorum, kendimi geri çekilmeye zorlayarak. "Endişelenecek bir şey yok."

Ella gözlerime dikkatle bakıyor. Sessizce savaştığını, içinde mutluluk ve şüphenin egemenlik mücadelesi verdiğini hissediyorum.

"Güzel sırlar mı?" diye soruyor umutla.

Sesindeki yumuşaklık, gözlerini aydınlatan gülümseme karşısında yüreğim sızlıyor. Onca vahşetten sonra bile duygularını ustaca bölümlere ayırabilmesine hayret ediyorum.

Benim hep zayıf olduğum noktada Ella güçlü.

Ben insanlara, dünyaya olan inancımı uzun zaman önce kaybettim. Oysa Ella dökülen onca kana ve yaşadığı onca karanlığa rağmen insanlıktan umudunu asla kesmiyor. Sürekli daha iyi bir gelecek inşa etmek için çabalıyor. Sevdiklerine karşı daima nazik ve sevecen.

Sevdiği o insanlardan biri olmam bana hâlâ çok tuhaf geliyor.

Castle'ın mırıldandığını duymak ve Nouria'nın artan sabırsızlığını hissetmek beni daha çok sinirlendiriyor. Ella'ya taze bir gülümseme gönderip sorusunu yanıtsız bırakarak oradan uzaklaşıyorum. Nouria benden ne istiyor bilmiyorum ama korkarım vereceği haberler iyi değil; hiç şüphe yok ki Ella'nın hayatı hiç beklemediğimiz bir şekilde risk altında.

Bunu düşünmek bile içimi korkuyla dolduruyor.

Ellerimin istemsizce titrediğini hissediyorum; yürürken ellerimi ceplerime koyuyorum. Uyuz köpeğin kesik kesik havlamasını, patilerini yere vururken çıkardığı ses izliyor. Küçük canavar hızını artırıp bana ayak uyduruyor. Bir an gözlerimi kapatıyorum.

Burası bir hayvanat bahçesi.

Yaptığımız işin öneminin farkında olsam da, ne yazık ki zihnimin büyük bir kısmı burada bulunan herkesten tiksiniyor... *Her şeyden* tiksiniyor.

Yoruldum.

Ella'yla birlikte bu gürültüden kaçmaktan başka bir şey istemiyorum. Her şeyden önce onun güvende olmasını istiyorum. İnsanlar onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçsinler istiyorum.

Hayatımda ilk kez huzur içinde, rahatsız edilmeden yaşamak istiyorum; karımdan başka kimse bana ihtiyaç duymasın istiyorum.

Bunların imkânsız hayaller olduğunun farkındayım.

Yanlarına yaklaşınca Castle ve Nouria başlarıyla işaret ederek döndükleri yerden onları takip etmem gerektiğini belirtiyorlar. Daha önce bir sürü benzer toplantı yaptığımız Nouria'yla Sam'in ofisine –sevecen bir şekilde *savaş odası* ismi verilmiş– gittiklerini biliyorum.

Ella'nın yüzünü son bir kez görmeyi umarak bir kez daha arkama dönüp bakıyorum ama onun yerine, düşünceleri kayıtsız kalınamayacak kadar gürültülü olan Kenji'ye odaklanıyorum. Bir öfke patlaması yaşıyorum; bana doğru hareket etmesinden önce bile arkamdan geleceğinden eminim.

Kenji ve beni takip eden köpek arasında bir seçim yapacak olsam, köpeği seçerdim.

Ama şimdi ikisi de peşimde ve ben Adam'ın Winston'a anlayamadığım bir şeyler söylerken güldüğünü duyuyorum. Hayatımın büyük oyununu izlemekten zevk aldıkları çok belli.

"Ne?" diyorum sertçe.

Yaklaşan gölge az sonra yanımda ete kemiğe bürünüyor, Kenji genişleyen patikada adımlarıma ayak uyduruyor ve yabani otları botlarımızın altında eze eze ilerliyoruz. Görüş alanıma siluetler giriyor, yanlarından geçerken duyguları bana saldırıyor. Bazıları hâlâ beni bir kahraman gibi görüyor ve kimliğime dair çarpık algıya olan aptalca bağlılığın bir sonucu olarak harcanıyorlar. Yüzüme. Bedenime dair çarpık algı yüzünden.

Bu etkileşimler beni âdeta boğuyor. Şu anda Kenji'nin bana olan öfkesi öyle sesli ki başımı ağrıttığını hissediyorum. Yine de öfke, kederden daha iyi bence.

Kalabalığın ortak kederi neredeyse dayanılmaz.

"Biliyor musun, J'yi eve getirdikten sonra eskisi kadar aptal

olmazsın diye düşünmüştüm" diyor Kenji duygudan uzak bir sesle. "Görüyorum ki değişen hiçbir şey yok. Senin boktan davranışını savunmak için gösterdiğim tüm çabaların boşa gittiğini anlıyorum."

Köpek havlıyor. Hızlı hızlı nefes aldığını duyuyorum.

Tekrar havlıyor.

"Demek beni duymazdan geliyorsun?" Kenji sinirli bir şekilde ofluyor. "Neden? Neden böylesin? Neden her zaman bu kadar ukalasın?"

Bazen sessizliğe o kadar ihtiyacım oluyor ki, bir anlık sessizlik için cinayet işleyebileceğimi düşünüyorum. Ama bunu yapmak yerine kademeli olarak kendimi kapatıyorum ve mümkün olduğu kadar çok sesi susturuyorum. Bu barış ekolüne katılmaya zorlanmadan önce durum o kadar da kötü değildi. Sektör 45'teki, önceki hayatımda kendi halime bırakılıyordum. Omega Point'ta zamanımın çoğunu hücre hapsinde geçirdim. Daha sonra 45'i devraldığımızda odalarımın mahremiyetini korudum.

Burada, aklımı kaçıracağım.

Başkalarının duygusal yüklemelerinin bombardımanına maruz kalıyorum. Kargaşanın telafisi yok. Ella bu insanlarla vakit geçirmeyi seviyor ve bu insanlar her şeyi kalabalık içinde yapıyor. Yemekler devasa bir yemek çadırında yeniliyor. Gün sonu kaynaşmaları topluca, hiçbir zaman sessiz olmayan sessiz çadırlarda yapılıyor. Çatışmada kabinlerin çoğu ya hasar gördü ya da yıkıldı; bu da biz onları yeniden inşa ederken şu anda herkesin alanı paylaştığı ya da ortak alanlarda uyuduğu anlamına geliyor. Nouria ve Sam bize bir iyilik yaparak sağlık çadırında Ella'ya bir oda ayarladılar; derme çatma bir kışlada diğer herkesle birlikte kalmanın tek alternatifi bu gibi görünüyordu. Bununla birlikte odamız hep antiseptik ve ölüm kokuyor. İçeride daracık bir hastane karyolası var ve Ella'yla

her gece onun için kavga ediyoruz. Ella, benim karşı konulmaz itirazlarıma rağmen beni yatakta yatırıp kendi yerde uyumak için ısrar ediyor.

Ona bir tek o zaman kızıyorum.

Soğuk zemin umurumda değil. Fiziksel rahatsızlığa aldırış etmiyorum. Hayır, nefret ettiğim şey, her gece gözüm açık yatıp, hâlâ iyileşmekte olan başkalarının acısını ve kederini dinlemek. Odamızın köşesinde durup Ella'nın hayata geri dönme mücadelesini izlediğim o on günün sürekli hatırlatılmasından nefret ediyorum.

Sessizlik ihtiyacım takatimi kesen bir hal almaya başladı. Bazen, elimde olsa bu yanımı yok ederdim diye düşünüyorum.

Kenji'nin benimle temas kurma, omzuma dokunma ya da kolumu tutma niyetini sezerek o daha buna yeltenmeden birden, *"Bana dokunma!"* diyorum. Fiziksel olarak tepki vermemek büyük ölçüde özdenetim gerektirir.

"Neden bunu böyle söylemek zorundasın?" diyor Kenji, kırıldığını belli eden bir sesle. "Neden sana dokunmaktan *zevk* alacakmışım gibi konuşuyorsun? Sadece dikkatini çekmeye çalışıyorum."

"Ne istiyorsun Kishimoto?" diye soruyorum kaba bir tavırla. "Arkadaşlığınla ilgilenmiyorum."

Abartılı bir acıyla karşılık veriyor; belli belirsiz bir etki bırakarak göğsümü sıyırıp geçiyor. Bu dokunaklı yeni gelişme beni utandırıyor. Hiç de umursamak istemiyorum ama yine de...

Ella bu aptalı çok seviyor.

Yolda birden duruyorum. Köpek bacaklarıma çarpıyor, kuyruğunu sertçe sallıyor ve sonra tekrar havlıyor. Derin bir nefes alarak, gözümü uzaktaki bir ağaca dikiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar soruyorum, bu kez nazikçe.

Duygularını işlerken kaşlarını çattığını hissediyorum. Bana bakmadan, "Sadece anladığımı söylemek istedim" diyor.

Bunun üzerine kaskatı kesiliyorum, bedenim farkındalıkla harekete geçiyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. O an Kenji Kishimoto bana canlı bir şekilde resmedilmiş gibi görünüyor: Yorgun gözleri, bronzlaşmış teni, gür, zarif siyah kaşları ve acilen kesilmesi gereken saçları. Şakağında geçmek üzere olan bir morluk var, sol eli sargıda. Yaprakların hışırdadığını duyuyorum ve çalılığa doğru fırlayan bir sincap görüyorum. Köpek çılgına dönüyor.

"Neyi anladın?" diye soruyorum temkinli bir şekilde.

"Ah, şimdi ilgileniyor musun?" Gözlerime bakıyor, kendi gözleri öfkeyle kısılmış. "Şimdi bana bir insanmışım gibi bakacak mısın? Bak sana ne diyeceğim. Cehenneme kadar yolun var. Senin için neden uğraşıyorum ki!"

"Bunu benim için yapmadın."

Kenji söylediklerime inanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor, başını başka tarafa çeviriyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Evet, o güzel bir yüzüğü hak ediyor, değil mi? Seni sefil pislik. Kim bir kıza yüzüksüz evlenme teklif eder?"

"Sana ahlaki üstünlük taslayacak durumda olmadığını hatırlatabilirim" diyorum. Sakin kalmaya çalışsam da sesim daha da öfkeli çıkıyor. "Kızın gelinliğini *mahveden* sensin."

"O bir kazaydı!" diye bağırıyor Kenji. "Senin yaptığınsa hata!"

"Hata olan senin varlığın."

"Vay canına." Kenji ellerini havaya kaldırıyor. "Ha ha. Çok olgun bir geri dönüş."

"Aldın mı, almadın mı?"

"Evet. Aldım." Ellerini ceplerine sokuyor. "Ama bak ne diyeceğim, artık bunu ona kendim vermem gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa bunların hepsini senin için yapan bendim. Tasarımının taslağını çizmesini Winston'dan ben istedim. Bu lanet şeyi yapacak birini bulan da bendim..."

"O hastane yatağında yatarken bir yere kıpırdayamazdım" diyorum neredeyse bağırarak ve ses tonum Kenji'yi gözle görülür şekilde ürkütüyor. Geri çekilip bir süre bana bakıyor.

İfademi tesirsiz hâle getiriyorum ama artık çok geç.

Kenji orada dururken öfkesini unutup, bana bakarken yumuşamaya başlıyor. Bense öfkeden başka bir şey hissetmiyorum.

Hiç anlamıyormuş gibi görünüyor. Bende onu öldürme isteği uyandıran şey onun aptallığı değil, sürekli acıması, sürekli şefkat göstermesi.

Öne doğru bir adım atıp sesimi alçaltıyorum. "Eğer bu alyansı ona senin vermene müsaade edeceğimi düşünecek kadar aptalsan, demek ki beni çok hafife almışsın. Seni öldüremeyebilirim Kishimoto ama kendimi, hayatını hiç bitmeyen bir cehenneme çevirmeye adarım."

Kenji gülümsüyor. "Yüzüğü ona ben vermeyeceğim dostum. Öyle bir şey yapmam. Sana takılıyordum sadece."

Yüzüne bakıyorum. Gırtlağına yapışma isteğimi güçlükle bastırıp konuşabiliyorum. "Sadece *takılıyordun* demek? Bu muydu senin şaka anlayışın?"

"Evet, tamam, dinle, aşırı gerginsin" diyor, yüzünü buruşturarak. "Juliette bunu komik bulurdu."

"Böyle düşünüyorsan onu hiç tanımadığın belli."

"Her neyse." Kenji kollarını kenetliyor. "Ben onu senden daha uzun süredir tanıyorum sersem."

Bu sözleri beni öyle bir öfkelendiriyor ki, onu gerçekten öldürebileceğimi düşünüyorum. Kenji bunu anlamış olmalı, çünkü alttan alıyor.

"Evet, sen haklısın" diyor beni işaret ederek. "Benim hatam dostum. Hafıza silme olaylarını tamamen unuttum. Kastettiğim o değildi. Demek istediğim sadece... Onu ben de tanıyorum, anlıyor musun?"

"Sadede gelmen için beş saniyen var."

"Anlıyor musun? Kim söylüyor böyle şeyleri?" Kenji'nin kaşları çatıldı; öfkesi geri geldi. "Ne demek oluyor bu? Beş saniye sonra bana ne yapacaksın? Ya geleceğim bir sadet yoksa? Yo... Biliyor musun, haklı olduğum bir nokta var aslında. Demek istediğim şu ki, bundan sıkıldım. Tavrından bıktım. Senin berbat davranışlarına bahaneler uydurmaktan usandım. J'nin hatırı için gerçekten sakin olmaya çalışacağını düşünmüştüm, özellikle de şu anda, onun başına gelen onca şeyden sonra..."

"Onun neler yaşadığını biliyorum" diyorum kasvetle.

"Ya, sahiden mi?" diyor Kenji şaşırmış numarası yaparak. "Öyleyse belki bunu da biliyorsundur..." Coşkulu bir el hareketi yapıyor. "... *Flaş haber:* O, gerçekten iyi bir insan. Başkalarını gerçekten önemsiyor. İnsanları sürekli öldürmekle tehdit etmiyor. *Ve şakalarımı seviyor.*"

"Biliyorum, o çok yardımsever."

Kenji öfkeyle soluyarak etrafına göz gezdiriyor. Söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. "Yani, anlamaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum ama onun sende ne bulduğunu bir türlü anlamıyorum. O... O gün ışığı gibi. Sense koyu, yaman bir yağmur bulutu gibisin. Güneş ve yağmur..."

Kenji cümlesini yarım bırakıp gözlerini kırpıştırıyor.

O farkına varana kadar yanından uzaklaşıyorum. Cümlesini bitirmesini beklemeye değmez.

"Aman Tanrım" diyor sesini yükselterek. *"Aman Tanrım."*

Adımlarımı hızlandırıyorum.

"Hey... Müthiş bir şey söyleyeceğim sırada benden böyle kaçma..."

"Sakın söylemeye cüret etme..."

"Söyleyeceğim dostum. Söylemem lazım" diyor Kenji önüme atlayarak. Şimdi aptal gibi sırıtarak geri geri yürüyor.

"Yanılmışım" diyor, elleriyle kabataslak bir kalp şekli çizerek. "Güneş ve yağmur gökkuşağı oluşturur."

Birden duruyorum. Bir an gözlerimi kapatıyorum.

Kenji gülümsemeye devam ederek, "Şu anda kusmak istiyorum" diyor. "Gerçekten. Öğüre öğüre kusmak istiyorum. Midemi bulandırıyorsun."

Bu hakaretlere karşılık olarak sadece biraz öfkelenebiliyorum, çünkü inkâr edilemez deliller karşısında bu duygu dağılıyor. Kenji'nin sözleri duygularını maskeliyor. Bizim adımıza gerçekten mutlu; bunu hissedebiliyorum.

Özellikle Ella için mutlu.

Onun başkalarına ilham olduğu sevgi ve bağlılık karşısında içim acıyor. Koşulsuz sevincinizi isteyen tek bir insan bulmak bile kolay değil; Ella pek çok insan buldu.

Kendi ailesini kurdu.

Ben bu olağanüstülüğün kıyısındayım; karanlığımla onun ışığını gölgede bıraktığımın gayet farkındayım, beni eksik bulacağından endişe ediyorum. Bu arkadaşlıklar onun için çok şey ifade ediyor; bunu uzun zamandır biliyorum ve onun hatırı için daha sosyal olmayı deniyorum. Arkadaşlarına daha iyi davranabilmeyi. Diğerleriyle bir araya gelmek istediğinde itiraz etmiyorum; yemeğimizi baş başa yemeyi teklif etmiyorum artık. O nereye giderse ben de onunla birlikte gidiyorum ve o, benim isimlerini hatırlamakta bile zorlandığım insanlarla sohbet edip gülerken sessizce yanında oturuyorum. Değer verdiği kimselerle birlikteyken yüzünün gülmesini izlerken, bir yandan da o insanların sesini bastırmaya, kafamdaki gürültüyü susturmaya çalışıyorum. Gösterdiğim çabaya rağmen onun istediği gibi biri olamayacağımdan sürekli endişe ediyorum.

Bu doğru; çekilmez biriyim ben.

Ella bu gerçeği her an kendi kendine görür mü diye merak ediyorum.

Yumuşuyorum, kavga etme isteğim kalmıyor.

"Ya yüzüğü bana ver ya da beni yalnız bırak" derken sesimde-

ki bezginliğin farkındayım. "Nouria ve Castle beni bekliyorlar."

Kenji ses tonumdaki değişikliği fark ediyor ve daha fazla üstelemiyor. Kendisinde nadiren görülen bir ciddiyete bürünüyor. Bana canımı sıkacak kadar uzun baktıktan sonra cebine uzanıp lacivert kadife bir kutu çıkarıyor.

Kutuyu bana uzatıyor.

Kutuyu incelerken rahatsız edici derecede geriliyorum ve yumuşak kadifeyi parmaklarımın arasında sıkıp uzaklara bakarak toparlanmaya çalışıyorum.

Böyle hissetmeyi beklemiyordum.

Kalbim göğüs kafesimi zorluyor. Tedirgin bir çocuk gibiyim. Keşke Kenji burada olmasaydı da bu âna tanık olmasaydı ve keşke bu kutunun içindekini bu kadar önemsemeseydim, ki bu imkânsız.

Ella'nın yüzüğü beğenmesi benim için çok önemli.

Kendimi zorlayıp çok yavaşça kutunun kapağını açıyorum; içindeki zarif şeyler daha onları incelememe fırsat kalmadan ışıl ışıl ışıldıyor. Yüzük güneşte parlıyor ve her yerde ışık kırılması oluşturuyor. Onları kutudan çıkarmaya kıyamıyorum, kalbim küt küt atarken sadece bakmayı tercih ediyorum.

İkisi arasında karar veremedim.

Kenji bana iki yüzük almanın aptalca olduğunu söyledi ama ben Kenji'nin fikirlerini pek önemsemediğim için ona aldırmadım. Şimdi iki yüzüğe bakarken acaba Ella benim için akılsız der mi diye düşünüyorum. Biri nişan yüzüğü, diğeri alyans olacak; ama ikisi de eşit derecede büyüleyici.

Nişan yüzüğü daha geleneksel; alyans incecik, sade ve zarif. Ortasında tek bir taş var –antikadan tasarlanmış– ve oldukça büyük olmasına rağmen, bana Ella'yı nasıl gördüğümü yansıtan zıtlıklar içeren bir işçilik gibi geldi: Hem güçlü hem hassas. Kuyumcu bana her biri farklı çağlardan kalmış yüzüklerden alınma bir dizi taş göndermişti. Maden kesim eski bir pırlantanın

olağanüstü görünüşü beni büyülemişti. Çok çok uzun zaman önce elle yontulmuştu ve dolayısıyla biraz kusurluydu ama makine yapımı olmaması hoşuma gitti. Mat ama kırılmaz bir taşı, göz kamaştırıcı bir parlaklık kazandırmak için meşakkatli, yorucu bir işlemden geçirmek... Uygun görünüyordu.

Kenji bana *prenses* kesim pırlanta diye bir şey olduğunu ve ona taktığı saçma lakabı hatırlattığı için Ella açısından eğlenceli bir seçim olacağını söylemişti. Ben de ona espriye dayalı bir yüzük seçmeyi düşünmediğimi söyledim. Karımın alyansının ona başka bir erkeği hatırlatmasını da istemiyordum. Ayrıca, söz konusu taşın şeklini görünce hoşuma gitmedi. Kare çok keskindi; tüm kenarlarının hatları sertti. Bana hiç Ella'yı hatırlatmadı.

Antika taşın hafif telkari, işlenmiş altın yuvaya yerleştirilmesini istedim; incecik yüzüğün doğal, narin bir dala benzemesini istedim. Bu tasarım alyansa uyarlandı: Altınla kaplanmış ince, kıvrımlı bir dal, farklı yönlere bakan iki minik zümrüt yaprak.

"Gerçekten çok güzel dostum. Buna bayılacak."

Kutuyu kapatıyorum ve şaşırtıcı bir sarsılmayla şimdiki âna dönüyorum. Başımı kaldırıp baktığımda düşünceli Kenji'nin beni çok dikkatli izlediğini fark ediyorum; birden onun varlığından o kadar rahatsız oluyorum ki, bir an ortadan kaybolmanın hayalini kuruyorum.

Öyle de yapıyorum.

"O.... çocuğu" diyor Kenji öfkeyle. İki elini saçlarının arasından geçirip durduğum yere ters ters bakıyor. Kadife kutuyu cebime atıp patikaya doğru dönüyorum.

Köpek iki kez havlıyor.

"Bu gerçekten çok olgun bir davranış, dostum" diye bağırıyor Kenji bana doğru. "Çok güzel." Sonra –sert bir tavırla– *"Bir şey değil,* bu arada. Çük kafalı."

Havlamaya devam eden köpek savaş odasına kadar beni rahat bırakmıyor.

Dördüncü Bölüm

Cilasız ahşap masa yıllar içinde aşına aşına pürüzsüz bir hâl almış, isyancıların ve devrimcilerin nasırlı elleri ham kenarlarını yola getirip parlatmış. Doğal çentiklerde, çoktan ölmüş bir ağacın solmuş yaş halkalarında parmaklarımı gezdiriyorum. Bir duvar saatinin yumuşak tik takları, doğru olduğunu zaten bildiğim bir şeyin sinyalini veriyor: Çok uzun süredir burada olduğumu ve her geçen saniye akıl sağlığımın daha da bozulduğunu.

"Warner..."

"Kesinlikle olmaz" diyorum sessizce.

"Konuyu neredeyse hiç konuşmadık bile. Bu fikri hemen kestirip atma" diyor Nouria. Donuk sesi içinde kaynayan öfkeyi gizlemekte yetersiz kalıyor. Ama zaten Nouria benden hiç hoşlanmadığını normalde de pek gizleyemiyor.

Sandalyemi tahtaya sürttürerek masadan uzaklaşıyorum. Zihnimin, sorunlarıma çözüm bulmak için hemen cinayete yö-

nelmesi belki de beni endişelendirmeli, ancak şu anda bu düşünceleri analiz edecek durumda değilim.

Beni Ella'dan *bunun* için ayırmışlar.

"Bu konudaki tavrımı zaten biliyorsun" diyorum, gözümü çıkışa dikerek. "Ve bu değişmeyecek."

"Anlıyorum. Onun güvenliği için endişelendiğini biliyorum, hepimiz onun güvenliği için endişeleniyoruz ama burada yardıma ihtiyacımız var. Kuralları biraz esnetebilmeliyiz."

O sırada Nouria'yla göz göze geliyorum, benimkiler öfkeyle parlıyor. Ona bakarken oda, odağımın dışında kalıyor ama yine de görebiliyorum: Koyu renk duvarlar, eski haritalar, kırık kahve kupalarıyla dolu çürük bir kitaplık. İçeride ağır bir hava var. Çok bunaltıcı, güneş ışınları hepimizi ikiye bölüyor.

İktidara geldiğimizden beri işler hiç de kolay değil. Yeniden Kuruluş'un hükümdarlığı döneminde rahat yaşam sürenler başımıza bela olmaya devam ediyor. Tezkerelere uymuyor, görevlerinden ayrılmayı reddediyor, sanki Yeniden Kuruluş hâlâ büyükmüş gibi derebeyliklerini yönetmeye devam ediyorlar. Henüz hepsini takip edebilecek yeterli kaynağımız yok –çoğu, işledikleri suçlardan dolayı derhal tutuklanıp yargılanacaklarını biliyor– ve bazıları görev yerlerinde kalacak kadar cesurken, bazıları her türlü casusluğu yapacak ve kaçınılmaz olarak suikastlar gerçekleştirecek paralı askerler tutup saklanacak kadar akıllı. Bu eski yetkililer toplanıp eski yüksek rütbeli askerleri kendi taraflarına çekiyor ve bizi içeriden kırmak için saflarımıza sızmaya çalışıyorlar. Yapmak için uğraştığımız her şey için en büyük tehdit onlar olabilir.

Çok endişeleniyorum.

Ella daha yeni kendine geldiği için bunları ona pek anlatmıyorum ama dünyaya olsa olsa ucundan tutunuyoruz. Tarih bize, savaşçıların ve isyancıların uğruna savaştıkları her şeyin ezici ağırlığını kaldıracak donanıma sahip olmadıkları için, ka-

zandıktan sonra bile devrimlerin genelde başarısız olduğunu öğretti. Daha da kötüsü: Korkunç politikacılara yöneliyorlar. Bu, Castle'la her zaman yaşadığım bir sorun, şimdi de Nouria ve Sam'le yaşıyorum.

Devrimciler saftır.

Dünyanın aslında nasıl işlediğini ya da bu kadar çok insanın kaprislerini ve isteklerini karşılamanın ne kadar zor olduğunu anlamıyor gibiler. Liderliğimizi sürdürmek için her gün mücadele veriyoruz ve düşmanlarımızın kaçınılmaz olarak yol açacağı yıkımı, yaratacakları korku ve öfkeyi düşünmekten uyuyamıyoruz.

Yine de müttefiklerim bana güvenmek istemiyor.

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorum" diyorum soğuk bir tavırla. "Kör değilim. Ancak kuralları esnetmek Juliette'in hayatını riske atmak demek. Sivilleri getirmeye başlamayı göze alamayız..."

"Asker getirmemize bile izin vermiyorsun!"

"Bu kesinlikle doğru değil" diyorum, sinirlenerek. "Bölgeyi güvenlik altına almak için fazladan asker getirmenize hiçbir zaman itiraz etmedim."

"Dışarısını güvence altına almak için evet, ama onları Sığınak'a sokmamıza izin vermediniz..."

"Hiçbir şeye itiraz etmedim. Size ne yapmanız gerektiğini söyleyen ben değilim Nouria. Unutma, o emirleri Juliette verdi..."

Castle boğazını temizleyip, "Kusura bakmayın Bay Warner" diyerek araya giriyor. "Bayan Ferrars'ın fikrinize ne kadar değer verdiğini hepimiz biliyoruz. Onu fikrini değiştirmeye ikna edebileceğinizi umuyoruz."

Ona doğru dönüyorum, kırlaşmış saçlarına, solgun esmer tenine bakıyorum. Castle kısa bir süre içinde birkaç yaş birden yaşlandı; geçtiğimiz aylar hepimizi çok yıprattı. "Onu kendi hayatını riske atması için ikna etmemi mi istiyorsunuz? Aklınızı mı kaçırdınız?"

Nouria bana hırlıyor. "*Hey*. Ses tonuna dikkat et."

Bu tepki karşısında kasıldığımı hissediyorum; eski dürtülerim beni silahıma davranmaya cesaretlendiriyor. O sırada konuşabilmem tam bir mucize. "İlk kabahatiniz düğün günümde beni nişanlımdan ayırmaktı. Şimdi de kalkmış benden *şu koca dünyada* onun güvende olduğu tek yere kim olduğu belli olmayan kişilerin girmesine izin vermemi istiyorsunuz..."

Nouria öfkesine yenik düşüp ayağa kalkarak, "Onları dikkatli bir şekilde incelemeden almayacağız!" diye bağırıyor. Öfkelendiğinde biraz parladığını, doğaüstü bir ışığın esmer tenini aydınlattığını fark ediyorum.

Masanın öteki tarafından beni göstererek, "Onları *sen* araştırıp incelersin" diyor. "Güvenilir olup olmadıklarını bize söyleyebilirsin. Bu konuşmanın bütün amacı bu. Seninle işbirliği içinde olmak."

"Benden bu insanları takip etmemi mi bekliyorsunuz yani? Günün yirmi dört saati? Yoksa bunun tek bir çıkarım yapıp onunla işi bitirmek kadar basit olduğunu mu düşündünüz?"

"Yirmi dört saat olmaz" diyor Nouria. "Burada yaşamazlar... Projeleri tamamlamak için gün içinde ekiplerimiz gelir..."

"Sadece birkaç haftadır iktidardayız. Yabancıları gizli sığınağımıza sokmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Benim güçlerim kusursuz değil. İnsanlar gerçek duygularını benden gizleyebilirler" diyorum sertleşen ses tonumla. "Ve bunu geçmişte de yaptılar. Bu nedenle ben, hata yapmaya çok müsaitim, ki bu da tanımadığımız kimselere karşı kusursuz bir savunma yapmam konusunda bana güvenemeyeceğiniz anlamına geliyor. Dolayısıyla da planınız hatalı."

Nouria içini çekiyor. "Bir şeyi kaçırıyor olabilme ihtimalinin çok, çok küçük olduğunu kabul ediyorum ama gerçekten daha kötü olabileceğini hissediyorum..."

"Kesinlikle hayır."

"Bay Warner." Bu defa Castle. Sesi daha yumuşak. "Çok şey istediğimizin farkındayız. Üzerinizde aşırı baskı kurmaya çalışmıyoruz. Burada, aramızda kritik bir konumdasınız. Yeniden Kuruluş'un karmaşık durumlarını hiçbirimiz sizin kadar iyi bilmiyoruz... Hiçbirimiz Kuzey Amerika sistemini içeriden çökertmek için sizden daha iyi donanıma sahip değiliz. Ekibimize kattıklarınıza değer veriyoruz, evlat. Görüşleriniz bizim için değerli. Ancak seçeneklerimizin tükendiğini görmelisiniz. Durum çok vahim ve desteğinize ihtiyacımız var."

"Peki planınız bu muydu?" diye soruyorum, neredeyse gülme isteğiyle. "Biraz iyi polis kötü polisle gerçekten beni etkileyebileceğinizi mi sandınız?"

Nouria öfkeyle, "İşimiz her zamankinden daha çok" diyor. "Daha kendi kabinlerimizi bile yeniden inşa edemiyoruz. İnsanların mahremiyete ve uyumak için uygun yerlere ihtiyacı var. Çocuklar için okulların yeniden açılmasını sağlamalıyız. Jeneratörlerle ve otomatik akşam yemekleriyle yaşamaya bir son vermeliyiz." Kolunu çılgınca sağa sola savururken yanlışlıkla bir kâğıt yığınını yere düşürüyor. "Kendi insanlarımızla ilgilenmek için çabalıyoruz. 241'in halkına ya da diğer sektörlere bakmamız nasıl beklenebilir?"

Duygusal zırhını yalnızca bir saniyeliğine çıkarıyor ama ben hissediyorum: Üzüntüsünün yükü çok ağır.

"Boğuluyoruz" diyor sessizce, elini alnından çenesine doğru kaydırarak. "Yardıma ihtiyacımız var. Savaşta çok fazla kayıp verdik. Sığınak yıkılıyor ve onu yeniden yavaş yavaş inşa etmek için vaktimiz yok. Artık tüm dünya bizi izliyor. Bir işin ucundan tutacak daha fazla kişiye, yardım edecek daha çok ekibe ihtiyacımız var. Eğer bunu yapmazsak, daha başlamadan biteriz."

Bir süre sessiz kalıyorum.

Nouria haksız sayılmaz; Sığınak içler acısı. Aynı şekilde gezegen de öyle. Haider'ı, Stephan'ı, Lena'yı ve ikizleri zaten

kendi kıtalarına geri gönderdim; yurtdışındaki mevcut durumu değerlendirecek, mümkün olan her yerde kaosu etkisiz hâle getirecek, sahada yetenekli vekillere ihtiyacımız vardı ve bu iş için daha uygun hiç kimse yoktu. Nazeera, Haider'ın başının çaresine bakabileceğini, düğünüme katılmak istediğini söyleyerek geride kaldı. Yalan söylediğini anlamasaydım, bu saçma bahane gururumu okşayabilirdi.

Nazeera'nın burada kalmak istemesinin nedeni Kenji'yle birlikte olmaktı.

Yine de onun varlığına minnettarım. Nazeera akıllı, işini bilen bir kız ve son birkaç haftadır bize çok büyük faydası dokundu. Sığınak sadece kendi halkını hayatta tutmaya çalışırken yapacak yeterince işi vardı; artık tüm dünya yön bulmak için bize bakıyor.

Yön bulmak için *Ella'ya* bakıyor.

Bilincinin yalnızca dört gündür açık olduğunu bilmiyorlar tabii. Nihayet uyanıp kendine geldiğinde yapması gereken çok şey vardı –dünya Juliette Ferrars'ın hayatta olduğuna dair kanıt bekliyordu– ve benim onca itirazıma rağmen, az da olsa kendini göstermeyi, açıklamalarda bulunmayı ve insanlar için geleceğin nasıl olabileceğini konuşmaya başlamayı kabul etti. Hemen işe koyulmamız ve dünyanın en büyük bayındırlık işleri projesini (kentlerin, okulların, hastanelerin yeniden inşası) tasarlamakla görevli bir komite kurmamız için ısrar etti. Altyapıya yatırım yapmak için. İstihdam yaratmak, şehirleri yeniden haritalandırmak için.

Küresel ölçekte.

Bütün bunlara rağmen, hiçbirini düşünecek zamanımız olmuyor. Son iki haftanın çoğunu bir yandan mümkün olduğu kadar çok yangını söndürmeye çalışırken bir yandan da Ella'yı hayatta tutmak için elimden geleni yaparak geçirdim. Şu an dürüst olmam gerekirse, Kenji'nin hatasının –yanlış binayı yıkma-

sının– neredeyse kaçınılmaz olduğunu bile kabul etmeye hazırım. Yapılması gereken dünya kadar iş var ve bu işleri yapacak ya da ayrıntıları denetleyecek yeterli sayıda insan yok.

Bu da sık sık hata yaptığımız anlamına geliyor.

Mikro düzeyde, devreye girip kabinlerimizi de yeniden inşa etmemiz gerekiyor. Otları biçmemiz. Yemek pişirmemiz. Bulaşıkları yıkamamız. Ella ilk fırsatta beni mutfağa sürükleyip bir çift şüpheli bulaşık eldiveniyle göğsüme vurduktan sonra yulaf ezmesi kazanının yapış yapış olmuş dibine sanki bir hediyeymiş gibi bakıp sırıtarak kendisi de pis eldivenlerini geçirdi. Ella bir ev olsaydı, bir sürü odası olan ve bütün kapılarının kilidi kolayca açılabilen büyük bir ev olurdu.

Eğer ben bir ev olsaydım, perili bir ev olurdum.

Kırıgan sesiyle, "*Ve sana hatırlatmak isterim ki,* yeryüzünde evlenen tek kişi sen değilsin" diyen Nouria beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Nişanlından, kötüye giden dünyamız hakkında hayati bir konuşma yapacak kadar ayrı kalmaya dayanamadığın için üzgünüm ama geri kalanımız kıpırdamaya devam etmeliyiz Warner; bu, kendi mutluluğumuzu yok saymak anlamına gelse bile."

Sözleri sinirimi bozuyor.

"Çok doğru" diyorum sessizce. "Aslında benim kişisel mutluluğuma öncelik veren pek kimse yok. Senin bir istisna olmanı beklemiyorum."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Nouria benim rahatsız edici dürüstlüğümü sindirip sarsılırken, ben de kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Nouria başını çeviriyor, suçluluk duyar gibi, öfkesiyle mücadele eder gibi oluyor. Sonunda savaşı öfkesi kazanıyor ama tekrar göz göze geldiğimizde bakışında bir pişmanlık görüyorum ve kandırıldığımı ancak o zaman anlıyorum.

Dahası var.

Belli belirsiz bir nefes alıyorum; bu toplantının gerçek amacı bana asıl şimdi açıklanacak.

"Konu açılmışken" diyor Nouria, endişeli bakışını babasından kaçırarak. "Ben... Şey. Gerçekten üzgünüm Warner, ama düğünü ertelememiz gerekecek."

Ona öylece bakakalıyorum.

Vücudum yavaş yavaş kasılıyor, sinir sistemimde donuk bir panik dolaşıyor. Aynı anda birden fazla şey hissediyorum; öfke, üzüntü, şaşkınlık. Hepsinden çok, tuhaf bir teslimiyet ağır basıyor, tanıdık bir acıyı, tanıdık bir korkuyu taçlandırıyor: Güneşe güvenmeye başladığım anda, mutluluk hayatımdan çiy tanesi gibi kaybolup gidiyor.

İşte bu kadar. Başka ne olacaktı ki!

"Düğünü ertelemek" diyorum boğuk bir sesle.

"Bugün herkes için kötü bir güne dönüşüyor" diyor Nouria çabucak. "Bir sürü şey oluyor. Kontrol altına almamız gereken büyük bir kanalizasyon sorunu şu anda insan gücümüzü tüketiyor ve diğer herkes başka projelere dalmış durumda. Bir şeyleri kurmak ya da bozmak için yeterli adamımız yok. Denedik, çalıştırmayı gerçekten çok denedik ama bu gece jeneratörü keyfi kullanamayız. Elektriğimiz gidip geliyor, bu gece de şiddetli soğuk olması bekleniyor. Çocukların yataklarında donmasına göz yumamayız."

"Anlamıyorum. Ben, Brendan'la konuştum, o..."

"Brendan tükenmiş durumda. Son zamanlarda ona çok fazla bel bağlıyoruz. Bu gece uyumasına izin vermezsek Winston beni öldürmekle tehdit etti zaten."

"Anlıyorum." Önce masaya, sonra ellerime bakıyorum. Taş gibi kaskatı kesildiğim hâlde kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Jeneratöre sadece bir saatliğine ihtiyacımız olacak."

"Bir saat mi?" Nouria gülüyor ama sinirlenmiş görünüyor. "Sen düğüne gittin mi hiç? Dışarıda? Gece? Işıklara, ısıtma-

ya ve müziğe ihtiyacınız olacak. Mutfağın geç saatlere kadar açık tutulması ve dağıtılacak yiyecekler için yapmamız gerekenlerden bahsetmiyorum bile... Pasta yapmaya da fırsatımız olmadı ki..."

Lafını kesip, "Düğün istemiyorum" diyorum. Sesim kendime bile yabancı gibi, gergin. "Sadece bir nikâh memuru istiyorum. Büyük bir organizasyona gerek yok."

"Düğünün Juliette için önemli olabileceğini düşünüyorum."

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Verecek bir cevabım yok; Ella adına konuşamam. Eğer gerçek bir düğün istiyorsa, bunu asla reddetmem. Birdenbire her şey kaderin cilvesiymiş gibi geliyor. Ella'ya evlenme teklif ettiğimin ertesi günü kız kardeşinin saldırısına uğradı, ardından komaya girdi ve evime neredeyse ölü gibi geldi. Bu sabah evlenecektik ama gelinliği mahvoldu ve şimdi de...

"Ne zamana erteleyeceğiz?"

"Bir şey diyemiyorum açıkçası." Nouria artık iyice sinirleniyor, sabrı azalıyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama o Castle'a bakıp duruyor. Castle sadece başını sallıyor. "Belki takvime bakabiliriz" diyor bana, "burada olaylar biraz durulunca bir şeyler planlayabiliriz..."

"Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki" diyorum öfkeyle, "burada olayların sakinleşeceğinin ya da bu durumu kontrol altına alabileceğimizin hiçbir garantisi yok..."

"Her neyse, *şu an* kötü bir zaman, tamam mı?" Nouria kollarını kavuşturuyor. "Kötü bir zaman işte."

Başımı başka tarafa çeviriyorum. Şu anda kalbim sanki beynimde atıyor, kafatasıma çarpıyor. Kendimi ayrışıyormuşum, o andan kopuyormuşum gibi hissediyorum ve anda kalmak için mücadele ediyorum.

"Sapıkça bir intikam falan mı bu?" diye soruyorum. "Sivilleri içeri almanıza izin vermediğim için düğünüme engel olmaya mı çalışıyorsunuz? Juliette'in hayatını tehlikeye atmayı kabul etmediğim için mi?"

Nouria o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki neden konuşmadığını anlamak için başımı kaldırıp bakmam gerekiyor. Bana çok tuhaf bakıyor, gözlerinde içini yakan bir suçluluk –ya da pişmanlık– var gibi.

"Warner" diyor usulca. "Bu, Juliette'in fikriydi."

Beşinci Bölüm

Küçük kadife kutu cebime çok ağır geliyor; burada, alçak bir uçurumun kenarında oturmuş kendi mezarlığımıza bakarken, kutunun sivri kenarları uyluğuma batıyor. Bu yer savaştan kısa bir süre sonra yapıldı; hayatını kaybedenlerin anısına.

Benim için beklenmedik bir sığınak hâline geldi burası.

Buradan pek kimse geçmiyor artık. Bazılarının acısı hâlâ çok taze, kimininse hiç vakti yok. Her halükârda sessizlik için minnettarım. Ella iyileşirken kaçabileceğim yegâne yerlerden biri burasıydı. Bu manzaraya alışmak için epey zaman harcadım yani. Ve tabii oturduğum yere alışmak için de: Devasa bir kayanın düz ve pürüzsüz kısmı. Bu kayanın manzarası şaşırtıcı derecede huzur verici.

Bugün beni sakinleştirmeye yetmiyor.

O sırada bir ses duyuyorum; zihnimin ancak kuş cıvıltısı olarak tanımlayabildiği uzak, titrek bir ses. Köpek başını kaldırıp havlıyor.

Hayvana bakıyorum.

Bu kirli küçük yaratık beni savaş odasının önünde bekledi ve buraya kadar peşimden geldi. Üstelik ben onun sadakatini uyandıracak hiçbir şey yapmadım. Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Köpek düşüncelerimin ne yönde olduğunu hissetmiş gibi yüzünü bana çeviriyor, şimdi nefesi daha sakin ve sanki tüm dünyaya gülümsüyormuş gibi bakıyor. Ben daha bunu sindiremeden o bir kez daha gökyüzüne doğru havlıyor.

Yine o tuhaf tanıdık cıvıltı.

Son zamanlarda kuş cıvıltılarını daha sık duyuyorum; hepimiz öyle. Sürekli her şeyin kaybolmadığını iddia eden Castle, şimdi bile hayvanların tamamen yok olmadığını iddia ediyor. Geleneksel olarak, insanların aksine kuşların, şiddetli havalarda saklandığını söyledi. Hayatlarının son anları olduğunu sandıkları hastalıklarla karşılaştıklarında da sığınak ararlarmış. Kuşların ya korkudan ya da hastalıktan toplu hâlde saklandığını ve Emmaline'in hava durumu manipülasyonları sona erince geride kalanların saklandıkları yerden çıktığını iddia ediyor. Kusursuz bir teori değil ama son zamanlarda inkâr edilmesi de zorlaştı. Ben bile bugünlerde kendimi, görülmesi imkânsız canlıları görme ümidiyle gökyüzüne bakarken buluyorum.

O sırada vadiden soğuk bir rüzgâr esiyor, saçlarımı arkaya doğru uçurup alnıma çarpıyor. Paltomu savaş odasında bıraktığımı fark edince biraz pişman oluyorum. Köpek burnunu bacağıma sürterek sızlanıyor. Hiç içimden gelmese de elimi, pire istilasına uğramış kafasına koyuyorum ve köpek sakinleşiyor. Cılız gövdesini ayaklarımın dibinde top gibi toplarken kuyruğunu yere vuruyor.

İç çekiyorum.

Bu sabah gün parlak doğmuştu, gökyüzünde güneş görünüyordu ama her geçen saat beraberinde daha koyu bulutlar ve kaçınılmaz bir ayaz getiriyordu.

Nouria haklıydı; bu gece çok çetin olacak.

Ella'dan ayrı kalmak beni hep endişelendirse de, Castle ve Nouria'yla görüştükten sonra dürtülerim köreldi. Kafam karıştı. Ella'yı arayıp bulmaktan başka bir şey istemiyordum; yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordum. Sonunda kendimi burada –zihnim karar veremediğinde ayaklarım beni taşıyor– zihnimin kanalizasyonunu çevreleyen bir ölüm vadisine bakarken buldum. Bu sabah çalkantılı ama ödüllendiriciydi; sinir bozucu ama aynı zamanda da umut dolu. Zamanı değerlendirdiğim saatin ilerlemesine kızmamıştım. Sonunda öğleden sonra boş çıktı. Akşamım boşaldı.

Yurt içinde ve yurt dışında çözülemeyen sayısız felâketi saymazsak, artık acele etmem için bir neden yok. Bu gece evleneceğimi sanıyordum.

Evlenmeyecekmişim.

Kadife kutuyu cebimden çekip çıkarıyorum, bir an avucumda tuttuktan sonra ağır bir nefes alıyorum ve sonra kapağını dikkatlice açıyorum. Kutunun içindeki ışıltılı şeylere bakarken ilk kez ateş gören bir çocuktan farkım yok. Öyle *bön bön* bakıyorum.

Tuhaf: Kendimle ilgili bildiğim kınanacak onca şey arasında, aptal olduğumu hiç saymamıştım.

Kapağını tık diye kapatıp kutuyu tekrar cebime koyuyorum.

Nouria düğünümün bu gece olmayacağını söylerken yalan söylemiyordu. Ertelemenin Ella'nın fikri olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Anlamadığım, Ella'nın bundan bana neden hiç bahsetmediği ya da bu sabah mağazada neden hiçbir şey söylemediği. Belki de en kafa karıştırıcı olan şu: Bu konuda onun hiç tereddüt ettiğini hissetmedim. Benimle evlenmek istemiyor olsaydı elbette anlardım.

Soğuktan çenemi sıkıyorum.

Nedense, uğuldayan rüzgâra rağmen, köpek uyuyakalmış

gibi görünüyor, bedeni ayaklarımın dibinde küçük bir motor gibi titriyor. Bir süre kirli, kahverengi tüylerine bakıyorum ve kulaklarından birinin bir parçasının eksik olduğunu ilk kez fark ediyorum.

Yavaşça nefes veriyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Küçük kutu iyice etime batıyor.

Kendimi kalkıp gitmeye, işe güce dönmeye ikna etmeye çalıştığım sırada Ella'nın yaklaştığını hissediyorum. Kaskatı kesiliyorum, sonra doğruluyorum.

Nabzım hızlanıyor.

Onu görmeden çok önce hissediyorum ve nihayet görüş alanıma girdiğinde, bedenim hiç hareket etmese de göğsümde sıkışan kalbim tepki veriyor. Ella beni görünce elini kaldırıyor ve bir anlık dikkat dağınıklığının bedelini dikenli çalıya takılarak ödüyor. Bu bölge, diğer pek çok bölge gibi, kontrol edilemez bir yangına hazır yarı kurumuş çalılarla kaplı. Ella kurtulmak için çabalıyor, gömleğini dikenlerden çıkarmak için sertçe çekiyor ve kurtulduğu anda hemen kaşlarını çatıyor. Kazağının yırtılmış gibi görünen ucuna baktıktan sonra başını kaldırıp bana bakıyor. Omuz silkiyor.

Bu kazağı pek sevmiyordum zaten, der gibi bakınca elimde olmadan gülümsüyorum.

Ella gülüyor.

Rüzgâra açık bir yerde duruyor. Rüzgâr daha da şiddetleniyor, bana doğru yöneldiği sırada saçlarını yüzüne doğru savuruyor. Gözlerini zar zor görebiliyorum; dudakları ve güç harcamaktan pembeleşen yanaklarının bir kısmı görünüyor sadece. Bir eliyle siyah saçlarını geriye doğru iterken, diğer eliyle de azgın yabani otları itiyor. Bu ince, yumuşak, yosun rengi sıradan kazağın içinde uysal görünüyor. Koyu renk kot pantolon giymiş. Ayağında tenis ayakkabısı var.

O hareket ettikçe ışık da değişiyor, bulutlar güneşi gizlemek için mücadele ediyor ve ara sıra başarısız oluyor. Böyle olması sahneyi rüya gibi hissettiriyor. Ella şu anda kendine o kadar benziyor ki şaşırıyorum; sanki en sevdiğim anılarımdan birinden çıkıp gelmiş gibi.

Kayanın üzerine yanıma otururken gülerek nefes nefese, "Her yerde seni arıyorum" diyor. Kayısı kokuyor yeni şampuanın kokusu –ve bu koku zihnimi dolduruyor.

Beni karnımdan dürtüyor. "Neredeydin?"

"Burada."

"Çok komik" diyor ama yüzümü incelerken gülümsemesi kayboluyor. Onunla göz göze gelmekte zorlanıyorum.

"Hey" diyor yumuşak bir sesle.

"Merhaba" diyorum.

"Ne oldu?"

Başımı yavaşça iki yana sallıyorum. "Yok bir şey."

"Yalancı" diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

O yanımdayken değiştiğimi hissediyorum; etkisi çok güçlü. Bedenim kasılıyor, uzuvlarım ağırlaşıyor. Üzerimdeki tüm gerginlik, kararlılığımı da yanında götürerek eriyip gidiyor sanki; bu rahatlamayla neredeyse uyuşuyorum.

Kesik bir nefes alıyorum.

"Hey" diyor Ella yine, soğuk parmaklarını yüzüme dokundurup yanağımı okşuyor. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

Yere doğru hafifçe gülümseyerek geri çekiliyorum. "Nouria'ya düğünümüzü ertelemek istediğini söyledin mi?" diyorum.

Ella'nın dehşeti ânında hissediliyor.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor; korku, şok ve öfke tek, ayırt edilemez bir duygu kütlesinde birleşiyor. Ella soruma vereceği cevabı düşünürken gözlerimi ondan kaçırıyorum ama tepkisi kafamı biraz rahatlatıyor. Ta ki o, "Evet..." diyene kadar.

Garip bir şekilde durgunlaşıyorum.

"Ama Nouria bunu sana söylemeyecekti."

İşte o zaman başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Ella paniğini bana belli etmemeye çalışıyor. Gözlerini kaçırıyor, ellerine bakıyor. Neler olduğunu anlamıyorum ve bunu ona da söylüyorum.

Ella başını iki yana sallayıp duruyor. Ellerini sımsıkı kenetliyor. "Nouria'nın bunu sana söylememesi gerekiyordu. Söylemeyecekti... Söylememeliydi..."

"Ama doğru."

Ella gözlerime bakıyor. "Teknik olarak doğru, evet, ama bunu o yapmamalıydı... Bunu sana söyleyen kişi o olmamalıydı. Nouria'yla birkaç gün önce konuştuk bunu. Eğer halledemezsek... Eğer işleri vaktinde toparlayamazsak, belki, belki bekleyebiliriz demiştim ona..."

"Ah." Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum, güneşi arıyorum.

"Sana kendim söyleyecektim" diyor, şimdi daha sakin. "Sadece öğrenmeyi bekliyordum... Daha fazlasını. Bugünün nasıl olacağını. Sabah beklenmedik bazı aksaklıklar yaşandı ve bu bize çok fazla zaman kaybettirdi, yine de her şeyi çözebileceğimizi umuyordum. Herkes gerçekten canla başla çalışıyor... Kenji bana bugün hâlâ her şeyi toparlayabilme şansımız olduğunu söyledi ama eğer Nouria..."

"Anlıyorum." Elimi saçlarımın arasından geçirip enseme doğru indiriyorum. "Yani bunu herkesle konuştun öyle mi? Ben hariç herkesle."

"Aaron. Çok özür dilerim. Kulağa korkunç geliyor. Duyuyorum... Kendimi bunu söylerken duyuyorum ve kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkındayım."

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Kollarımı, bacaklarımı nereye koyacağımı bilemiyorum. Birden karıncalandıklarını his-

sediyorum; uyuşmuş gibiler. Onları bedenimden söküp atmak istiyorum.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyorum, yere bakarak. "Benimle evlenmekle ilgili?"

"Hayır" diyor Ella. Bu kelime ve arkasındaki duygusal güç o kadar etkili ki başımı kaldırıp bakmak zorunda kalıyorum. Gözlerindeki acıyı görüyorum ve o acıyı ben de hissediyorum; benim saklamayı beceremediğim duyguların tuhaf bir bileşimi olan suçluluk duygusu ve teslimiyetle boğuşuyormuş gibi görünüyor. Ama bana duyduğu sevgi görülmeye değer. Ellerimi tutuyor ve bu duygu daha da büyüyor, bedenimi öyle bir rahatlamayla dolduruyor ki uzanmak istiyorum.

Sanki göğsümde bir şeyler çözülüyor.

"Seni seviyorum" diye fısıldıyor. "Seni çok seviyorum. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum... İkimiz için de. Güzel bir düğünün olsun istiyorum. Bence bu senin için düşündüğünden daha önemli."

"Değil" diyorum başımı sallayarak. "Umurumda değil aşkım. Hiçbiri umurumda değil. Ben sadece seni istiyorum. Ailem olmanı istiyorum."

Benimle tartışmıyor. İtiraz etmek yerine, duyguları sarmallanıp birleşirken parmaklarımı sıkıyor. Bu güç karşısında gözlerimi kapatıyorum. Nihayet tekrar ona baktığımda gözlerinin akmamış gözyaşlarıyla parıldadığını görüyorum.

Bu görüntü kalbime bir mızrak saplıyor.

"Hayır" diye fısıldıyorum, parmaklarımın arkasını çenesinde gezdirerek. Teni soğuk ve ipeksi. "Düğünü istediğin kadar ertele. Sen ne zaman istersen o zaman evlenebiliriz, umurumda değil."

"Aaron..."

Önce yavaşça hareket ediyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımı hiç çekmeden yüzümü yumuşacık

tenine bastırıyorum. Burada bizden başka kimse yok. Onun ve benim düşüncelerimden başka düşünce yok. Ella bana göğsüme dokunarak karşılık veriyor, sonra hafifçe iç çekerek elini ensemden saçlarıma doğru götürüyor.

Bedenim, aklım ona yetişme fırsatı bulamadan tepki veriyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu günlerdir istediğim gibi öpüyorum. *Haftalardır* istediğim gibi. Ağzını açtırarak tadına bakıyorum, şimdi ellerimi vücudunda gezdirip onu kendime doğru çekiyorum.

Ella'nın arzuları arttıkça beni tüketiyor, hafiften sarhoş ediyor. Onu böyle yaşamak, duygularını gerçek zamanlı olarak hissetmek her seferinde baş döndürücü bir kokteyl. Ben onu öptükçe daha çok istiyor, arzuları daha da müthiş bir hal alıyor. Bu tehlikeli bir şey; doğru düşünmeyi ve nerede olduğumuzu hatırlamayı zorlaştırıyor.

Boynunu öptüğüm sırada bir ses çıkarıyor. Hafif bir inlemenin ardından adımı fısıldaması bedenimde bir isyana neden oluyor. Ellerim kazağının altında artık, ipeksi teninde, sütyeninin kopçasında geziniyor. Ella da bana, pantolonumun düğmesine uzanıyor. Kafamın içindeki boğuk sesi duyabiliyorum ama duymazdan gelmeyi tercih ediyorum; bu iş için daha iyi bir yer olmalı diyor; daha sıcak, daha yumuşak bir yer, *mezarlık* dışında bir yer...

Köpek yüksek sesle havlıyor ve Ella korku dolu bir çığlık atarak benden uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım" diyor elini göğsüne bastırarak. "Görmedim... Aman Tanrım. Köpek bunca zamandır burada mıydı?"

Nefesimi toparlamak için çabalıyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Evet" diyorum, gözümü Ella'dan hiç ayırmadan.

Onu kollarıma geri çekiyorum ve bu ânı benim için bile gerçeküstü kılan kararlı bir odaklanmayla ağzına yapışıyorum. Ella anlık bir şaşkınlıktan sonra kollarımda uysallaşıyor, gevşiyor ve

öpücüğüme karşılık veriyor. Uzun zamandır ona böyle dokunmamıştım... Uzun zamandır böyle birlikte olmamıştık...

Aklımın bir köşesinde kayıtlı bir şeyler var.

Kafamdaki sessiz uyarı zilinin yanlış olmasını umarak bir kez daha nefes almaya çabalayarak uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?" diyor Ella, ellerini yüzüme götürerek. Üzerinde zevk mayhoşluğu var hâlâ, düşünceleri beni sürekli rahatsız eden sesle seyreltilmemiş. Yumuşacık dokunuşlarla ve yavaş yavaş boynumu öpüyor. Gözlerim kapanıyor.

Bir yatak odamızın, hatta sadece doğru dürüst bir yatağımızın olmasını her zamankinden daha çok isterken, "Bir şey yok" diyorum. "Sadece bir ses duydum gibi geldi de..."

"Aman Tanrım. Saklandığınız yer *burası* mı?"

Birden kaskatı kesiliyorum, bu buz etkisi damarlarımdaki ısıyı o kadar hızlı uzaklaştırıyor ki neredeyse ürperiyorum.

"*Bittik biz*" diye fısıldıyor Ella.

"Hiç utanmanız yok, değil mi? Bu mezarlığın kutsallığını mı bozacaktınız? Bu dondurucu soğukta bile soyunmadan duramıyor musunuz?"

"Kenji" diyor Ella sessizce. Bu söz bir uyarı.

"Ne?" Kenji kollarını kavuşturuyor. "Daha önce söyledim, yine söylüyorum: *İğrenç*. Sanırım gidip gözlerimi arıtmam gerekiyor."

Ella'nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra kolumu beline doluyorum.

"Ne istiyorsun?" diyorum Kenji'ye, öfkemi dizginleyemeden.

"Senden bir şey istemiyorum dostum, teşekkürler. Juliette'e ihtiyacım olduğu için buradayım."

Ella'yla ikimiz aynı anda soruyoruz. "Neden?"

Kenji ofluyor, önce uzaklara bakıyor, sonra Ella'ya dönüyor. Şifreli bir şekilde, "Sadece, benimle gelmeni istiyorum, tamam mı?" diyor.

"Ha." Ella'nın gözleri biraz daha açılıyor. "Tamam."

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ella hayır anlamında başını sallıyor. Endişesini hissediyorum ama o yine de gülümseyerek devam ediyor. "Yok bir şey, önemli bir şey değil... Düzenlenmemiş alanlardaki sıkıcı işler işte. Aslında bu bölgedeki Yeniden Kuruluş öncesi şehir planlamacılarından birine ulaşmayı başardık ve kendisi bizimle fikir alışverişi yapmak için buraya geliyor."

"Ah" diyorum.

Ella bir şeyler saklıyor.

Bunu hissedebiliyorum, tümüyle dürüst olmadığını hissedebiliyorum. Bunun farkına varmak içimde beni korkutan bir sancıya neden oluyor.

"Beni özlemezsin, değil mi?" Gülümsemesi gergin. "Her zaman yapacak bir sürü işin olduğunu biliyorum."

"Evet." Başka tarafa bakıyorum. "Her zaman başarılacak çok şey var."

Sessizlik. "Peki... Bu gece görüşecek miyiz?"

"Bu gece mi?" Önce Ella'ya, sonra güneşe bakıyorum. Karanlığın çökmesine saatler var daha, yani akşam olana kadar dönmeyi planlamıyor. Aklım şüphe dolu. Önce düğünümüz, şimdi de bu. Ella'nın neden bana karşı dürüst olmadığını anlamıyorum. Ona bir şeyler söylemek, açık açık bir soru sormak istiyorum ama burada olmaz, Kenji'nin önünde olmaz...

Ella'nın duyguları âniden değişiyor.

Başımı kaldırdığımda bana endişeyle, hissedilebilir bir korkuyla baktığını görüyorum, *bana* dair bir korkuyla...

"Ya da burada kalabilirim" diyor daha sakin bir sesle. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilim."

"Ah, hayır prenses, zorundasın..."

"Kes sesini Kenji."

Kenji kollarını iki yana açarak, "Orada sana ihtiyacımız var"

diye ısrar ediyor. "Senin orada olman lazım... Öylece karar veremeyiz..."

"Aaron" diyor Ella elini göğsüme koyarak. "Sen idare eder misin?"

Kaskatı kesiliyorum, sonra geri çekiliyorum.

Bu soru bende hoşuma gitmeyen bir tepki uyandırıyor. Sesindeki acıma ve benim bir başıma birkaç saat dayanamayacağımı düşünebildiği fikriyle irkiliyorum.

Bunu anlamak bana balyoz gücüyle çarpıyor: Ella ruhen yıkıldığımı düşünüyor.

"İdare ederim ben" diyorum gözlerine bakamadan. "Dediğin gibi, yapacak çok işim var."

"Ah" diyor usulcacık. "Tamam."

Hâlâ beni incelediğini hissedebiliyorum. Yüzümde ne görüyor bilmiyorum ama ifadem, onu, yokluğunda toza dönüşmeyeceğime ikna etmişe benziyor. Gerçeğe yakın bir tahmin.

Aramızdaki gergin sessizlik uzuyor.

"Tamam, harika" diyor Ella sonunda yapmacık bir gülümsemeyle. "Peki bu akşam görüşecek miyiz? Ya da daha erken... Yani ne kadar çabuk gelebileceğime bağlı..."

Kenji bir ses çıkarıyor; boğuk kahkaha gibi bir ses. "Evet, yerinde olsam programımı boşaltırdım."

"Aşkım" diyorum sessizce. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle" diyor Ella, daha belirgin gülümsemeye çalışarak. Elimi sıkıyor ve bana bir öpücük verip çekiliyor. "Söz veriyorum. Olabildiğince çabuk döneceğim."

Ella hâlâ yalan söylüyor. Bu bana bir darbe gibi iniyor.

"Hey, düğün için üzgünüm dostum" diyor Kenji yüzünü buruşturarak. "Yolsuz bir hükümeti devirmenin dezavantajının, hiç boş vaktimiz olmaması olduğunu kim bilebilirdi?"

Göğsümün etrafındaki yeni mengeneye aldırmadan sertçe

yutkunuyorum. "Bakıyorum da duymayan kimse kalmamış."

"Evet, yani ertelemek J'nin fikriydi. Yapacak o kadar çok iş var ki düğünü gece yapmaya çalışmak gerçekten çok karmaşık olacaktı, o da en iyisi sadece..."

"*Kenji*" diyor Ella sert bir ses tonuyla. Ona tam olarak çözemediğim bir bakış atıyor ama öfkesi beni şaşırtıyor.

"Benim hatam prenses." Kenji iki elini de kaldırıyor. "Benim hatam. Damada kendi düğünüyle ilgili neler olup bittiğini haber vermenin tartışmaya yol açtığını bilmiyordum ama galiba ben düğün işleri nasıl oluyor onu da bilmiyorum, öyle değil mi?" Son sözlerini vurgulayarak ve yüzünde sinirli bir ifadeyle söylüyor.

Aralarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ella gözlerini deviriyor, Kenji'ye karşı şimdiye kadar hiç görmediğim kadar öfkeli. Neredeyse üstüne yürüyecek. "Bunun hesabını vereceksin" diye mırıldandığını duyuyorum. Sonra ikisi birlikte yanımdan ayrılıp arkalarına bakmadan uzaklaşıyorlar.

Bensiz.

Onlar gittikten sonra o kadar uzun süre orada duruyorum ki, sonunda güneş tüm sıcaklığını da beraberinde götürerek ufka doğru hareket ediyor. Sıcaklık düştükçe hafifçe titriyorum ama soğuğu yok sayabilirim. Ancak göğsümdeki ince sızıyı yok sayamıyorum.

Bu sabah uyandığımda hayatımın en mutlu günü olacağını düşünmüştüm. Oysa şimdi akşam karanlığı çökerken...

İçim boşalmış gibi.

Birden köpek havlıyor, art arda keskin havlamalar. Dönüp hayvana baktığımda hırlamaya benzer tamamen farklı bir ses çıkarıyor ve heyecanla ayağa fırlayıp patilerini pantolonumun paçasına doğru kaldırıyor. Hayvana sert bir bakış atıp, işaret parmağımla derhal uzaklaşmasını işaret ediyorum. Köpek yavaş yavaş ayaklarının üzerine çöküp kuyruğunu sallıyor.

Yine havlıyor.

Bana hevesle bakan yüzünü görünce iç çekiyorum. "Sanırım nankörlük etmemeliyim. Görünüşe bakılırsa bugün arkadaşlığımla senden başka ilgilenen yok."

Bir havlama.

"Tamam. Benimle gelebilirsin."

Köpek dört ayağının üzerinde doğruluyor, kesik kesik nefes alırken kuyruğunu daha da sert sallıyor.

"Ama içeriye kakanı yapacak olursan... Botlarımı çiğnersen ya da kıyafetlerime işersen seni hemen dışarı atarım. Bağırsak hareketlerini benden epey bir uzaklaşana kadar tutacaksın. Anlaşıldı mı?"

Cevaben yine bir havlama.

"Güzeeel" diyorum ve yürümeye başlıyorum.

Köpek peşimden o kadar hızlı koşuyor ki burnu topuklarıma çarpıyor. Yere vuran patilerinin sesini dinliyorum; nefes alışını, toprağı kokladığını duyabiliyorum.

"Önce" diyorum, "birinin seni yıkaması gerekiyor. Ben değil tabii. Ama biri."

Bunun üzerine köpek gayretli ve istekli bir havlamayla havlıyor ve o sırada duygularını anlayabildiğimi fak ediyorum. Yine de yorumum kesin değil; hayvan söylediklerimi her zaman anlamaz, dolayısıyla duygusal tepkileri tutarsızdır. Ama artık köpeğin temel gerçekleri anladığını görüyorum.

Neden bilmiyorum ama bu hayvan bana güveniyor. Daha da şaşırtıcı olan: Az önceki açıklamam onu mutlu etti.

Köpekler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama yıkanmaktan hoşlananını hiç duymadım. Yine de bana öyle geliyor ki, hayvan *yıkanmak* kelimesini anlıyorsa, demek ki bir zamanlar bir sahibi vardı.

Birden durup dönüyorum ve hayvanı inceliyorum: Keçeleşmiş kahverengi tüyleri, yarısı kopmuş kulağı. Ben onu inceler-

ken köpek duraksıyor, bir bacağını kaldırıp saygısızca başının arkasını kaşıyor.

Bacağını kaldırınca erkek olduğunu görüyorum. Bunun dışında, ne cins bir köpek olduğuna dair hiçbir fikrim yok; cinsini söyleyebilmek için nesine bakmam gerektiğini bile bilmiyorum. Belli ki kırma bir köpek ve ya küçük ya da cinsi ufak. Tasması yok. Yetersiz beslendiği ortada. Öte yandan alt tarafına bir kere bakmak bile hayvanın kısırlaştırıldığını doğruladı. Bir zamanlar düzgün bir yuvası olmuş olmalı. Bir ailesi. Ama bu yarı vahşi duruma düştüğüne göre muhtemelen sahibini kaybedeli epey olmuş.

Bu durumda, ne olduğunu merak etmem şart oluyor.

Köpeğin derin, kara gözlerine bakıyorum. İkimiz de sessiziz, birbirimiz hakkında fikir ediniyoruz. "Bana yıkanma fikrinin *hoşuna gittiğini* mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Mutlu bir havlama daha.

"Ne tuhaf" diyorum tekrar yola dönerek. "Banyo yapmayı ben de çok severim."

Altıncı Bölüm

Yemek çadırına adım attığımda saat dokuz oldu bile. Ella gideli birkaç saat oldu ve ben dikkatimi bu gerçekten biraz uzaklaştırmayı başarabildim. Aklen onun tehlikede olmadığını biliyorum; ama zihnim her zaman en amansız düşmanım. Gün boyunca artan belirsizlikler bende giderek artan bir endişeye yol açtı; bu deneyim, zımpara kâğıdının tenimde yarattığı hissi hatırlatıyor.

En kötü belirsizlikler, ortadan kaldıramadığım ya da kontrol edemediğim belirsizliklerdir.

Yapacak bir şey olmayınca mecburen bu düşüncelere gömülüyorum, endişe her geçen dakika beni daha da fazla tüketiyor, sinirlerimi yıpratıyor. Bu yıpranma öyle derin ki, sonrasında tüm vücudum açık bir yara hâline geliyor, hem de öyle hassas bir yara ki mecazi bir esinti bile saldırı gibi geliyor. Bu basit darbelere dayanmak için gereken zihinsel çaba beni daha da sinirlendiriyor ve çok çabuk parlıyorum. Bu yorucu çabalar en çok da yalnız kalma isteğimi uyandırıyor.

Artık ne olduğunu bilmiyorum.

Son derece kısa olan yemek kuyruğuna doğru ilerlerken yemek çadırını şöyle bir gözden geçirip tanıdık yüzler arıyorum. İçerisi artık eskisi kadar geniş değil; çadırın büyük bir kısmı geçici uyku düzenlemeleri için kullanılmak üzere bölümlere ayrıldı. Buna rağmen içerisi beklediğimden daha tenha. Dağınık yemek masalarında oturan yalnızca birkaç kişi var; hiçbirini şahsen tanımıyorum... Biri hariç.

Sam.

Bir yığın gazete ve bir fincan kahveyle tek başına oturuyor, tamamen okumaya odaklanmış durumda.

Masaların arasından ilerleyerek kısa yemek kuyruğuna geçiyorum ve biraz bekledikten sonra folyo kâsemi alıyorum. Kendime uzak bir köşeden yer seçip isteksizce oturuyorum. Bu yemeği Ella'yla birlikte yiyebileceğim kadar uzun bekledikten sonra, tek başıma oturup yemek, mağlubiyeti kabul etmek gibi geliyor biraz. Buna kafa yorup da terk edildiğimi düşünmek belki aşırı duygusallıktır. Yine de öyle hissediyorum.

Köpek bile gitti.

Yemek çadırının göreceli sessizliğini her zamanki curcunasıyla değişebilirim, yeter ki Ella yanımda olsun diye düşünmek beni rahatsız ediyor. Sinir bozucu bir düşünce bu, çocuksu özlemimi büyütmekten başka bir işe yaramıyor.

Folyo kapağı yırtarak açıp kabın içine bakıyorum: Tavada kızartmayı andıran jelatimsi bir kütle. Plastik çatalımı masaya bırakıp arkama yaslanıyorum. Nouria en azından bir konuda haklıydı.

Mevcut durum sürdürülemez.

Köpeği teslim edecek birini bulduktan sonra, akşamüstünü dijital yazışmalarla uğraşarak geçirdim; çoğu, her biri farklı ve aynı derecede endişe verici ikilemlerle uğraşan yüksek rütbeli çocukların çağrılarını yanıtlamayı ve raporlarını incelemeyi

gerektirdi. Neyse ki Nazeera, Sığınak'ta daha gelişmiş bir ağ kurmamıza yardımcı oldu da uluslararası meslektaşlarımızla iletişim kurmamız kolaylaştı. Sığınak pek çok açıdan harika bir yerdi, ancak başından beri erişilebilir teknoloji konusunda bir eksiklik vardı. Omega Noktası'ysa, Yeniden Kuruluş standartlarına göre bile etkileyici olan müthiş, fütüristik teknolojiye ev sahipliği yapıyordu. Teknolojinin bu özelliğinin hafife aldığım bir şey olduğunu fark ettim; görünüşe bakılırsa tüm isyan karargâhları eşit şekilde inşa edilmemiş.

Sığınak'ın yeni, kalıcı yuvamız olacağını anladığımda değişiklik yapmamız konusunda ısrar ettim. Nouria ve ben birbirimizden hiç hoşlanmadığımızı ilk kez o zaman keşfettik.

Sam'in aksine Nouria çok çabuk inciniyor; kampına ve onun liderliğine karşı hissedilen küçümsemelerden çok kolay kalbi kırıldı, bu da değişim çabalarını zorlaştırdı. Süreci yavaşlattı.

Ben yine de uğraştım.

İmkânları, temel işlevlerinden fazlasını öğrenmeyi hâlâ reddeden Nouria ve Sam'e tamamen yabancı olan işleyen bir komuta merkezi toparlamak için bir zamanlar ilkokul çadırı olan şeyi feda ederek, yerel askeri karargâhtan alabildiğimiz kadar çok donanım aldık.

Nouria ve Sam'in şansına, yardıma ihtiyacım yok.

Çoğu gün işimi gönülsüz çocukların eski hiyeroglifleri arasında yapıyorum; çalışma masamın üstündeki duvara raptiyelenmiş pastel boya karışık hayvan çizimleri; tavandan uçuyormuş gibi sarkan kabaca şekillendirilmiş arılar ve kelebekler. Ceketimi gökkuşağı renkleriyle boyanmış bir rafa asıyorum, silahımın kılıfını el baskılarıyla süslenmiş küçük bir sarı sandalyenin arkasına asıyorum.

Bu rahatsız edici ikilem benim için kaybolmuş değil.

Yine de, Nazeera ve Omega Noktası'nın yenilikçi teknolojilerinin çoğunun arkasındaki deha olduğunu açıklayarak beni

şaşırtan Castle'la aramızda Sektör 45'te yaptıklarımıza rakip olacak bir arayüz tasarlamaya çok yaklaştık.

Kendimi saatlerce çalışmaya gömdüm, neredeyse hava almak ve hatta yemek yemek için bile çıkmadım. Tüm bunların yanı sıra, ifşa olma riskimizi, en çok da Ella'nın, azaltırken ihtiyacımız olan yardımı sağlamamıza yardımcı olacak bir plan (daha güvenli bir plan) da tasarlıyorum. Normalde böyle işler odaklanmamı sağlamak için yeterlidir. Ama bugün, özellikle bugün, zihnimin bana düğün günüm olduğunu hatırlatmaya devam ettiği bir gün...

Ne yaptığımın hiçbir önemi yok; dikkatim dağınık.

İç çekerek ellerimi uyluklarıma koyuyorum, küçük kadife kutunun hâlâ cebimde olduğunu bilmek canımı sıkıyor.

Ellerimi yumruk yapıp sonra yumruklarımı açıyorum.

Gergin enerjiden rahatsız olmuş bir hâlde yemek odasını yeniden gözden geçiriyorum. Ella'yla birlikte olma ayrıcalığı uğruna yalnızlığımdan bu kadar kolay vazgeçebilmem beni hâlâ şaşırtıyor. Gerçek şu ki, onun yanındayken hayatın mekaniğinden keyif almayı öğrendim; onun varlığı dünyamı daha aydınlık, detayları daha zengin kılıyor. O yokken farkı hissetmemek mümkün değil.

Yine de tuhaf ve zor bir gün oldu.

Ella'nın beni sevdiğini biliyorum, benimle birlikte olmak istediğini söylerken samimi olduğundan da eminim ama bugün yalnızca hayal kırıklığıyla değil, aynı zamanda kafa karışıklığıyla da dolu geçti. Ella benden bir şeyler saklıyor ve ben onunla yalnız kalıp bu belirsizliği çözebilecek açıklayıcı tek bir soru sorabilmek için dönmesini bekliyorum. O geri gelene kadar ne hissedeceğime ya da neye inanacağıma karar veremiyorum.

Daha basit anlatayım: Onu özlüyorum.

Köpeği bıraktığıma bile pişmanım.

Mezarlıktan döndükten sonra etrafa bakınıp tanıdık bir yüz aradım –köpeği verecek birini bulmak için– ve çabalarıma rağmen tanıdığım kimseyi göremedim. Sığınak dışında daha önce düzenlenmemiş bölgelerde yapılacak çok iş var, bu nedenle insanların burada olmaması şaşırtıcı değil; sadece hayal kırıklığına uğradığımı görünce şaşırdım. Uzun zamandır tek istediğim sessiz sakin bir andı ve şimdi bolca sessizliğe kavuştuğum hâlde bunu istediğimden emin değilim.

Bunun farkına varmak beni yavaştan şok etti.

Her şeye rağmen, hayvanı yıkama fikrinden vazgeçmek üzereydim ki endişeli genç bir kadın yanıma yaklaştı. Yüzü, kızıl saçları kadar kırmızıydı. Yüksek sesle, yardıma ihtiyacım olabileceğine dair bir şeyler geveledi.

Çabasını takdir ettim ama konuşma kusursuz olmaktan çok uzaktı.

Kız, Sığınak'taki altkesimden inatçı, tuhaf insanlardan biriydi; bana hâlâ bir tür kahramanmışım gibi davranmakta ısrar eden erkek ve kadınlardan oluşan kalıcı gruptan. Ella'yı korumaya yönelik başarısız bir girişimde babamın rütbeli askerleriyle savaştım ve bu iyi niyetli aptallar nedense bu başarısızlığı mükemmel olarak gördüler; hayatımın en kötü günlerinden biri onların hafızalarında kutlanması gereken bir gün olarak fosilleşmiş durumda.

Bu midemi bulandırıyor.

Bu insanlar beni kafalarında abartıyorlar, varlığımı romantikleştiriyorlar ve bu sırada çoğu zaman beni nesnelleştiriyorlar. Bu genç kadının gözlerinin içine her baktığımda gözle görülür bir şekilde titriyordu, duyguları hem yakışıksız hem içtendi ve bu karışımı neredeyse anlatılamayacak kadar rahatsız ediciydi.

Konuşurken hayvana bakarsam daha rahat edebileceğini düşünüp öyle yaptım ve gerçekten de bu onu sakinleştirmiş gibiydi. Ona köpekten bahsettim, yıkanmaya ve beslenmeye ihtiyacı

olduğunu anlattım, o da hiç gocunmadan hayvanın bakımını üstlenmeyi teklif etti. Kızdan yana herhangi bir tehlike hissetmediğim için teklifini kabul ettim.

"Bir adı var mı?" diye sormuştu.

"O bir köpek" demiştim, yüzüne kaşlarımı çatıp bakarak.

Genç kadın âni göz temasımız karşısında donup kaldı. Sık sık bana doğru fırlattığı bir duygu karışımıyla boğuşurken gözbeklerinin büyüdüğünü gördüm: Sefil bir korku ve arzu. Bu, her zaman doğru olduğunu bildiğim bir şeyi doğruladı: İnsanların çoğu hayal kırıklığı yaratır ve onlardan uzak durmak lazım.

Kız bana başka bir şey söylemedi, gitmeye isteksiz, sızlanan hayvanı titreyen kollarına alıp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. O zamandan beri köpeği de kızı da görmedim.

Bugünün tam bir hayal kırıklığı olduğunu söylemek abartı olmaz.

Sandalyemi geriye itiyorum, folyo kâseyi alıp ayağa kalkıyorum; yemeğe benzeyen şeyi köpek için saklamayı planlıyorum, onu bir daha görürsem tabii. Duvardaki büyük saate baktığımda yalnızca otuz dakika daha geçirebildiğimi fark ediyorum.

Sessizce, bugünü olaysız gün olarak kabul etmem gerektiğini ve bu gece Ella'yı görmem pek mümkün görünmediğinden gidip yatmam gerektiğini kabul ediyorum. Yine de, olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı moralim bozuk; öyle ki, Sam'in bana seslendiğini bile hemen fark edemiyorum.

Ona doğru dönüyorum.

Sam bana el ediyor ama şu anda hiç sohbet edesim yok. Köşeme çekilmekten, yaralarımın iltihaplanmasından başka bir şey istemiyorum. Yine de kendimi zorlayıp aramızdaki kısa mesafeyi aşsam da, yanına yaklaşırken bir nebze olsun sıcaklık göstermeyi beceremiyorum.

Selam verme anlamında yüzüne bakıyorum.

Sam ilk tahmin ettiğimden çok daha bitkin, gözlerinin altında lavanta rengi halkalar var. Teni şimdiye kadar gördüğümden daha cansız, kısa sarı saçları yüzüne düşüyor.

O da formalitelerle zaman harcamıyor.

"Son olay raporlarını okudun mu..." Avucunun içiyle bir gözünü ovuşturarak kâğıtlarına bakıyor. "...18, 22, 36, 37, 142'den 223'e ve 305'e kadar?"

"Evet."

"Hepsinin ortak özelliğini fark ettin mi?"

"Evet" derken vücudumun yeniden gerildiğini hissederek iç çekiyorum.

Sam kollarını kâğıt yığınının üzerinde kavuşturup oturduğu yerden bana bakıyor. "Harika. Kıta turunda neden Juliette'in yanımızda olmasını istediğimizi anlarsın o zaman. Görünmesi gerekiyor... Fiziken görünmesi..."

"Olmaz."

"Sokaklarda isyan çıkarıyorlar Warner." Sam'in sesi alışılmadık derecede sert çıkıyor. "*Bize* karşı. Yeniden Kuruluş'a karşı değil... *Bize* karşı!"

"İnsanlar sabırsız ve nankör" diyorum sertçe. "Daha da kötüsü: Aptallar. Değişimin zaman aldığını anlamıyorlar. Yeniden Kuruluş'un çöküşünün dünyaya ânında barış ve refah getireceğini sanıyorlardı herhalde ve biz iktidara geldiğimizden bu yana geçen iki hafta içinde hayatlarının neden mucizevi bir şekilde iyiye gitmediğini anlayamıyorlar."

"Evet, tamam ama onları görmezden gelmek çözüm değil. Bu insanların umuda ihtiyacı var; onun yüzünü görmeye ihtiyaçları var..."

"Televizyon yayınları yaptı. Birkaç yerel kanalda çıktı..."

"*Bu yeterli değil*" diyor Sam sözümü keserek. "Dinle. Juliette'in daha fazlasını yapmamasının tek sebebinin sen olduğunu hepimiz biliyoruz. *Onun* güvende olması konusunda o kadar endi-

şeleniyorsun ki tüm faaliyetimizi tehlikeye atıyorsun. Bunu o yaptı, Warner. Yeniden Kuruluş'la savaşmak onun seçimiydi... Bu yükü taşımak onun seçimiydi. Dünyanın şu anda ona ihtiyacı var, bu da demek oluyor ki kendini toparlaman gerekiyor. Daha cesur olmalısın."

Sam'in beni böyle hassas noktamdan vurmasıyla kaskatı kesiliyorum.

Bir şey demiyorum.

Ben sessiz kalınca Sam, kahkahaya benzeyen bir ses çıkararak nefes veriyor. "Hayatı her an tehlikede olan biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Her gün kapıdan çıkıp gitmelerini izlemenin ne kadar korkunç olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Nouria'ya kaç kez suikast girişiminde bulunulduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yine hiçbir şey söylemiyorum.

"Gerçekten çok zor içine ettiğimin..." diyor Sam öfkeyle ve kullandığı üslupla beni şaşırtıyor. İki elini saçlarının arasından geçirip tekrar gözlerini ovuşturuyor. "Bu gerçekten çok ama *çok* zor."

"Evet" diyorum sessizce.

O an Sam gözlerime bakıyor. "Bak. Bunu bilerek yapmadığını biliyorum. Sadece onun için en iyisini istediğini biliyorum. Ama ona engel oluyorsun. Hepimize engel oluyorsun. İkinizin neler yaşadığını tam olarak bilmiyorum... Her ne yaşadıysanız ciddi bir şey olmalı, çünkü Juliette kendinden çok senin için endişeleniyor ama..."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu doğru değil..."

"İnan bana. Onunla bu konuyu çok konuştuk. Juliette seni korkutacak hiçbir şey yapmak istemiyor. Şu anda senin bir süreçten geçtiğini düşünüyor, bana ne olduğunu söylemiyor, sen bu durumu atlatana kadar da riskli bir şey yapmamakta kararlı. Yani, halletmen gereken neyse onu halletmen lazım. Hemen."

"Ben gayet *iyiyim*" diyorum çenemi sıkarak.

"Harika." Sam gülümsüyor. "Madem iyisin, gidip ona bunu söyle. Juliette'i uluslararası bir tura ya da en azından ulusal bir tura çıkmaya teşvik et. Juliette kalabalıklarla nasıl konuşulacağını biliyor. İnsanların gözlerinin içine baktığında insanlar ona *inanıyor*. Bunu gördüğünü biliyorum. Aslında, bu insanları ondan daha çok önemseyen olmadığını muhtemelen herkesten daha iyi biliyorsundur. Juliette onların ailelerini ve geleceklerini gerçekten önemsiyor ve şu anda dünyaya bunu hatırlatmak gerekiyor. İnsanların güvenceye ihtiyacı var. Demem o ki, bırak kız işini yapsın."

Kalp atış hızımın yükseldiğini hissediyorum. "Ben hiçbir zaman işini yapmasına engel olmam. Sadece güvende olmasını istiyorum."

"Evet... Onun güvenliğini her şeyden önde tutuyorsun, bu dünyanın zararına olsa bile. Korku dolu bir ortamda kararlar veriyorsun, Warner. Sadece tek bir kişi için en iyisinin ne olduğunu düşünürsen gezegenin iyileşmesine yardımcı olamazsın..."

"Ben bu işe asla gezegeni iyileştirmek için girmedim" diyorum sertçe. "Hiçbir zaman zavallı uygarlığımızın geleceğini umursuyormuşum gibi davranmadım ve eğer beni bir devrimci olarak gördüyseniz, bu sizin hatanızdı. Artık bir şeyi netleştirmem gerektiğini anlıyorum, o yüzden şunu unutma: Eğer ona bir şey olsaydı dünyanın alev alev yanarak kül oluşunu mutlulukla izlerdim ve eğer bu senin için yeterli değilse cehenneme kadar yolun var."

Sam sandalyesini geriye doğru öyle hızlı itiyor ki, neredeyse bomboş olan yemek çadırında kulak tırmalayan bir gıcırtı yankılanıyor. Sam şimdi ayakta, öfkesinin hararetiyle yerde bir delik açıyor. Hâlâ çadırda olan birkaç kişi dönüp bize bakıyor; şaşkınlıklarını, artan meraklarını hissediyorum. Sam ufak tefek

biri ama istediği zaman çok acımasız olabiliyor ve şu anda sanki beni çıplak elle öldürmeyi düşünüyormuş gibi görünüyor.

"Sen özel değilsin" diyor. "Aramızda acı çeken tek kişi sen değilsin. Geceleri sevdiklerinin güvenliği için endişelenmekten gözüne uyku girmeyen tek kişi sen değilsin. Senin ne acını paylaşırım ne de sorunlarını."

"Tamam" diyorum, öfkesine karşılık vermekten daha fazlasını yaparak. "Yeter ki birbirimizi anlayalım."

Sam başını iki yana sallayarak ellerini havaya kaldırıyor ve bir an gülecekmiş gibi görünüyor. Ya da ağlayacakmış gibi. "Tanrı aşkına, Juliette sende ne buluyor ki? Duygusuz, taş kalpli narsistin tekisin. Kendinden başka hiç kimse umurunda değil. Juliette senin varlığına katlandığı için ne kadar şanslı olduğunun umarım farkındasındır. O olmasaydı sen burada olmazdın bile. Sana kesinlikle kefil olmazdım."

Darbe etkisi yapan bu sözleri bilinçli bir kayıtsızlıkla karşılayarak yere bakıyorum. Vücudumun Ay'dan farkı yok, acı üzerinde o kadar derin kraterler oluşturmuş ki şiddetten etkilenmediğini hayal etmek zor.

"İyi geceler" diyorum sessizce ve gitmek üzere arkamı dönüyorum.

Sam'in iç çektiğini duyuyorum, ben uzaklaşırken pişmanlığı artıyor. "Warner, bekle" diye sesleniyor arkamdan. "Özür dilerim... Haddimi aştım... Uzun ve yorucu bir gündü, öyle demek istemedim..."

Dönüp bakmıyorum.

Yedinci Bölüm

Bu hastane odasının buz gibi zemininde iki ince battaniyenin arasına girmiş, gözlerim kapalı, uyuyor numarası yaparken kapının hafif gıcırtısını, Ella'nın tanıdık varlığının odaya girdiğini duyuyorum.

Gece yarısını saatler geçiyor.

Ella'yla birlikte kimyasal gibi bir şeyin hafif kokusu da geliyor ki bu kafamı karıştırıyor ama daha önemli bir şey var: Parmak uçlarına basarak boşluğa doğru korkuyla ilerlerken, muhtemelen beni yerde yüzükoyun yatar görünce birden rahatladığını hissediyorum.

Rahatlama.

Anlam veremiyorum.

Uyuduğumu görünce rahatlıyor. Benimle konuşmak zorunda olmadığı için rahatlıyor.

Göğsümdeki baskı artıyor.

Karanlıkta ayakkabılarını çıkarırken ve soyunurken çıkardığı sesleri dinleyerek, sessizliği bozmak için ne yapabilirim diye

düşünüyor ve uyanık olduğumu anladığı andaki şaşkınlığına ve sonrasında yaşayacağı hayal kırıklığına kendimi hazırlıyorum. Çarşafların tanıdık hışırtılarını duyuyorum, ona biraz zaman tanıyorum. Dar hastane yatağına yatıp yorganın altına girdiğini hayal ettiğim sırada, bir anda duyguları yön değiştiriyor: Coşkun, baş döndürücü bir mutluluk dalgası yaşıyor.

Nedense bu beni daha da çok korkutuyor.

Demek Ella sadece rahatlamakla kalmadı, benden yakayı sıyırdığı için *mutlu* da. Rahatsız edilmeden uyuyabileceği için mutlu.

Kalbim daha hızlı atıyor, korkum artıyor. Artık bir şey söylemekten neredeyse korkuyorum, çünkü sesimin tınısının onun mutluluğunu bozmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyorum. Yine de onunla konuşmam lazım. Aramızda neler olduğunu öğrenmem gerekiyor... Ve bunu söylemeye hazırlanırken nefesinin değiştiğini duyuyorum.

Ella uyudu bile.

Ben saatlerdir tamamen giyinik bir hâlde, karanlıkta uyanık yatıyorum. Ella birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Donuyorum. Korkuyla çakıldığım bu soğuk zeminde her yerim uyuşuyor.

Gözlerim hızla açılıyor; nefes alamıyor gibiyim.

Cebimdeki mücevher kutusunu ne yapacağımı bilememiştim. Kaybolursa ya da biri bulursa diye endişe ederek onu bir yere bırakmaya korktum. Hâlâ bende, varlığıyla bacağımı dağlarken, bana birdenbire ve korkunç bir şekilde yok olmuş gibi görünen her şeyi hatırlatıyor. Farkında olmadan tamamen farklı bir mücevher parçasına uzanıyorum, parmaklarım karanlıkta yeşim yüzüğün pürüzsüz taşını buluyor. Bu artık o kadar benden bir parça ki, onsuz elimin neye benzediğini hatırlayamıyorum. Serçeparmağımın etrafındaki soğuk halkayı tanıdık, tekrarlayan bir hareketle döndürüyorum ve bunca yıldır bu acı yadigârını tenime bu kadar yakın tutmanın hata olup olmadığını düşünüyorum.

Bu yüzük annemin hediyesiydi; çocukken aldığım tek hediyeydi. Ancak, bu objeyle ilgili anılar çok karanlık ve acı verici... Bana her an babamın zulmünü, annemin çektiklerini, dedemin ihanetini hatırlatıyor.

İşkencelerle dolu çocukluğumun bu hatırasını kaldırıp bir yere saklamayı çok istedim. Şimdi bile ona dokunmak bana kendimi, sırtımda üst üste şaklayan kırbacın acısıyla çığlıklar atarken bile çaresizce o yüzüğü sımsıkı tuttuğum versiyonlarımı hatırlatıyor; altı yaşındaki, sonra yedi, sekiz, dokuz yaşındaki versiyonlarımı.

Çok uzun bir süre unutmak istememiştim. Yüzük bana hep babamın gaddarlığını, sırf ona kin beslemek için de olsa hayatta kalmamı sağlayan nefreti hatırlatıyordu.

Dahası, annemden bana kalan tek şey o.

Öte yandan, belki de bu yüzük beni kendi karanlığıma bağlıyordur, sonsuz tekrarın bu simgesi, geçmişimin acılarını sonsuza kadar hatırlatmaya yazgılıdır.

Bazen sonsuza kadar bu döngünün içinde sıkışıp kalmaktan korkuyorum: Mutluluktan aciz, uğursuzluklarımdan ayrılmaz.

Gözlerimi kapatıyorum, günün sahneleri sanki otomatik bir döngüdeymiş gibi tekrarlanıyor. Hayatımda olup bitenleri açıklayabilecek herhangi bir şeyin kanıtını, yanıtlarını bulmak için onları gözden geçirerek, olayları sürekli yeniden yaşamaya mahkûm gibiyim. Ve onları susturmak için elimden geleni yapmama rağmen Sam'in sesini hatırlıyorum, sonra Kenji'ninkini...

Sen duygusuz, taş kalpli narsistin tekisin.

Juliette senin varlığına katlandığı için ne kadar şanslı olduğunun umarım farkındasındır.

Tavrından bıktım.

Senin berbat davranışlarına bahaneler uydurmaktan bıktım.

Sende ne bulduğunu bir türlü anlamıyorum.

Tanrı aşkına, Juliette sende ne buluyor ki?

Sekizinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda, aralık perdelerden sızan ışık beni kör ediyor. Sadece odadaki konumuna bakarak güneşin yeni doğduğunu anlayabiliyorum; sabah genç daha.

Ne zaman uykuya daldım, bilmiyorum; çok yorgun olduğumu saymazsak, bunu nasıl başardığımı bile bilmiyorum. Bedenim uykuya yenik düşerken bile zihnim bunu reddediyor, doğrulup güneşin parlaklığından ötürü gözlerimi kapattığım an tekrar etmeye başlayan bir dizi kâbusla karşı çıkıyor.

Geceyi, anlaşılması güç bir doğal afetten kaçarak geçirdim. Yalnızca rüyada anlam ifade eden ve uyanınca hiçbir anlamı olmayan o belirsiz rüya unsurunun türüydü.

Sürekli koşuyordum.

Yaklaşan felâket yüzünden yok olma korkusuyla koşmaya devam etmekten, bu arada ayrı kaldığım Ella'yı aramaktan başka seçeneğim yoktu. Sonunda Ella'nın sesini duydum, yüksek bir yerden geliyordu: Ben canımı kurtarmak için koşarken, Ella tehlikeden uzak bir ağaçta oturuyor ve mutlulukla

bulutlara bakıyordu. Felâketin –kasırga ya da tsunami veya ikisi birden gibi bir şey– şiddeti arttı ve ben de hızımı artırdım. Ella'yla konuşacak, hatta oraya nasıl çıktığını anlayamadığım kadar uzun bir gövdesi olan ağaca tırmanacak kadar bile yavaşlayamadım.

Çaresizce ona seslendim ama beni duymadı; arkası dönüktü, gülüyordu ve o sırada Kenji'nin de ağaçta onunla birlikte oturduğunu fark ettim. Nazeera da oradaydı, ikisini güvenli bir yere uçaran da oydu herhalde.

Ella'nın adını bir kez daha haykırdım ve bu defa sesime dönüp nazik bir gülümsemeyle gözlerime baktı. İşte o zaman nihayet durdum ve aşırı efordan dolayı dizlerimin üzerine çöktüm.

Ben aşağı çekilirken Ella bana el salladı.

Hastane kapısının sert bir şekilde çalınmasıyla bir anda ayağa kalkıyorum, aklım algılamakta gecikse de içgüdülerim keskin. Ella'nın burada olmadığını ancak o zaman fark ediyorum. Odaya geldiğinin tek kanıtı, buruşuk hastane çarşafları.

Elimi yüzümde gezdirerek kapıya doğru ilerliyorum, üstümde hâlâ dünkü kıyafetlerimin olduğunun hayal meyal farkındayım. Gözlerim kuru, midem boş, bedenim bitkin.

Turşu gibiyim.

Kapıyı açıp karşımda Winston'ı görünce şaşkınlıktan bir adım geri çıkıyorum. Winston'la pek konuşmam. Ondan hoşlanmamak için hiçbir zaman özel bir nedenim olmadı ama zaten birbirimizi çok tanımıyoruz da. Yüzünü hiç bu kadar yakından görüp görmediğimi bile bilmiyorum.

"Vay" diyor Winston bana göz kırparak. "Berbat görünüyorsun."

"Günaydın."

"Tamam. Evet. Günaydın." Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışıyor. Siyah gözlüğünü sırf gerginliğinden ötürü düzeltiyor.

Winston'ın yakınımda olmaktan çok tedirgin olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Kusura bakma, sadece şaşırdım da" diye geveliyor. "Hani sen genelde hep... Yani, iki dirhem bir çekirdeksin ya. Neyse, belki yola çıkmadan önce bir duş almak istersin."

Bu talebin saçmalığını –ya da cüretkârlığını– o kadar anlamsız buluyorum ki, kapıyı Winston'ın suratına kapatıyorum. Kilidi çeviriyorum.

Hemen arkasından kapı yeniden yumruklanıyor. "Hey" diyor Winston, sesini duyurmak için bağırarak. "Ben ciddiyim... Bu sabah seni kahvaltıya götürmem gerekiyor ama gerçekten..."

"Refakatçiye ihtiyacım yok" diyorum kazağımı çıkarırken. Bu hastane odası en-suite, endüstriyel banyo/duş kombinasyonuna sahip en büyük hastane odalarından biri. "Ayrıca, bana yıkanmamı hatırlatmana da ihtiyacım yok."

"Onu hakaret olarak söylemedim! Lanet olsun." Sinirli bir kahkaha. "Aslında herkes seninle başa çıkmanın zor olduğu konusunda beni uyarmaya çalıştı ama ben biraz abarttıklarını düşündüm. Bu benim hatamdı. Dinle, iyi görünüyorsun. Kokmuyorsun da. Sadece duş almak isteyeceğini düşünüyorum..."

"Tekrar söylüyorum, bu konuda tavsiyene ihtiyacım yok." Pantolonumu çıkarıyorum, hâlâ cebinde olan küçük kutunun düşmemesine özen göstererek dikkatlice katlıyorum. "Git."

Duşu açıyorum, suyun sesi Winston'ın sesini kırıyor. "Hadi dostum, işi zorlaştırma. Bu sabah seni almaya gelmeye istekli tek kişi bendim. Diğer herkes çok korkuyordu. Kenji bile bugün senin saçmalıklarınla uğraşamayacak kadar yorgun olduğunu söyledi."

Bunu duyunca bir duraksıyorum.

Banyodan çıkıp boxer'ımla kapalı kapıya dönüyorum. "Beni ne için almaya geldin?"

Sesimi bu kadar yakından duyan Winston'ın irkildiğini hissediyorum.

Winston kaçamak cevap veriyor: "Hımm, evet, aslında bunu sana söyleyemem."

Aldığım cevapla içime korkunç bir huzursuzluk doluyor. Winston'ın suçluluk duygusu ve korkusu aşikâr, kaygısı artıyor.

Ters giden bir şeyler var.

Ella'nın boş yatağına son bir kez bakıp kilidi açıyorum. Görüntümün, kapıyı iç çamaşırımla açtığımın farkında bile değilim. Winston'ın beni görünce verdiği aşırı tepkiyle durumu hemen anlıyorum.

Winston hızla gözlerini kaçırıyor.

"Lanet olsun, niye soyundun ki?"

"Neler oluyor?" diye soruyorum soğuk bir tavırla. "Juliette nerede?"

"Ne? Bilmiyorum." Winston şimdi tamamen arkasını döndü, başparmağıyla işaretparmağı arasında burnunu sıkıp duruyor. "Neler olduğunu sana anlatamam."

"Neden?"

Başını çevirip bakıyor, sadece bir saliseliğine benimle göz göze geldikten sonra birden yine arkasını dönüyor. Boynundan kulaklarına doğru kızarıyor. "Lütfen, Tanrı aşkına" diyor, gözlüğünü çıkarıp yüzünü ovuşturarak. "Üstüne bir şeyler giy. Bu hâlde seninle konuşamam."

"Git o zaman."

Winston sadece başını iki yana sallayarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Gidemem. Ve neler olduğunu da sana anlatamam çünkü sürpriz olması gerekiyor."

Tek bir duygu patlamasıyla didişme isteğimi yok edip beni sersemletiyor. "Sürpriz mi?"

"Lütfen gidip duş alır mısın? Sağlık çadırının önünde bekleyeceğim seni. Lütfen... Giyin de öyle gel. *Rica ediyorum.*"

Aramızdaki kapıyı hızla çarptıktan sonra, kalbim göğsümde hızla atarken gözümü kapıya dikiyorum. Winston'dan bir rahatlama dalgası geliyor, ardından bir sevinç belirtisi.

Sanki... Heyecanlı gibi.

Nihayet kapıdan uzaklaşıyorum, iç çamaşırımı çıkarıp yakındaki çamaşır sepetine attıktan sonra buhardan duman duman olan banyoya giriyorum. Duvardaki boy aynasında yansımamı görüyorum, buhar yavaş yavaş yüzümü ve vücudumu bulanıklaştırıyor.

Bunun sürpriz olması gerekiyor.

Uzun bir süre boyunca hareket edemiyor gibiyim. Bu loş ışıkta gözlerimin büyüdüğünü, daha da koyulaştığını fark ediyorum. Kendime biraz farklı görünüyorum, vücudum her gün biraz daha güçleniyor. Kendimi bildim bileli sağlıklı ve güçlüyüm ama bu farklı. Yüzümde hiç yumuşaklık kalmadı. Göğsüm daha geniş, ayaklarım yere daha sağlam basıyor. Bu saydığım küçük değişimler kas anlamında, damar sistemindeyse...

Yaşlandığımı görebiliyorum.

Yeniden Kuruluş için yaptığımız bir araştırma, bir zamanlar *yirmili* yaşların gençliğin en iyi yılları olarak kabul edildiğini gösterdi. Gençlerin çocuk muamelesi gördüğü, yirmili yaşlardakilerin kendilerini genç ve kaygısız hissettiği, geleceklerini sonsuz gördükleri bu dünyayı hep hayalimde canlandırmaya çalıştım.

Kurgu gibi geliyordu.

Yine de... Zihnimin mahremiyetinde bu oyunu çok oynadım. *Başka bir dünyada ailemle aynı evde yaşayabilirdim.* Başka bir dünyada bir işimin olması bile beklenmeyebilirdi. Başka bir dünyada ölümün ağırlığıyla tanışmamış, eline hiç silah almamış, kurşun sıkmamış, bu kadar çok insan öldürmemiş olabilirdim. Bunları düşünürken bile saçma buluyorum: Alternatif bir evrende sorumlulukları olmayan bir ergen olarak görülebileceğim fikri.

Tuhaf.

Anne babaların üstlerine düşeni yaptıkları bir dünya var mıydı gerçekten? Yetişkinlerin sırf faşizme direndikleri için öldürülmediği, geride kendi kendine büyüyüp yetişen çocuklar bırakmadıkları bir gerçeklik var mıydı?

Burada neredeyse hepimiz bu parçalanmış gezegende başıboş dolaşan, sonra da koşan yetimlerden oluşan bir grubuz.

Böyle alternatif bir gerçekliğe adım atmanın nasıl bir şey olacağını sık sık hayal ediyorum. Bir aile, bir ev, bir yuva karşılığında karanlığın ağırlığından kurtulmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Bunları düşünmeyi bırakıp sıcak suyun altına giriyorum.

Böyle bir rüyaya dokunabilecek kadar yaklaşacağım hiç aklıma gelmezdi; güvenebileceğimi, sevebileceğimi ya da huzur bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yaşayabileceğim sessiz bir yeri, hiçbir engel olmadan var olabileceğim bir yeri o kadar uzun zamandır arıyordum ki... Dünyanın acımasızlığına kapatabileceğim –bir an bile olsa– bir kapı istedim hep. Bir yuvanın her zaman bir mekân demek olmadığını bilmiyordum daha. Bazen yuva, bir insandır.

Ella'nın yanında kalacaksam, hayatımın geri kalanında hastane odamızın soğuk zemininde yatabilirim. Sessizlikten vazgeçebilirim. Özel alan ihtiyacımı bölümlere ayırabilirim. Mahremiyet arzumu.

Ama *onu* kaybetmek...

Suyun basıncına, duş başlığından yüzüme ve vücuduma fışkıran suya karşı gözlerimi kapatıyorum. Sıcaklığı tenime merhem gibi geliyor. Dünden kalan ne varsa yakmak istiyorum. Olan biten her şey için bir açıklama istiyorum... Ya da tamamen unutmak istiyorum. Ella'yla aramda işler yolunda gitmediği zaman odaklanamıyorum. Dünya renksiz görünüyor; kemiklerim vücuduma çok iri geliyor. Her şeyden çok istediğim tek şey aramızdaki mesafeyi kapatmak.

Bu belirsizliğin ortadan kalkmasını istiyorum.

Yüzümü duş başlığına doğru kaldırıyorum ve su yüzüme çarparken gözlerimi kapatıyorum. Derin derin nefes alıyorum, suyu ve buharı içime çekerek kalp atışlarımı düzenlemeye çalışıyorum.

İyimser olmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olmak istesem de *sürpriz* sözcüğünün nadiren olumsuz bir şeyle ilişkilendirildiğini düşünmeden edemiyorum.

Bu, Winston açısından yanlış bir kelime seçimi olabilirdi, ancak o anki heyecanı bu seçimini doğruluyor gibiydi; hayal kırıklığı beklentilerimi yönetmek isteseydi daha küçültücü bir terim seçebilirdi.

Tüm sessiz itirazlarıma rağmen umut beni ele geçiriyor, bana soğukkanlılığımı kaybettiriyor. Alnımı serin fayansa yaslıyorum, su sırtımdaki yara izilerini dövüyor. Bunu pek hissedemiyorum, sinir hasarından dolayı oradaki duyular körelmiş durumda. Yara dokusu.

Âni bir sesle doğruluyorum.

Banyo kapısının usulca açılmasıyla birlikte kalp atışlarım hızlanarak dönüyorum. Gelenin o olduğunu biliyorum. Her defasında görmeden önce hissediyorum onu. Onu gördüğümde... Banyonun kapısını açıp orada durup bana gülümsediğinde...

İçim öyle bir rahatlıyor ki duvara uzanıp soğuk fayansa yaslanıyorum. Ella'nın elinde iki kupa kahve var, her zamanki gibi giyinmiş: Yumuşak bir kazak ve kot pantolon. Koyu kahverengi saçları o kadar uzun ki artık beline kadar geliyor. Ella bana gülümsedikten sonra kapının dışında gözden kayboluyor. Ben de aceleden neredeyse kayıp düşecek durumda arkasından gidiyorum. Dengemi sağlamak için kapı pervazına tutunup, kupaları yakındaki masaya bırakmasını izliyorum. Ella tenis ayakkabılarını çıkarıyor. Çoraplarını sıyırıyor.

Kazağını başının üzerinden çektiğinde küçük bir kalp krizi geçiriyorum. Yüzü bana dönük değil ama sırtı çıplak. Sütyeni yok.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken omzunun üzerinden bana bakarak, "Bu sabah derin uyuyordun" diyor. "Seni uyandırmaya kıyamadım. Birer kahve almak için çıktım ama kahvaltı kuyruğu çok uzundu. Uyandığında burada olmadığım için özür dilerim."

Sonra kot pantolonunu sıyırıp kalçalarından aşağıya doğru indiriyor. İç çamaşırı olarak bir parça dantel var üstünde, pantolonunun son paçasını da çekip ayaklarını kurtarmasını felce uğramış gibi hareketsiz izliyorum.

Bana doğru döndüğünde nefes almakta zorlanıyorum.

O kadar güzel ki ona bakamıyorum; tuhaf bir rüyada gibiyim, dün takatimi kesen korkuları bir anda unutuyorum. Ateş içimde tehlikeli bir hızla akıyor, bedenimin çok iyi anladığı şeyi zihnim idrak edemiyor. Ella'ya söylemem gereken hâlâ çok şey var... Ona sormam gerektiğini hatırladığım pek çok şey. Ama iç çamaşırından da kurtulup açık banyo kapısından geçip duşa girdiğinde, sonra da doğrudan kollarıma geldiğinde her şeyi unutuyorum.

Aklım devre dışı kalıyor.

Ella'nın yumuşacık, çıplak bedeni sert vücudumun her sert zerresine değiyor ve o anda ben hiçbir şey, bundan başka hiçbir şey istemiyorum. Bu arzu öyle büyük ki sanki beni un ufak edecek.

"Hey, yakışıklı" diyor Ella bana bakarak. Ellerini sırtımdan aşağıya doğru kaydırıyor, sonra daha da aşağıya indiriyor. Gülümsemesini duyabiliyorum. "Burada tek başına kalamayacak kadar iyi görünüyorsun."

Konuşamıyorum.

O gülümsemeye devam ederek elimi tutuyor ve göğsüne dayıyor, yavaşça aşağıya doğru yönlendiriyor; benden tam olarak ne istediğini bana gösteriyor. Nasıl istediğini.

Ama ben zaten biliyorum.

Ellerimin nerede olmasını istediğini biliyorum. Ağzımın nerede olmasını istediğini biliyorum. Beni en çok nerede istediğini biliyorum.

Onu kollarımın arasına alıp bacağını belime sarıyorum ve onu öpüyorum. Kollarımda öyle uysal, öyle kaygan ve öyle şehvet dolu ki... Beni öyle arzulu öpüyor ki çılgına dönüyorum. Kendimi geri çekerek Ella'nın başını arkaya doğru eğiyorum, boynunu öpe öpe daha aşağı iniyorum; yavaşça, usulca, vücudunun her yerinde ellerimi ağzımla değiştiriyorum. Azgın, acı dolu sesleri içime zevkin şok dalgalarını gönderiyor ve beni ateşe veriyor. Ella eliyle arkasını yoklayıp fayans duvarda, zevkten bükülen sırtını yaslayacak bir yer arıyor.

Benimle birlikteyken kendinden geçmesini, kendini bana bırakmasını, istekleri ve zevkleri konusunda bana güvenmesini seviyorum. Kendimi ona en çok böyle birbirimize dolanmış hâldeyken, aramızda samimiyetten ve aşktan başka bir şey yokken yakın hissediyorum.

İşte şimdi bana dokunuyor, eliyle beni usulca sarıyor ve ben gırtlağımın derinliklerinden çıkan sesi güçlükle bastırarak gözlerimi kapatıyorum. Şu anda aklımdaki tek şey, bunun bitmesini istemediğim; pürüzsüz teni bedenime yapışmış, sesi kulağımda, tıpkı şu anda yaptığı gibi, bana onunla sevişmem için yalvardığı bu anda saatlerce kalmak istiyorum.

"Lütfen" diyor Ella, bana dokunmaya devam ederek. "Aaron..."

Birden dizlerimin üzerine çöküyorum. Ella anlık bir şaşkınlıkla geri adım atıyor, sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Buraya gel aşkım."

Ella önce tereddüt ediyor. Beklenmedik utangaçlığının, şehvetinin ve öz bilincinin zıtlaştığını hissediyorum ve orada dururken onu, bu ışıkta parlayan nemli kıvrımlarını, uzun siyah saçlarının çevrelediği tenini inceliyorum. Sıcak su damlaları göğüslerinden aşağıya doğru akıyor, göbeğinin üzerinden ge-

çiyor. Her yeri sırılsıklam, o kadar muhteşem ki kendimle ne yapacağımı bilemiyorum.

Ella sıcaktan pembeleşmiş yanakları, arzudan koyulaşmış gözleriyle yavaşça bana doğru geliyor. Önümde durur durmaz yolunu kesip ellerimi beline doluyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda, öz bilincinin saniyeler içinde kaybolduğunu, yüzünün kızardığını görüyorum. Az sonra nefes nefese adımı söylüyor, elleri saçlarımda, ensemde. Öyle ıslak ki, bana öyle hazır ki; görüntüsü, tadı... Bu çok fazla. Ella'nın kendinden geçmesini izlerken aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Daha fazlası için, *benim* için bağırırken bacaklarının titrediğini hissedebiliyorum ve orgazma ulaştığında çığlığını kulaklarımda boğuyor. Hemen ayağa kalkıp son çığlıklarını ağzımla yakalıyorum. Ella kollarımın arasında titrerken onu öpüyorum, hırıltılı nefesleri azalıyor. Derken Ella bana uzanıyor, zevkten çıldırtana kadar dokunuyor bana. Beni yavaşça itip duvara dayıyor, boynumu öpüyor, ellerini göğsümden aşağı doğru kaydırıyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çökerek beni ağzına alıyor...

Duvara tutanarak acı dolu bir ses çıkarıyorum, güçlükle nefes alıyorum. Zevk püsküren bir ateş gibi; her yere yayılıyor. Bu hâldeyken düşünemiyorum. Doğru düzgün göremiyorum. Hatta bir an için gerçekten aklımı kaybettiğimi, bedenimden ayrıldığımı sanıyorum.

"Ella" diyorum nefes nefese.

"Seni istiyorum" diyor ağzını çekerek. Konuşurken nefesi tenime değiyor. "Lütfen... Şimdi..."

Kalbim göğsümü dövmeye devam ederken kenara çekiliyorum.

Duşu kapatıyorum.

Ella irkilerek, şaşırmış bir hâlde ayağa kalkıyor. Yanından geçip ikimiz için de birer havlu kapıyorum. Ella kendi havlusunu biraz şaşkın alıyor, kurulanmak istemiyor.

"Ama..."

Tek kelime etmeden onu kucağıma alıp odamızdaki tek kişilik yatağa götürürken Ella kahkaha atar gibi tiz bir sesle bağırıyor. Onu dikkatlice yatırıyorum, bana gözlerini kocaman açarak merakla bakıyor. Islak saçları tenine yapışmış, her yere su damlıyor. Odayı su bassa umurumda olmaz.

Ben de yatakta yanına girip ata biner gibi dikkatlice üstüne çıktıktan sonra eğilip onu öpüyorum. Bu arzu öyle şiddetli ki, neredeyse acıdan farkı yok. Öpüşürken bir yandan da ona dokunuyorum, önce usul usul, sonra daha derin, daha ateşli okşuyorum. Ella ağzımın altında inliyor, kalçalarını kaldırarak beni daha yakından hissetmek istiyor.

Son derece özen göstererek yavaşça içine giriyorum, aldığım zevk öyle yoğun ki sanki gerçeklikle bağımı koparıyor.

"Tanrım, çok güzelsin" diyorum, kendi boğuk sesimi tanımakta zorlanarak. "Benim olduğuna inanamıyorum."

Ella bana cevap olarak inler gibi adımı söyleyerek kollarını boynuma sımsıkı doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Şehvetinin sancısıyla kıvrandığını, doruğa ulaşma arzusunun benimki kadar yoğun olduğunu hissedebiliyorum. Hareket ettikçe bir ritim yakalıyoruz. Ella bacaklarını belime doluyor, beni öpmeye devam ediyor; ağzımı, yanaklarımı, çenemi, ulaşabildiği her yerimi... Ateşli dokunuşları sadece çılgınca yalvarışlarıyla kesiliyor... Daha hızlı, daha sert diye yalvarıyor.

"Seni seviyorum" diyor can havliyle. "Seni çok seviyorum..."

Ella'nın gevşeyip kendini bıraktığını hissedince ben de bastırılmış bir çığlıkla hazzın en şiddetli biçimine yenik düşerek kendimden geçiyorum.

Yüzümü göğsüne gömüp hızla atan kalbinin sesini dinlerken, altımda ezilmesinden korkarak bir anda üstünden kalkıyorum. Bir şekilde ikimiz dar yatağa zar zor sığmayı başarıyoruz.

Ella yanıma sokulup yüzünü boynuma bastırıyor, ben de uzanıp çarşafları üstümüze çekiyorum. Ella elini göğsümde gezdirerek parmak uçlarıyla bir şeyler çiziyormuş gibi okşuyor ve sadece bu hareketi, içimdeki derinliklerde bir ateşi alevlendiriyor.

Bunu bütün gün yapabilirim.

Dün olanlar umurumda değil. Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Ella yanımdayken bunların hiçbirinin önemi yok gibi artık. Çıplak bedeni benimkine dolanmışken, tenimde gezinen ellerinin şefkatli dokunuşu bana bilmem gereken her şeyi anlatırken hiçbirinin önemi yok.

Tek istediğim bu. O.

Biz. Ella'nın sesiyle irkilerek uyanana kadar içimin geçtiğinin bile farkında değilim.

"Aaron" diye fısıldıyor.

Gözlerimi açmam, ona ses vermem biraz zaman alıyor. Rüyadaymışım gibi ona doğru dönüp alnına küçük bir öpücük konduruyorum. "Efendim aşkım?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Dokuzuncu Bölüm

Sabah serin ve sakin, her şey altın ışıkla parıldıyor. Yaprakların ve çimenlerin üzerinde çiy noktacıkları var, gökyüzünde güneş yükselmeye devam ediyor. Hava, tarif etmekte yetersiz kaldığım kokularla dolu; erken sabah saatlerinin kokularının bir karışımı, uyanmakta olan dünyanın tanıdık kokusu. Bunları fark etmem normal değil; ruh hâlimin büyük ölçüde iyileştiği bana bile aşikâr.

Ella elimi tutuyor.

Bu sabah çok neşeli. Benden bile çabuk giyindi ve beni neredeyse güldüren bir coşkuyla dışarı çıkardı.

Sağlık çadırının önünde bizi beklerken bulduğumuz Winston'ın duyguları Ella'nın hevesi ve neşesiyle taban tabana zıt görünüyor. Ella'yla birlikte yanına yaklaştığımızda hiçbir şey söylemiyor, önce ikimizi şöyle bir süzüyor, sonra saatine bakıyor.

"Merhaba, Winston" diyor Ella. Yüzü hâlâ gülüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kim, ben mi?" diyor sahte bir şaşkınlıkla kendini göstererek. "Ah, hiçbir şey. Bir saatten fazla bir süredir burada bu salak herifi bekliyorum..." Kötü kötü bakıyor bana.

"Ne? Neden?" Ella kaşlarını çatıyor. "Ve ona salak deme."

Bu diyalog biraz kafamı karıştırıyor. Winston'ın kapıma gelmesinin Ella'yla bir ilgisi olduğuna nasıl inandığımı ancak o zaman anlıyorum.

Şimdi görüyorum ki yokmuş.

"Winston bu sabah odamıza geldi" diyorum Ella'ya. "Bana... Bir sürprizi olduğunu söyledi."

Ella'nın çatılan kaşları arasındaki çizgi derinleşiyor. "Bir sürpriz mi?"

"Bir saat önce" diye ekliyor Winston öfkeyle.

"Evet" diyorum, Winston'ın gözlerine bakarak. "Bir saat önce."

Winston gözle görülür şekilde çenesini sıkıyor. "Biliyor musun, sen gerçekten çok kötüsün. Yani, herkes bana sürekli senin çok kötü olduğunu söylüyor; bundan hiç şüphe etmedim ama vay be, bu sabah senin ne kadar bencil biri olduğunu gördüm. Gelip seni almayı teklif ettiğime bile inanamıyorum..."

"Winston." Ella'nın sesi sakin, ses tonunu kontrol altında tutuyor ama öfkesi bangır bangır bağırıyor. Dönüp ona bakıyorum, pek şaşırmıyorum aslında ama...

Tamam, şaşırıyorum.

Bu dinamiğe hâlâ alışmış değilim. Birinin benim tarafımı tutmasına hâlâ alışamadım.

"Bak" diyor Ella. "Sen onunla böyle konuşurken Warner bir şey demeyecek kadar nazik olabilir..."

Winston bir an boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

"...Ama ben değilim. O yüzden yapma. Sadece çok kötü bir şey olduğu için değil, yanıldığın için de."

Winston Ella'ya hâlâ şaşkın şaşkın bakıyor. "Özür dilerim...

Bir şey demeyecek kadar *nazik* olduğunu mu düşünüyorsun? Warner'ın sesini çıkarmayıp insanlara öldürücü bakışlar atması *çok nazik* olmasından mı sanıyorsun? Bir şey söylemeyecek kadar nazik mi?" Winston bana bakıyor. "*O* mu?"

Gülümsüyorum.

Ella öfkeli, Winston burnundan soluyor, bense gülüyorum. Neredeyse kahkaha atacağım.

"Evet" diyor Ella, iddiasından vazgeçmeyerek. "Sizler ona zorbalık etmekten hiç rahatsız olmuyorsunuz."

Winston, sanki gerçekten başka bir evrene girmiş gibi, etrafına bakınıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, bana bakıyor, başını başka tarafa çeviriyor ve sonra kollarını kavuşturuyor.

"Onun nasıl biri olduğunu duydun, tamam mı?" diyor sonunda Ella'ya. "Sen yokken. Nasıl biri olduğuyla ilgili söylenenleri dinledin..."

"Evet" diyor Ella, şimdi sesi daha sert. "Olanları elbette duydum."

"Ve? Öldürdüğü onca insanı, herkese ne kadar kötü davrandığını, burada bir sürü insanı nasıl ağlattığını ve bu yüzden Nouria'nın az daha onu vuracağını biliyorsun yani... Biliyorsun ve *bizim ona* zorbalık ettiğimizi mi düşünüyorsun? Burada böyle mi oluyor sence?"

"Kesinlikle."

Winston bana dönüyor, bastırmakta zorlandığı öfkeyle gözlerini kısarak, "Ve sen" diyor. "Karakterinle ilgili bu söylenenlere katılıyorsun?"

Ağzımı yaya yaya gülümsüyorum. "Evet."

"Vay be, sen gerçekten tam bir pisliksin."

"*Winston...*"

"Beni burada bir *saat* bekletti! Üstelik ona kendisine bir sürprizim olduğunu söylediğim hâlde kapıyı suratıma çarptı... Hem

de kaç kez." Winston başını iki yana sallıyor. "Onu duymalıydın. Öyle tersti ki... Öyle kabaydı ki..."

"Hey, neler oluyor burada?" Kenji bize doğru yaklaşıyor. "Neredesin *sen*?" diyor Ella'ya. "Hepimiz sizi bekliyoruz çocuklar!"

"Bizi mi bekliyorsunuz?" diye soruyorum. "Ne için?"

Kenji hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırıyor. "Aman Tanrım. Ona söylemedin mi daha?" diyor Ella'ya. "Ne bekliyorsun? Bak, en başında bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama artık hepten saçma olmaya başladı..."

"Bu sabah söyleyecektim" diyor Ella gergin bir tavırla. "Henüz fırsatım olmadı. Meşguldük..."

Kenji, "Meşgul olduğunuza bahse girerim prenses" derken çenesi seğiriyor. "Saçların neden ıslak?"

"Duş aldım."

"Duş aldın" diyor Kenji gözlerini kısarak. "Mutlaka."

Omurgamdan yukarı doğru tanıdık bir ürperti yükselirken bir Ella'ya bir ötekilere bakarak, "Tamam... Neler oluyor?" diye soruyorum. "Bu sürprizle mi ilgili?"

"Sürpriz?" Kenji önce bir şaşırıyor, sonra gözleri parlıyor. Winston'a bakıyor. "Dur bir dakika... Biz seni onu almaya bir *saat* önce göndermedik mi?"

Winston köpürüyor. *"Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum...* Ona son derece iyi davrandığım hâlde bu o... çocuğu beni sağlık çadırının önünde bir saat bekletti, hem de ben..."

"Lanet olsun" diye mırıldanıyor Kenji öfkeyle, ellerini saçlarının arasından geçirerek. "Sanki bugün yeterince olayımız yokmuş gibi." Bana dönüyor. "O lanet köpeği sana vermesi için Winston'ı bir saat beklettin mi?"

"Köpek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sürpriz, *köpek* mi? Köpeği zaten biliyorsam nasıl sürpriz oluyor ki?"

"Bir dakika ya, ne köpeği?" Ella önce bana, sonra diğerlerine bakıyor. "Dünkü köpekten mi bahsediyorsunuz?"

"Evet." Kenji iç çekiyor. "Dün gece köpeği Yara almış. Hayvanı bir güzel yıkamış. Boynuna tasma falan takmış. Warner'a gerçekten sürpriz olmasını istiyordu ve bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğimize dair bize söz verdirdi. Şu anda köpeğin kafasında komik bir kurdele var."

Yanımda duran Ella kaskatı kesiliyor. "Yara kim?"

Ses tonundaki belli belirsiz, neredeyse hiç anlaşılmayan kıskançlık –*sahiplenicilik*– gülümsememi yüzümde donduruyor.

"Sen tanıyorsun Yara'yı" diyor Kenji, Ella'ya. "Kızıl saçlı. Uzun boylu. Hani şu okul grubunun başındaki. Konuşmuştun onunla..."

Kenji benim yüzümü görünce cümlesini yarım bırakıyor.

"Sen niye gülüyorsun peki? Bütün programımızı berbat ettin, çük kafalı. Her şeye bir saat geç kaldık, hep senin yüzünden..."

"*Kes*" diyor Ella öfkeyle. "Ona lakap takmayı bırak. O çük kafalı değil. Aptal değil. Bencil de değil. Onun hakkında her türlü kötü sözü, sanki taştan yaratılmış gibi yüzüne karşı nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyorsunuz hiç anlamıyorum. Hepiniz yapıyorsunuz bunu. Hepiniz ona defalarca hakaret ediyorsunuz ve o bunu sineye çekiyor... Tek kelime bile etmiyor. Nedense siz de kendinizi bunun normal olduğuna inandırıyorsunuz. Neden? O, etten kemikten gerçek bir insan. Neden umursamıyorsunuz? Neden onun duyguları olduğunu düşünmüyorsunuz? Derdiniz ne sizin?"

Gülümsemem bir anda yok oluyor.

Aynı anda tuhaf bir acı duyuyorum, içeriden çok da farklı olmayan bir his yavaş yavaş dağılıyor. Bu duygu keskinleşiyor ve içimi acıtıyor.

Dönüp Ella'ya bakıyorum.

Bendeki değişimi hissetmişe benziyor; bir an için hepsi hissediyorlar.

O anda, kendimi biraz ifşa ettiğimin farkına vardığımda bel-

li belirsiz bir utanç duyuyorum. Ardından gelen sessizlik kısa ama işkence gibi. Ella kollarını belime dolayıp tüm bunların ortasında bile bana sımsıkı sarılınca Winston'ın boğazını temizlediğini duyuyorum.

Kararsız bir hareketle elimi Ella'nın başına götürüp yavaşça saçlarından aşağı doğru indiriyorum. Bazen ona duyduğum sevginin benliğimin sınırlarını aşmasından, bir gün tüm ağırlıyla beni öldürmesinden endişe ediyorum.

Kenji gözlerini kaçırıyor.

"Evet. Şey, neyse, son baktığımda köpek yemek çadırında herkesle birlikte kahvaltı ediyordu" derken yumuşamış görünüyor.

Araya yine sıkıntılı bir sessizlik giriyor ve bu sessizlikte Winston içini çekiyor. "Gidip Yara'yı getireyim mi? Vaktimiz var mı?"

"Hiç sanmıyorum" diyor Kenji. "Bence ona, köpeğe sonrasına kadar bakmasını söyleyelim."

"Neyden sonrası?" diye soruyorum. Çevremdeki duygular girdabını anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Neler oluyor?"

Kenji ofluyor. Bezmiş görünüyor. "J, ona söylemelisin."

Ella bir anda panikleyerek yanımdan uzaklaşıyor. "Ama benim bir planım vardı... Önce onu oraya götürecektim..."

"Bunun için zamanımız yok prenses. Çok bekledin ve bu artık resmi olarak bir sorun haline geldi. Ona neler olduğunu anlat."

"Şimdi mi? Siz buradayken mi?"

"Evet."

"Asla olmaz." Ella başını iki yana sallıyor. "Hiç değilse bizi biraz yalnız bıraksanız."

"Kesinlikle olmaz." Kenji kollarını kenetliyor. "Ben sizi çok yalnız bıraktım ve siz bana size güvenilemeyeceğini gösterdi-

niz. İkinizi yalnız bıraktığımda ya kendinizi yatağa atıyorsunuz ya da hiçbir şey beceremiyorsunuz, ki bunların hedeflerimize ulaşmamıza hiçbir katkısı yok."

"Buna gerçekten gerek var mıydı?" diyorum sinirlenerek. "Gerçekten özel hayatımız hakkında yorum yapma gereği mi duydun?"

"Hayatımızın bir saatine mal oluyorsa *evet*" diyor Winston, bir dayanışma gösterisi yapıp Kenji'nin yanına geçerken. Hatta Kenji'yle aynı duruşu sergileyerek kollarını göğsünde kenetliyor.

"Başla" diyor, Ella'ya bakıp başını sallayarak. "Anlat ona."

Ella gergin görünüyor.

Winston'la Kenji sinirli ve sabırsız iki izleyici; gözlerini ayırmadan bakıyorlar bize ve ben buna kızmalı mıyım onu bile bilmiyorum. Çünkü gerçek şu ki, ben de neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ella'nın bana, neler olduğunu anlatmasını istiyorum.

Bir ona, bir Kenji'yle Winston'a bakıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu açıklama iyi mi yoksa kötü mü olacak hiç bilmiyorum; gerçi gerginliği ters giden bir şeylerin işareti gibi. Ella'nın derin bir nefes aldığını görünce ben de kendimi duyacaklarıma hazırlıyorum.

"Tamam" diyor Ella nefesini bırakarak. "Tamam." Hızlıca bir nefes daha alırken bana bakmayı akıl ediyor. Bu kez yüzünde endişeli bir gülümseme var. "Evet... Sana bunu böyle söylemek istemezdim ama bir süredir bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum, çünkü her şeyin *doğru* olmasını istiyordum, tamam mı? İkimiz için de doğru olmasını... Ayrıca da damdan düşer gibi olmasını istemedim. Büyük bir şey olmasını istemedim ama öyle oldu işte, sanki mevcut duruma geri dönüyoruz... Özel hissettirmesini istedim, sanki bir şeyler değişecekmiş gibi... Ve sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Sürpriz olacaktı ama vaktinde yetişmedi ve eğer sana bundan bahsetseydim sürpriz bozulacaktı. Kenji yine de sana söylemem için ısrar etti

ama ben... Bu arada dün için özür dilerim, Nouria için de üzgünüm... Neredeyse gözümü açtığımdan beri tüm bunları onunla birlikte planlıyoruz ama sana hiçbir şey söylememesi gerekiyordu ve sana hiçbir şey söylememesi gerektiğini de *biliyor*, çünkü olanları sana benim anlatacağıma dair aramızda anlaşmıştık. Ama dün ne olacağını tam olarak bilmediğim için haber bekliyordum çünkü her şeyin zamanında yetişmesi için hâlâ çok çabalıyorduk ama bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum..."

"İsa aşkına" diye mırıldanıyor Winston.

Kenji bağırıyor: *"Siz ikiniz bugün evleniyorsunuz."*

Birden dönüp şaşkın bir hâlde onlara bakıyorum.

"Kenji, ne oluyor..."

"Çok beklediniz..."

"Bugün evleniyor muyuz?" Tekrar dönüp Ella'yla göz göze geliyorum, şimdi kalbim bambaşka bir nedenle hızla çarpıyor. Daha iyi bir nedenden dolayı. *"Bugün evleniyor muyuz?"*

"Evet" diyor Ella, pancar gibi kızararak. "Yani... Sen istiyorsan."

O zaman ona gülümsüyorum, öyle bir gülümsüyorum ki kahkahayla gülmeye başlıyorum, ben bile kendime inanamıyorum.

Bu kahkahayı güçlükle tanıyorum.

O anda benliğimi saran hisleri anlatmak çok zor. Damarlarıma hücum eden rahatlama sarhoş edici; sanki biri göğsüme bir delik açmış gibi hissediyorum. Bir tür delilik bu.

Deniyorum ama kahkahamı durduramıyorum.

"Hı" diyor Winston sessizce. "Bu adamın gülebildiğini bilmiyordum."

"Evet" diyor Kenji. "İlk kez görünce insana tuhaf geliyor."

"Gözümü alamıyorum. Bakmayayım diyorum ama olmuyor. Karşımda ağzında dişleriyle doğmuş bir bebek var sanki."

"Evet! *Kesinlikle.* Aynen öyle!"

"Ama aynı zamanda çok hoş."

"Evet." Kenji içini çekiyor. "Çok hoş."

"Hey, sen gamzeleri olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum."

"Hadi ama dostum, bu eski bir haber..."

"Siz ikiniz... Lütfen... Bir saniye sessiz olabilir misiniz?" diyor Ella gözlerini sımsıkı kapatarak. "Sadece bir saniye."

Kenji ve Winston ağızlarına fermuar çekme hareketi yaparak, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp bir adım geri çıkıyorlar.

Ella dudağını ısırıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Ee" diyor. "Ne düşünüyorsun?" Ellerini kenetliyor, sonra çözüyor. "Bu sabah meşgul müsün? Hâlâ sana göstermek istediğim bir şey var... Üzerinde çalıştığım bir şey, son birkaç..."

Ella'yı kucağıma alıyorum, nefes nefese kalana kadar kahkahalar attıktan sonra gözlerimin içine bakıyor. Çok geçmeden gülümsemesinin yerini bir bakış alıyor; muhtemelen benimkini yansıtan yumuşacık bir ifade. O küçük kadife kutunun kenarlarını hâlâ bacağımda hissedebiliyorum; bir yerlerde unuturum korkusuyla, umudumu kaybederim korkusuyla onu hep yanımda taşıyorum.

"Seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Öpüşürken onu içime çekiyorum, teninin kokusunu nefesime hapsederken ellerimi sırtına doğru indirip onu kendime bastırıyorum. Ella ânında karşılık veriyor; küçük ellerini göğsümden yukarı doğru hareket ettirerek yüzüme dokunmaya çalışıyor. Parmak uçlarında yükselerek kollarını usulca boynuma doluyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor.

Bedenimdeki brülör ateşleme trafosu alev alıyor.

Yalnız olmadığımızı hatırlıyorum ve istemeyerek de olsa kendimi geri çekiyorum. Yine de alnımı Ella'nın alnına dayayıp öyle duruyorum.

Yine gülümsüyorum. Sıradan bir aptal gibi.

"Tamam, şey, bu çok kötü bir hâl aldı."

"Bitmedi mi daha?" diye soruyor Kenji. "Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım."

"Bilmiyorum. Bitmiştir diye düşünüyorum ama senin yerinde olsam her ihtimale karşı gözlerimi biraz daha açmazdım..."

Onlara doğru dönerek, "Siz ikiniz yorumunuzu kendinize saklayabilir misiniz? Sadece mutlu olmak sizin için bu kadar imkânsız mı ki..." diyorum.

Sözlerimin devamını getirmiyorum.

Winston ve Kenji'nin gözleri parlıyor ve gülümsüyorlar. İkisinin de ağzı kulaklarında.

"Tebrikler dostum" diyor Kenji yumuşak bir sesle.

Samimiyeti o kadar beklenmedik ki, daha zırhımı kuşanma fırsatı bulamadan bana isabet ediyor ve sonuçlarıyla sersemliyorum.

Kafamda, göğsümde hiç bilmediğim bir ateş yükseliyor, gözlerimin akını acıtıyor.

Ella elimi tutuyor.

Kenji'nin yüzünü incelemeden duramıyorum; yüzündeki sevecenliğe, gizlemeye çalışmadığı sevince hayret ediyorum. Ella'nın planlarının hayata geçirilmesinde sandığımdan daha büyük bir rolü olduğu açıklığa kavuşuyor ve gerçeği o an –ilk kez– anladığımda, hiç şüphe duymadan hissettiğimde bu bende fiziksel bir sarsıntıya neden oluyor.

Kenji benim mutlu olmamı gerçekten istiyor.

"Teşekkür ederim" diyorum ona.

Gülümsüyor ama sadece küçük bir mimik yaparak. Geri kalan her şey ifadesinde, yanıt olarak bana başını sallama hareketinde.

"Her zaman" diyor sessizce.

Kısa bir sessizlik oluyor, sessizliği bozan tek şey Winston'ın burnunu çekmesi.

"Tamam, tamam, bu gerçekten çok güzel bir andı ama bitirin artık yoksa ağlayacağım" diyor. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuştururken bile gülüyor. "Ayrıca daha yapacak bir ton işmiz var."

"İş" diyorum gökyüzünde güneşi ararken. "Kesinlikle." Saat sekizi geçmiş olamaz ama ben genelde çok daha erken masamın başına geçmiş olurum. "Komuta merkezine uğramam gerekecek. Sence bugün ne kadar süreyle buralarda olmayız? Bazı aramaları yeniden planlamam gerekiyor. Bugün teslim etmem gereken dayanıksız malzemeler var ve eğer..."

Kenji yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, "O tür işler" değil diyor. "Bugün işler için endişelenmene gerek yok. Hepsi halledildi."

"Halledildi mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl?"

"Juliette dün gece herkese haber verdi zaten. İşleri tamamen boş veremeyiz tabii ama bugünkü görevleri bölüştük. Hepimiz dönüşümlü çalışacağız." Duraksıyor. "Yani, siz ikiniz hariç. Bugün için ikinizin de programı boşaltıldı."

Nedense bu hepsinden daha büyük bir sürpriz.

Programlarımız boşaltıldıysa bu, bugünün anlık bir karar olmadığı anlamına geliyor. Öylesine ayarlanmış bir şey değil demek ki.

Planlanmış. Önceden tasarlanmış.

"Sanırım ben bundan bir şey anlamadım" diyorum yavaşça. "Bizi izinli saymanız güzel ama bir saatten fazla sürmez herhalde. Sadece bir memura ve şahide ihtiyacımız var. Ella'nın gelinliği bile yok. Nouria yemek ya da pasta yapmaya vaktimiz olmadığını, hazırlıklara yardım edecek birilerini bile ayarlayamayacağını söyledi, o yüzden bu..."

Ella elimi sıkınca onunla göz göze geliyorum.

"Gerçekten küçük bir kutlama yapmaya karar verdiğimizi biliyorum" diyor yumuşak bir sesle. "Fazla bir şey beklemedi-

ğini biliyorum. Yine de böylesini daha çok seversin diye düşündüm."

Şaşkın bir hâlde Ella'ya bakıyorum. "*Neyi* daha çok severim?"

Sanki anlaşmışlar gibi, Brendan bir köşeden açık sarı kafasını uzatıyor. "Günaydın millet! Hepinizi içeri alayım mı? Yoksa biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

Winston onu görünce neşeleniyor ve Brendan'a birkaç dakikaya daha ihtiyacımız olduğunu söylüyor.

"Anlaşıldı" diyor Brendan ve hemen gözden kayboluyor.

Ella'ya dönüyorum, beynim zonkluyor.

Geçen ay bana sürpriz yaptığı doğum günü pastasını saymazsak, hayatımda sürprizlere dair bir referans çerçevesi sunacak çok az şey var. Beynim kendiyle savaş halinde, artık apaçık belli olan şeyi anlıyor, anlayamıyor olsa da. Ella özenle hazırlanmış büyük bir organizasyon yapmış.

Hem de gizlice.

Daha önceki tüm baştan savmaları, kısmen doğru cevapları ve eksik açıklamaları... Benden bir şeyler sakladığına dair korkum...

Birdenbire her şey anlam kazanıyor.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" diye sorduğumda Ella gözle görülür bir şekilde heyecanlanıyor ve yalnızca küçük çocukların yanında hissettiğim türde bir neşe saçıyor.

Bu âdeta nefesimi kesiyor.

Ella kollarını belime dolayıp yüzüme bakıyor. "Uçakla dönerken" diyor, "adrenalinin azaldığı ve benim aklımı yitirme noktasına geldiğim anı hatırlıyor musun? Hani ben bacağımdan çıkan kemiğe bakıp çığlıklar atıyordum?"

Bunu söylemesini hiç beklemiyordum.

"Evet" diyorum usulcacık. O uçak yolculuğundaki olayları hatırlamakla ilgilenmiyorum. Onları konuşmakla da. "Hatırlıyorum."

"Peki sana ne dediğimi de hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kaçırıp iç çekerek uzak bir noktaya bakıyorum.

"Kemiğinin bir kısmı dışarıdayken gelinlik giyemeyeceğini söylemiştin."

"Evet" diyor Ella ve kahkahayla gülüyor. "Vay. Bayağı bayağı tükenmiştim."

"Hiç komik değil" diye fısıldıyorum.

"Evet" diyor ellerini sırtımda gezdirerek. "Evet, hiç komik değil. Ama kafamda hiçbir şeyin gerçekten anlamlı olmaması garipti. Cehennemden geçmiştik ama kendime bakarken tek düşünebildiğim, bu kadar çok kan kaybetmemin çok saçma olduğuydu. Kanama durmazsa seninle evlenemeyeceğimi söylemiştim. Çünkü o zaman benim gelinliğim, senin damatlığın kana bulanırdı. Her yer kan olurdu ve dokunduğumuz her şey kana bulanırdı. Sen de..." Derin bir nefes alıyor. "...Sen de bana hemen oracıkta benimle evleneceğini söylemiştin. Dişlerim kan içindeyken, bacağımdaki kırık görünürken, yüzümde kurumuş kan lekeleri varken, kulaklarımdan kan damlarken benimle evleneceğini söylemiştin."

Babamın ona yaşattıklarını hatırlayınca irkiliyorum. Öz anne babasının ona yaptıklarını. Ella bu dünya uğruna çok acı çekti... Yeniden Kuruluş'a diz çöktürmek için kendini feda etti. Her şeye bu gezegeni ve içindeki insanları çok sevdiği için katlandı.

Birden kendimi çok kötü hissediyorum.

Belki de en nefret ettiğim şey bunun hiç bitmemesi. Ella'ya duyulan ihtiyaç asla son bulmuyor. Geçmişin neresinde olduğumuzun bir önemi yok gibi; iyi ya da kötü, herkes ondan daha fazlasını istiyor. Şimdi bile, Yeniden Kuruluş'un düşüşünden sonra bile, halk ve liderleri ondan *hâlâ* daha fazlasını istiyor. Ne onun tek bir kişi olmasını ne de zaten çok fazla fedakârlık yaptığını umursuyor gibiler. Ella verdikçe daha fazlasını istiyorlar ve çabucak unuttukları minnet borcunun kalıntıları bambaşka bir

şeye dönüşüyor: Beklenti. Onlara kalsa, Ella'nın kanı kuruyana kadar ondan almaya devam ederler... Ve ben buna asla izin vermeyeceğim.

"Aaron."

Sonunda gözlerinin içine bakıyorum. "Söylediklerimde ciddiydim, aşkım."

"Çok çirkindim."

"Sen hiçbir zaman çirkin olmadın."

"Bir canavardım." Bunu söylerken gülümsüyor. "Kolumda çok büyük bir yara vardı, ellerimin derisi açılmıştı, burnumun kanaması durmuyordu, gözlerimin kanaması durmuyordu. Hatta yeni dikilmiş bir parmağım bile vardı. Frankenstein'ın canavarıydım. Hatırlıyor musun? Şu kitaptaki..."

"Ella... Lütfen... Bunları konuşmak zorunda değiliz..."

"Ve durmadan bağırıyordum" diyor Ella. "O kadar çok acı çekiyordum ki, kanamam durmayacak diye o kadar çok üzülüyordum ki saçma sapan şeyler söyleyip durdum, sen de yanımda oturup dinledin. Sanki tamamen aklımı kaçırmışım gibi sorduğum her saçma soruya cevap verdin. *Saatlerce.* Hâlâ aklımda Aaron. Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Bayıldıktan sonra bile rüyalarımda seni tekrar tekrar duydum. Sanki sesin kafamın içinde yankılanıyordu." Duraksıyor. "Tüm bunların senin için nasıl bir durum olduğunu sadece hayal edebiliyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Benimle ilgili değildi. Benim ne yaşadığım önemli değil..."

"Elbette önemli. *Benim* için önemli. Sevdiğin kişi için endişelenen bir tek sen değilsin. Ben de öyleyim" diyor gözlerimin içine daha iyi bakmak için biraz uzaklaşarak. "Benim için en iyisinin ne olduğunu düşünmek için çok zaman harcıyorsun. Her zaman benim güvenliğimi, mutluluğumu ve neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ben neden senin için düşünmeyeyim? Senin mutluluğunu neden düşünmeyeyim?"

"Ben mutluyum aşkım" diyorum sessizce. "Beni mutlu ediyorsun."

Ella gözlerini kaçırıyor, tekrar göz göze geldiğimizdeyse gözyaşlarıyla boğuşuyor. "Ama benimle istediğin gibi evlenebilseydin, bunu farklı şekilde yapmayı seçerdin, değil mi?"

"Ella" diye fısıldıyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. "Sevgilim, neden ağlıyorsun? Düğün yapmak umurumda değil. Benim için önemli değil. Seninle şu anda olduğun gibi, üstümüzdeki kıyafetlerle, tam durduğumuz yerde evleneceğim."

Ella yüzüme bakarak, "Yine de bunu istediğin gibi yapabilseydin, farklı şekilde yapardın" diyor. "Daha iyisini yapardın, değil mi?"

"Şey... Evet..." Duraksıyorum. "Yani eğer farklı bir dünya olsaydı belki. Eğer bizim için işler farklı olsaydı, daha fazla zamanımız ya da daha fazla kaynağımız olsaydı. Belki bir gün bunu tekrar yapma şansımız olur, ama şu anda ben..."

"Hayır." Ella başını sallıyor. "Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Düğünümüzü başka bir şeyin ya da olabilecek bir şeyin yerini tutmuş gibi hatırlamanı istemiyorum. İlkinde olması gerektiği gibi yapalım istiyorum. Bir kilise koridorunda sana doğru yürümek istiyorum. Beni güzel bir gelinlikle görmeni istiyorum. Biri fotoğrafımızı çeksin istiyorum. Böyle bir düğünün olsun istiyorum. Sen bunu hak ediyorsun."

"İyi de... Nasıl..."

Dikkatimi dağıtan bir hareketlenme, bir takım sesler duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Bir grup insan akın akın bize doğru yaklaşıyor. Başlarında Nazeera ve Brendan var; Lili ve Ian, Alia ve Adam, James ve Castle, Noria ve Sam, daha bir sürü insan...

Hepsinin ellerinde bir şeyler var: Çiçek buketleri, üstü kapalı yemek tepsileri, renkli kutular ve katlanmış kumaşlar...

Bu manzara karşısında tansiyonum düşüyor ve tehlikeli de-

recede sersemlememe neden oluyor. Keskin bir nefes alıyorum, kafamı boşaltmaya çalışıyorum. Konuştuğumda kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum.

"Ella, ne yaptın?"

Ella sadece gülümsüyor, gözleri içtenlikle parlıyor.

"Bu kadar çok çiçeği nereden buldun? Nereden..."

"Pekâlâ" diyor Winston ellerini kaldırarak. İki kez burnunu çekiyor, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu o zaman görüyorum. "Artık sırları ifşa etmek yok. Burada işimiz bitti."

Kenji'nin bariz bir şekilde hepimizden farklı yöne baktığını fark ediyorum.

Sonra boğazını temizliyor ve gözlerini gökyüzünden ayırmadan şöyle diyor: "Artık bir önemi var mı bilmiyorum ama, sana söylemesini sağlamaya çalıştım kardeşim. Bu sürpriz düğün saçmalığını onaylamıyorum. Ona söyledim... Ben olsam bilmek isterdim dedim." Nihayet Kenji benimle göz göze geliyor. "Ama beni dinlemedi. Sürpriz olması gerektiğini söyledi. Dedim ki, *bu gece odana döndüğünde üstün başın boya kokacak, o da anlayacak! Adam aptal değil!* O da anlamaz falan filan dedi, ben dünyanın kraliçesiyim falan filan dedi..."

"KENJI."

"Ne?"

Ella yumruklarını sıkıyor. Kenji'nin yüzüne bir yumruk atacakmış gibi görünüyor. "Lütfen. Konuşma artık."

"Neden?" Kenji etrafına bakınıyor. "Ne dedim ki ben?"

"Boya" diyorum, hatırlayınca kaşlarımı çatarak. "Tabii ya. Dün gece hafif kimyasal bir şey koktuğunu düşünmüştüm. Ama ne olduğundan emin olamadım."

"Ne?" diyor Ella hayal kırıklığıyla. "Nasıl? Ben seni uyuyor sandım."

Hayır anlamında başımı sallıyorum ve gülümsüyorum ama daha çok Ella için. Ella'nın utancı ortada ve hızla artıyor.

"Boya ne içindi?" diye soruyorum.

"Söylenmez!" Winston el çırpıyor. "Bunu şimdi söylemeyeceğiz! Başlamaya hazır mısınız çocuklar? Güzel. Kenji ve ben yolu göstereceğiz."

Onuncu Bölüm

Sığınak'ta alışılmamış bir şekilde ağır adımlarla ilerlerken Ella elimi bir cankurtaran halatı gibi tutarak sırıtıyor. Mutluluğu öyle heyecan verici ki bulaşıyor. Çok yoğun olarak hissettiğim bu mutluluğa ben de hızla kapılıyorum. Benliğim bunca duygunun ağırlığıyla ne yapar onu bile bilmiyorum.

Ama Ella'yı böyle görmek...

Onu böyle mutlu, gülümsemekten konuşamayacak kadar sevinçli görmenin bana neler hissettirdiğini anlatabilmem imkânsız. Tek bildiğim onu durdurmak için hiçbir şey yapmak istemediğim.

Çabucak eşleri Nazeera ve Brendan'a katılan Kenji'yle Winston'ı takip ediyoruz. Kalabalığın geri kalanı da bizim arkamızdan geliyor. Görünüşe bakılırsa nereye gittiğimizi bilmeyen tek kişi benim ve Ella bana bu konuda hâlâ bir şey söylemiyor.

"Sığınak'tan çıkıp çıkmayacağımızı söylesen hiç değilse?" diyorum.

Ella bana gülümsüyor. "Hem evet hem hayır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana göstermek istediğin şeyi görmeye mi gidiyoruz? Yoksa bu başka bir şey mi?"

Ella'nın gülüşü tüm yüzüne yayılıyor. "Hem evet hem hayır."

"Anlıyorum" diyorum, gözlerimi kısıp uzaklara bakarak. "Demek bana bilerek işkence ediyorsun."

"Evet" diyor Ella, karnıma vurarak. "Ve hayır."

Başımı iki yana sallayarak küçük bir kahkaha atıyorum, o da karnıma bir daha vuruyor.

"Ah" diyorum sessizce.

Ella gülümsüyor, kollarını belime doluyor ve birkaç adımda bir tökezlemeye aldırmadan bana sarılarak yürüyor. Öyle tarifsiz bir mutluluk yaşıyorum ki, beyin hücrelerimin çoğunu kaybetmiş gibiyim. Düşüncelerimi toparlayamıyorum.

Bir süre sonra Ella, "Biliyor musun, karnını dürtmek pek eğlenceli değil" diyor. "Aslında sert kaslara vurmak bile mümkün değil." Elini gömleğimin altına sokup yavaşça aşağı doğru kaydırıyor. "Vücudunda biraz yağ olsaydı her şey çok daha iyi olurdu."

Sakin bir nefes alıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğradığımı asla söylemedim" diyor Ella gülümsemeye devam ederek. "Vücudunu seviyorum."

Sözleri içimde derinlerde bir yerde içten içe kaynayan bir şeyi çağrıştırıyor. Parmakları göbeğimden yavaşça yukarıya doğru inanılmaz bir özenle çizgiler çizerek hareket ederken geriliyorum.

Sonunda elimi elinin üstüne kapatıyorum.

"Bu yaptığın" diyorum, "fena hâlde dikkatimi dağıtıyor."

"Neymiş o?" Ella artık önündeki yola bile bakmıyor. Kollarından biri belimde, diğeriyse arsızca gömleğimin altında sokulu. "Bu mu?" Elini karın kaslarımın üzerinde sürükleyerek istikrarlı bir şekilde aşağı doğru hareket ettiriyor. "Bu mu dağıtıyor dikkatini?"

Nefes alıyorum. "Evet."

"Peki buna ne dersin?" diyor bana bakarak. Yüzünde masum

bir ifadeyle boşta kalan elini aşağıya doğru indirerek kemerimin altına kaydırıyor. "Bu dağıtıyor mu dikkatini?"

"Ella."

"Efendim?"

Gülüyorum ama nefesim kesilmiş gibi. Asabi. Bedenimin şu anda yapmayı tercih ettiğim şeyi herkese belli etmesini engellemek amacıyla gerekli kontrolü sağlamak için verdiğim bir mücadele bu.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır."

Daha büyük gülümsüyor. "Güzel, çünkü..."

Kenji omzunun üzerinden, "Siz ikiniz düğün gününüzde çirkefleşeceksiniz" diyor, "hiç olmazsa *fısıltıyla* konuşabilir misiniz? Hemen arkanızda kocaman bir kalabalık var, tamam mı? Hiç kimse sizin müstehcen konuşmalarınızı duymak istemiyor."

"Aynen" diyor Nazeera dönüp bize bakarak. "Cilveli de konuşmayın. Cilveli konuşmalar hiçbir zaman önerilmez tabii de, düğün gününüzde hiç önerilmez."

Ella ânında elini vücudumdan çekiyor.

Neredeyse hemen toparlanıp dönüp onlara bakıyor; benim toparlanmamsa biraz zaman alıyor. Ella'nın sinirlerimin üzerindeki etkisi öyle çabucak geçmiyor.

Yavaşça nefesimi veriyorum.

"İkinizin aynı kişiye dönüştüğünü düşünmeye başlıyorum" diyor Ella. "Ve bunu bir iltifat olarak söylediğimi pek sanmıyorum."

Kenji'yle Nazeera buna gülüyorlar. Kenji kolunu Nazeera'nın beline atıp, yürürken onu kendine doğru çekiyor. Nazeera ona doğru eğilip çenesinin altına bir öpücük konduruyor.

Kenji'nin kışkırtmaları son haftalarda zararsız hâle geldi. Eleştirecek bir konumda olmadığı için sataşmaları zararlı olmaktan ziyade alışkanlık. Bugünlerde Nazeera'yla hep dipdibeler; buldukları her fırsatta kuytu köşelere kaçıyorlar. Dürüst

olmak gerekirse şu anda hepimiz mahremiyetten yoksunuz. Şu anda neredeyse hiç kimsenin kendi odası yok, yani halka açık alanda sevgi gösterilerinde bulunan tek çift biz değiliz.

Kenji ve Nazeera gerçekten mutlu görünüyorlar.

Kenji'yi tanıyalı uzun olmadı ama Nazeera... Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim.

O da benim için aynı şeyi söyler herhalde.

"Biliyorsunuz, teknik olarak şu anda birlikte bile olmamanız gerekiyor" diyor Winston, bize doğru dönerek. Geri geri yürürken şöyle diyor: "Gelin ve damat düğün günlerinde birlikte takılamazlar. Âdetlere aykırı."

"Çok güzel bir noktaya değindin" diye ekliyor Brendan. "Ve ikisi de o kadar saf ve masum ki, kazara uygunsuz ten tene temas riskine girmelerini istemeyiz."

"Sanırım bunun için çok geç olabilir" diyor Kenji.

"Ciddi misin?" diyorlar Brendan ve Nazeera aynı anda.

Brendan gülüyor ama Nazeera, hızla dönüp Ella'ya bakıyor. Ella'nın kızaran yüzü şüpheleri doğruluyor.

Nazeera bir süre sonra başını sallayarak, "Vay be" diyor. "Güzel. İlginç öncelikleriniz var."

Ella, "*Aman Tanrım*" diyerek eliyle yüzünü kapatıyor. "Bazen sizden gerçekten nefret ediyorum çocuklar."

Konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Yakında varacak mıyız şu gizemli yere?" diye soruyorum. "O kadar uzun süredir yürüyoruz ki uluslararası izne ihtiyacım olup olmayacağını merak etmeye başladım."

"Ciddi mi bu adam?" diye sesleniyor Winston bıkkın bir sesle. "Beş dakika *anca* olmuştur."

"Sıcakta, takım elbiseyle yokuş yukarı iki mil hızla koşar da bir damla bile terlemez" diyor Kenji. "Otuz saniye dinlenmeme bile izin vermez. Ama *bu*... Bu, onun için çok fazla. Mantıklı."

Ella tekrar elimi tutarak, "Tamam, onları duymazdan gelebi-

lirsin" diyor. "Neredeyse geldik sayılır." Heyecanının yeniden arttığını, önüne bakarken gözlerinin parladığını hissediyorum.

"E... Dün ne değişti?" diye soruyorum. "Ne değişti de tüm bunların gerçekleşmesi mümkün oldu?"

Ella başını kaldırıp bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün Nouria bana birçok farklı nedenden dolayı düğün yapmamızın söz konusu olmadığını söyledi. Ama bugün..." Etrafımıza, bu organizasyonun düzenlenmesine yardım etmek için mesai saatlerinden ve yaşamlarından fedakârlık eden insan kitlesine bakıyorum. "...O sorunların hepsi ortadan kalkmış gibi."

"Ah" diyor Ella ve içini çekiyor. "Evet. Dün tam bir curcunaydı. Aslında işleri ertelemek istemiyordum ama uğraşılması gereken çok fazla başka felâket vardı. Kıyafetlerimizi kaybetmemiz engellerden biriydi ama düğünü gece düzenlemeye çalışmak lojistik açıdan tam bir kâbustu. Ya dün gece evlenecek ve neredeyse her şeyden taviz verecektik ya da bir gün erteleyip ve *belki* ama belki gerektiği gibi doğru dürüst yapabilecektik..."

"Bir gün mü?" Kaşlarımı çatıyorum. "Nouria, düğünü yeniden planlamamız aylar alabilirmiş gibi konuştu. Neredeyse imkânsızmış gibi konuştu."

"*Aylar* mı?" Ella ciddileşiyor. "Neden öyle söyledi ki?"

"Onu gerçekten kızdırmış olmalısın" diyor Kenji, kahkahası çınlayarak. "Nouria, Juliette'in düğünü o kadar uzun süre ertelemeyeceğini biliyordu. Muhtemelen sana sadece işkence ediyordu."

"*Kesin.*" Bu açıklamayla kaşlarım çatılıyor. Nouria'yla Sam arasında çok güçlü iki düşman edinmiş gibiyim.

"Hey... Sana böyle söylediği için üzgünüm" diyor Ella usulca ve yürürken yandan bana sarılıyor. Ben de kolumu omuzlarına dolayıp sımsıkı sıkıyorum.

"Bence Nouria baş hikâyeye biraz fazla odaklandı" diyor Ella. "Sen neden düğünümüzü o kadar ileri bir tarihe erteleye-

bileceğimizi düşündün hiç bilmiyorum. Dün senin için çok zor bir gün olmuş, bunu ancak şimdi anlıyorum."

Yavaşça başının arkasını avuçlayıp parmaklarımı ipek saçlarının arasından geçirerek, "Olmadı" diye yalan söylüyorum. Bana bakarken yüzünü inceliyorum ve güneşte gözlerinin nasıl değiştiğini fark ediyorum; irisleri ışıkta daha yeşil görünüyor. Gölgede mavi. "Gayet iyiydi."

Ella bunu yutmuyor.

Kendini geri çekerken elleri kalçalarıma dokunuyor, bir süre orada kalıyor. "Her şeyi ayarlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, şeyi bile..."

Susuyor, duyguları birden değişiveriyor.

"Hey" diyor. "Bu ne?"

"Ne, ne?"

"Bu" diyerek, Kenji'yi haftalarca rahatsız edebilecek bir hareketle pantolonumun paçasını nazikçe dürtüyor. "Bu kutu."

"*Ah.*"

Kalabalık etrafımızda toplanırken, birkaçı tebrikler diye bağırırken, kalbim küt küt atarken birden olduğum yerde duruyorum. Bir ara birisi Ella'nın başına ev yapımı bir taç takıyor. Ella tacı başını nazikçe sallayarak kabul ediyor, sonra gizlice saçından çekiyor.

Bana dokunmamaları gerektiğini biliyor gibiler.

Uzaktan Winston'ın el çırptığını duyuyorum. "Evet, millet, işte buradayız. Juliette, Warner'la ikiniz lütfen... Bir dakika ya, Juliette nerede?"

"Geri geldim!"

"Neden oradasın?" diye bağırıyor Kenji.

Winston'ın homurdandığını, Kenji'nin bıkkın bir ifadeyle söylenmeye devam ettiğini duyuyorum; bunları partnerlerinin rahatlatıcı sözleri izliyor. Gülecek havamda olsaydım gerçekten komik bir sahne olurdu.

Gülmek yerine taş kesiliyorum.

"Hemen geliyoruz" diyor Ella onlara. "Bizsiz başlayabilirsiniz!"

"*Sizsiz başlamak mı?* Eğer baştan beri planının bu olduğunu öğrenirsem prenses, Nazeera sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecek."

"Hiç de bile" diye sesleniyor Nazeera neşeyle. "Hatta birbirinizin üstünü soymanıza benden tam destek, eğer planladığınız buysa!"

"Aman Tanrım, Nazeera..."

"Ne?"

Kenji'yle Winston bir ağızdan bağırıyorlar. "*Cesaretlendirme şunları.*"

"Neden?" diyor Brendan. "Bence çok romantik."

Onlar aralarında tartışırken benim fırıl fırıl başım dönüyor. Kutunun köşelerini bacağımda her zamankinden daha keskin bir şekilde hissediyorum; tenimde kare şeklinde bir ateş var.

Bu normal değil.

Zaten her işimizin anormal geliştiğini hatırlatarak kendimi rahatlatıyorum. Burada da işlerin planlandığı gibi gitmeyeceğini öğrendiğimde çok şaşırmamalıydım.

Hem, aslında bir planım yoktu ki.

İdeal bir senaryoda, Ella'ya yüzükle evlenme teklif ederdim; yüzüğün zaten parmağında olması gerekirdi. Oysa şu anda düğünümüz başlamak üzere ve ben yüzüğü henüz ona vermedim. Şu anda onun merakını gidermenin bir yolunu bulabileceğimi düşünsem de, bu işi daha fazla uzatmanın anlamı var mı bilmiyorum. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Daha sonra bunu uygun bir şekilde yapacak vaktim bile olmayabilir.

Güçlükle yutkunuyorum, endişemi gidermeye çalışıyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Bu doğru değil.

Neden gergin olduğumu biliyorum. Yüzüğü beğenmeyeceğinden endişeleniyorum ve eğer beğenmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım iade etmem gerekecek. Nişanlısı için düzgün bir yüzük seçmeyi bile beceremeyen kocaman bir aptal olduğumu kabul ederek, onunla yüzüksüz evlenmek zorunda kalacağım.

Bu düşünce bende öyle şiddetli bir korku dalgası uyandırıyor ki, karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Ella'nın, "Aaron" diye seslenmesiyle gözlerimi hızla açıp âna geri dönüyorum.

Ella bana gülümsüyor.

Ella'nın kutunun içinde ne olduğunu zaten bildiğini anlıyorum.

Nedense bu beni daha da tedirgin ediyor. Etrafıma bakıp sakinleşmeye çalışırken yapayalnız olduğumuzu biraz geç fark ediyorum. Kalabalık bizden uzaklaşıp dağılıyor ve ben gözden kaybolmalarını –her dakika küçülüyorlar– izlerken nerede olduğumuzu bilmediğimi ancak o zaman anlıyorum.

Etrafı şöyle bir gözden geçiriyorum: Yakınlarda asfalt yollar ve kaldırımlar, düzenli aralıklarla dikilmiş solgun ağaçlar var. Hava farklı kokuyor –daha keskin– ve sık ağaçların engeli olmadan güneş daha parlak görünüyor. O tanıdık kuş cıvıltısını duyuyorum ve tekrar gökyüzüne bakarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Hafızam haritaları, planları, eski bilgileri yokluyor. Bu yer yalın haliyle Sığınak'tan daha az vahşi görünüyor. Eski, düzenlenmemiş bölgeye sokulduğumuzdan çok eminim, ancak hâlâ Nouria'nın koruma sınırları içinde göründüğümüz için bu mümkün olamaz. Mekânımızı dış dünyadan ayıran ışıklar bariz bir şekilde görülebiliyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum. Bir an için gerginliğimi unutuyorum. "Burası..."

Ella hâlâ gülümsüyor, "Birazdan oraya geleceğiz" diyor. Ev yapımı tacı yere bırakıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Elini yavaşça kalçalarıma doğru götürüyor ve kutunun hatları boyunca belli belirsiz bir daire çiziyor. "Ama önce, pantolonunda sert bir şey bulduğuma dair berbat bir şaka yapmaktan başka seçeneğim olmadığını düşünüyorum."

Belli belirsiz bir utançla elimi yüzüme doğru sürüklüyorum. "Lütfen yapma."

Ella ciddi olmaya çabalıyor, gülümsememek için dudağını ısırıyor. Ağzını kilitleyip anahtarı fırlatmış gibi yapıyor.

İşte o zaman gerçekten kahkahayı koyuveriyorum. Sonra iç çekip bir an uzaklara bakıyorum.

"Peki. Kutuda ne var?" diye soruyor Ella. Neşesi kör edecek kadar parlak. "Benim için mi?"

"Evet."

Ben kutuyu cebimden çıkarmak için herhangi bir harekette bulunmayınca kaşlarını çatıyor.

"Acaba... Alabilir miyim?"

Hiç istemeyerek küçük kadife kutuyu cebimden çıkarıyorum. Kutuyu avucumda o kadar uzun süre sıkıyorum ki sonunda Ella elime uzanıyor. Küçük parmaklarını yavaşça yumruğuma doluyor.

"Aaron" diyor. "Sorun ne?"

"Yok bir şey." Derin bir nefes alıyorum. "Sorun falan yok. Ben sadece..." Mecburen avucumu açıyorum, kalbim hâlâ güm güm atıyor. "Umarım beğenirsin."

Ella kutuyu alırken gülümsüyor. "Seveceğime eminim."

"Beğenmezsen de sorun değil. Sevmek zorunda değilsin. Beğenmezsen sana her zaman başka bir şey alabilirim..."

"Biliyor musun, seni bu kadar gergin görmeye alışkın değilim." Başını bana doğru eğiyor. "Çok sevimli."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum" diyorum. Gülümsemeye

çalışıyorum ama beceremiyorum. "Yine de bunu eğlenceli bulmana sevindim."

Ben bunu söylerken Ella kutuyu açıyor, ben kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan nefesi kesilircesine içini çekiyor, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. Tek eliyle ağzını kapatıyor, duyguları o kadar kontrolsüz ki hislerini anlamakta zorlanıyorum. Aynı anda pek çok duyguyu bir arada yaşıyor: Şok, mutluluk, kafa karışıklığı...

Hiçbir şey söylememe çabası neredeyse akıl sağlığıma mal oluyor.

Ella sonunda elini yüzünden çekerek, "Nereden aldın bunu?" diye soruyor. Nişan yüzüğünü dikkatlice yerinden çıkarıp yakından inceledikten sonra gözlerini bana dikiyor. "Benzerini hiç görmedim."

"Yaptırdım" diyebiliyorum. Hâlâ o kadar gerginim ki zor konuşuyorum. Beğenip beğenmediğini söylemediği için göğsümün etrafındaki mengene hiç gevşemiyor.

Yine de kendimi zorlayıp, ışıltılı parçayı ondan geri alıp, büyük bir dikkatle sol elini avucumun içinde tutuyorum. Yüzüğü dördüncü parmağına geçirirken mucizevi bir şekilde ellerim titremiyor.

Tahmin ettiğim gibi, yüzük parmağına tam oturuyor.

Ella sağlık çadırında derin uykudayken ve iyileşme süreci devam ederken gerekli ölçümleri yapmıştım.

"*Yaptırdın* mı?" Ella eline bakıyor, yüzük ışığı kırarak her yere renk saçıyor. Ortadaki taş büyük ama o kadar da gösterişli değil ve ona çok yakışıyor.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Elini sağa sola çevirip yüzüğü incelemesini izliyorum. "Nasıl yaptırdın?" diye soruyor. "*Ne zaman?* Kutunun içinde sade bir alyans olacağını düşünmüştüm, böylesi..."

"Kutunun içinde bir alyans var. Yüzükler iki tane."

Ella başını kaldırıp bana bakıyor ve ilk kez gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. Bu görüntü doğrudan yüreğime işliyor ama aynı zamanda rahatlama umudunu da beraberinde getiriyor. Hayatımda onu ağlarken gördüğüme sevindiğim tek an bu olabilir.

Ella büyük bir heyecanla kadife kutuyu yeniden açıyor ve derinliklerinden alyansı yavaşça çıkarıyor.

Titreyen eliyle yüzüğü gökyüzüne doğru tutup ayrıntılarına bakıyor. Fırçalanmış altından yüzük bir dalı andırıyor, o kadar narin ki neredeyse iplikten yapılmış gibi. Güneşte parlıyor, iki zümrüt yaprağı bitimsiz dalın önünde ışıl ışıl.

Ella yüzüğü parmağına takıyor, yerine oturturken yavaşça nefesini tutuyor. Nişan yüzüğüne mükemmel oturacak şekilde tasarlandı.

"Yapraklar... Bizim gibi" diyorum, sesli söyleyince kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek. Tam bir klişe.

Birden kendimden nefret ediyorum.

Ella yine bir şey söylemeyince soruyu daha fazla içimde tutamıyorum. "Beğendin mi? Eğer beğenmediysen, her zaman..."

Ella kutuyu kapatıp kollarını boynuma doluyor. Bana öyle sıkı sarılıyor ki ıslak yanağını çeneme bastırdığını hissediyorum. Biraz geri çekilip yüzümü öpücüklere boğuyor. Öperken hem gülüyor hem de titreyen elleriyle gözyaşlarını siliyor.

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diyor. "Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmadım. Bu yüzükleri beğendim. Çok beğendim. Ve eminim ki bunları yaptırırken muhtemelen düşünmemişsindir –çünkü düşünmezsin– ama zümrütler bana gözlerini hatırlatıyor. Çok etkileyiciler."

Buna şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Benim gözlerim mi?"

"Evet" diyor Ella usulca. İfadesi yumuşuyor. "Ve haklısın.

Bizim gibiler. Biz de en başından beri aynı yolun zıt yönlerinden birbirimize doğru büyüyoruz, değil mi?"

Rahatlama beni afyon gibi çarpıyor.

Ella'yı kollarıma çekip yüzümü boynuna gömüyorum ve onu önce usulcacık öpüyorum. Derken yavaş, yakıcı dokunuşlarımız hızla bambaşka bir şeye dönüşüyor. Ella elini yine gömleğimin altına sokuyor, dokunuşu tenimi yakıyor.

"Seni seviyorum" diye fısıldayarak boynumu, çenemi, dudaklarımı öpüyor. "Ve bunları hiçbir zaman çıkarmak istemiyorum." Sözlerine o kadar derin bir tutku eşlik ediyor ki neredeyse nefes alamıyorum. Duygular birikip sarmallaşırken gözlerimi kapatıyorum; yüzüklerinin göğsümdeki soğuk dokunuşu tenimde kibrit gibi çakıyor.

Çok geçmeden şehvet, aklımı devre dışı bırakıyor.

Birbirimizden ayrılınca derin derin nefes alıyorum, damarlarımda erimiş ısı dolaşıyor. Gerçekleştirilmesi çok kolay olmayan senaryolar hayal ediyorum. Bu sabah Ella'yla birlikte olmak barajı yıkmak gibiydi; iyileşme sürecinde ona dokunmaktan çok korktum, sonraki günlerde de onu bunaltmaktan çekindim. Onun iyi olduğundan, kimse kişisel alanını doldurmadan, kendi hızıyla normale dönmek için zaman ayırdığından emin olmak istedim.

Ama şimdi...

Artık hazır olduğuna göre –artık bedenim bunu hatırladığına göre– ona doymak birdenbire imkânsız oluyor.

"Yüzükleri beğenmene çok sevindim, aşkım" diye fısıldıyorum ağzına doğru. "Ama alyansı geri almam gerekecek."

"Ne?" diyor Ella kendini çekerek. Eline bakıyor, o an içi burkuluyor. "Neden?"

"Kurallar böyle." Yüzüne dokunurken, parmaklarımın tersiyle yanağını okşarken hâlâ gülümsüyorum. "Söz veriyorum, bugün bu yüzüğü sana verdikten sonra onu bir daha geri istemeyeceğim."

Ella yine de bir hareket yapmayınca, yüzüne bakmadan, sağ avucunda sıktığı kutuya uzanıyorum.

Alyansını parmağından çıkarmak için geri adım atarken iç geçirerek büyük bir isteksizlikle kutuyu bırakıyor. Aldığım kutuyu açıp ona doğru tutuyorum ve Ella yüzüğü usulca yerine geri yerleştirdikten sonra kapağını kapatıp kutuyu güvenli bir şekilde tekrar cebime koyuyorum.

Son birkaç dakikada kalbim on kat büyüdü.

Ella'nın beline dokunup sonra da onu kendime doğru çekerek, "Bunu geri almak istiyorsan yola koyulmalıyız" diyorum. Dudaklarımı kulağının dibine dayayıp fısıldıyorum: "Bugün seninle evleneceğim. Ve sonra sen adını hatırlayamayacak duruma gelene kadar sevişeceğim seninle."

Ella irkiliyor, nefessiz kalmış gibi bir ses çıkarıyor, elleri gömleğimi sıkıyor. Beni kendine doğru çekip öpüyor, altdudağımı ısırdıktan sonra ağzıma yapışıyor ve şimdi yepyeni bir arzuyla bana dokunuyor; hâlâ karşılanmamış bir açlık. Kendini vücuduma bastırıyor, sert ve yumuşak birbirine lehimleniyor ve ben, bunu ne kadar çok istediğini bilmenin sarhoşluğu içinde kendimi kaybediyorum.

Beni istiyor.

Ağzı sıcak ve tatlı, uzuvları zevkten ağırlaşmış. Ella elini pantolonumun önüne doğru sürükleyince göğsümün derinliklerinde bir yerde acı dolu bir ses çıkarıyorum. Bana dokunduğunda yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu daha derin, daha ateşli öptüğüm hâlde öpmelere doyamıyorum. Burada hiçbir şey yapamayacağımızı, insanların bizi beklediğini biliyor ve sanki bana bilerek işkence ediyor –ikimize de işkence ediyor– gibi.

Kendimi geri çekerken neredeyse yalvarırcasına, nefes nefese, "Ella" diyorum. Kafamı ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Şu anda bu hâlde insanların karşısına çıkamam. Doğru dürüst düşünemiyorum bile.

Aklım çok dağınık.

Ella'yı çırılçıplak soymaktan başka bir şey istemiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp tadına bakmak, onu zevkten çıldırtmak istiyorum. Onu burada, bu ıssız yerde tatmin etmeden önce yalvarsın istiyorum.

"Bence sen bana ne yaptığının gerçekten farkında değilsin, aşkım" diyorum kendimi toparlamaya çalışarak. "Seni ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Şu anda sana neler yapmak istediğimi bilmiyorsun."

Sözlerim beklediğim etkiyi yaratmıyor. Ella'yı caydırmıyor.

Arzusu her geçen saniye daha da artıyor gibi. Beni böyle istemesi... Beni, benim de onu arzuladığım gibi arzulaması...

Bana hâlâ imkânsız geliyor.

Üstelik bağımlılık yapıyor.

"Asıl *senin* hiçbir fikrin yok" diyor Ella yumuşak bir sesle, "bana böyle baktığında neler hissettiğime dair."

Bana tekrar dokunmasıyla birlikte derin, titrek bir nefes alıyorum ve elimi kazağının altından sokup göğüs kafesinin kıvrımına doğru kaydırıyorum. Yumuşak dolgun göğüslerini yokladığımda nefesi kesiliyor, bedeni dokunuşuma ânında tepki veriyor.

Her yerinde olduğu gibi burada da teni ipek gibi.

"Tanrım" diyorum nefesimi tutarak. "Sana hiç doyamıyorum."

Ella başını iki yana sallarken bile gözlerini kapatıp kendini ellerime teslim ediyor. "Kenji haklıydı" diyor nefes nefese. "İkimizi yalnız bırakmaya gelmiyor."

Yavaşça boynunu öpüyorum, iz bırakmadan, onu inletene kadar emiyorum. Ella bana uzanıyor, kendi elleriyle pantolonumun düğmesini kavrıyor. O azgınlık ânımda nerede olduğumuzu da ne yapmamız gerektiğini de unutup buna ses etmiyorum. Yumuşacık parmaklarının etrafıma dolandığını hissederken –alev alev yanan tenimde serin bir el– ön tarafım neredeyse alev alacak.

Aklımı kaçırmanın eşiğindeyim. Ella'nın kazağını çıkarmak istiyorum. Sütyeninin kopçasını çıkarmak istiyorum. Önümde soyunmasını istiyorum, sonra da...

Çılgınlık bu.

Acımasız, acı veren özdenetimimi yeniden devreye sokunca sağduyum geri geliyor; bir elimi Ella'nın elinin üzerine koyup, kendimi nefesimi yavaşlatmaya zorlamama yetecek kadar.

"Bunu burada yapamayız" diyorum, böyle söylediğim için kendimden nefret ederek. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Ella bir rüyadan uyanır gibi etrafına bakıyor, gerçek dünya yavaş yavaş yeniden odağına giriyor.

Ella'nın dikkatinin dağılmasından faydalanarak toparlanıyorum, pervasızca bir şey yapmanın eşiğinden döndüğümü fark ederek afallıyorum.

Ella'nın hayal kırıklığı elle tutulur cinsten.

"Seni yatağa atmam lazım, aşkım" diyorum. Arzudan sesim hâlâ boğuk boğuk çıkıyor. "Saatlere ihtiyacım var. Günlere. Seninle baş başa."

Ella başını sallıyor, bana doğru uzanıp kendini göğsüme bırakırken yüzüğü ışık saçıyor. "Evet. Lütfen. Umarım bu gece uyumayı planlamıyorsundur."

Bu sözleri beni güldürüyor, sesim hâlâ biraz titrek. "Bir gün doğru dürüst bir yatağımız olacak" diyorum onu alnından öperek. "O zaman bir daha hiç uyumam herhalde."

Ella birden geri çekiliyor.

Gözleri önce anlayışla, sonra da keyifle açılıyor. Neredeyse havalara zıplıyor, elimi tutuyor ve heyecan dolu bir çığlıkla beni öne doğru çekiyor.

"Bekle... Ella..."

"Hâlâ sana göstermem gereken bir şey var!" diye bağırıyor ve koşmaya başlıyor.

Peşinden koşmaktan başka çarem yok.

On Birinci Bölüm

Önce sadece Ella'nın kahkahasını, gamsız bir ânın zahmetsiz neşesini duyuyorum. Koşarken saçları etrafında uçuşuyor, güneşin altından akıyor. Bu manzaradan tarifsiz bir zevk alıyorum; işlenmemiş arazinin kalan birkaç metrelik kısmını geçerek, bir çocuğun çekingenliğiyle terk edilmiş bir sokağın ortasına doğru koşuyor. Bu görüntüyle öyle büyülenmiş bir hâldeyim ki, yağlanmamış bir menteşenin uzaktan gelen gıcırtısını algılamam biraz zaman alıyor: Çeliğin kendini aşındırmasının yinelenen sesi. Bakımsız yolda onu takip ederken ayaklarım nihayet kaldırıma çarpıyor. Botlarımın yere sert, tok bir sesle vurması mekânın birden değiştiğini bildiriyor. Koşarken güneşi tüm şiddetiyle tepemde hissediyorum, ışığını azaltacak bir bulut ya da ağaç örtüsü olmamasına şaşırıyorum. Uzaktaki gıcırtıyı daha yakından duymaya başlayınca yavaşlıyorum ve nihayet bu keskin sesin görüş alanıma girmesiyle aniden duruyorum.

Bir çocuk parkı.

Rüzgâr boş oturaklarını sallarken gıcırdayan bir dizi paslanmış ve terk edilmiş salıncak.

Daha önce böyle şeyler görmüştüm; Yeniden Kuruluş'tan önce çocuk parkları her yerde vardı; eski, düzenlenmemiş bölgelere yaptığım gezilerde onlardan çok gördüm. Çoğunlukla evlerin fazla olduğu bölgelerde inşa edilmişlerdi. Mahallelerde.

Çocuk parklarının Sığınak gibi yoğun ormanlık alanların yakınında rastgele bulunması, ıssız yerlere inşa edilmesi normal değildi.

Bilmem kaçıncı kez, nerede olduğumuzu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Pas tutmuş salıncaklara doğru yaklaşıyorum, netameli çocuk parkına adım attığım anda bariz bir direnç eksikliği hissederek şaşırıyorum. Oyun alanı, üzerinde yürürken esneyen bir malzemenin üzerine inşa edilmiş; kauçuk gibi bir şeyden yapılmışa benzeyen alanı, beton zemine çakılmış boyası soyulmuş metal banklar çevreliyor. Parkın dışında, çimenlerin ve ağaçların hiç şüphesiz bir zamanlar yemyeşil olduğu uzun toprak patikalar var.

Kaşlarımı çatıyorum.

Buranın Sığınak'a ait bir yer olması mümkün değil ve yine de Nouria'nın yetki alanı içinde olduğumuza dair hiçbir şüphe yok.

Derken etrafıma bakınıp Ella'yı arıyorum.

Tam onu görüyorum ki başka bir kötü döşeli yolda –asfalt eski ve çatlak– gözden kayboluveriyor ve ben geride kaldığım için sessizce kendimi azarlıyorum. Kavşak kalıntısına benzeyen bir şeyi geçmek üzereyken Ella birden geri dönüyor, uzaktaki silueti hızla görüş alanıma giriyor ve duruyor.

Yokluğumu fark etmiş.

Küçük bir jest sadece –tepki verirken bile bunu fark ediyorum– ama yine de beni gülümsetiyor. Kendi etrafında döne

döne sokakta beni aramasını izliyorum ve nerede olduğumu görsün diye elimi kaldırıyorum. Sonunda göz göze geldiğimizde Ella zıplayarak el sallıyor ve beni çağırıyor.

Ellerini iki yandan ağzına siper ederek, "Acele et" diye bağırıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, bir yandan da etrafımı inceliyorum. Eski sokak tabelaları o kadar zarar görmüş ki tamamen okunmaz hâle gelmiş, ancak belli aralıklarla asılı duran birkaç trafik ışığı hâlâ yerinde duruyor. Yeniden Kuruluş'un ilk günlerinde kurulan eski hoparlör sisteminin kalıntıları da varlığını sürdürüyor; uğursuz kara kutular hâlâ bağlandıkları elektrik direklerinde.

O zaman burada insanlar yaşardı.

Sonunda Ella'nın yanına vardığımda elini tutuyorum, biraz nefesi kesilmiş olmasına rağmen beni hemen ileri doğru çekiyor. Ella koşmakta her zaman benden daha çok zorlanmıştır. Yine de, beni sürükleme çabalarına direniyorum.

"Aşkım" diyorum. "Neredeyiz?"

"Söylemem" diyor Ella gülerek. "Ama bence sen anladın zaten."

"Burası düzenlenmemiş bölge."

"Evet." Daha parlak gülümsüyor, sonra gülümsemesi soluyor. "Yani, bir bakıma."

"Ama nasıl..."

Önce başını iki yana sallıyor, sonra beni daha büyük bir güçlükle ileriye doğru çekmeye çalışıyor. "Şimdilik açıklama yok! Haydi, neredeyse geldik!"

Enerjisi o kadar coşkulu ki beni güldürüyor. Bir süre beni yürütme çabalarını izliyorum, bir çizgi film karakterininkinden farkı yok. Güçlerini benim üzerimde kullanamamasının onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünsem de, Ella'nın elinde olsa bile asla bu yola başvurmayacağını hatırlatıyorum kendi-

me. Ella, sırf istediğini elde etmek için asla beni alt etmez. O öyle biri değil.

O, hep benim asla olamayacağımdan daha iyi bir insandı ve hâlâ da öyle.

Birden onu tutuyorum, gözleri güneşte parlıyor, rüzgâr saçlarını dağıtıyor. Coşkudan ve çabalamaktan kızarmış yanaklarıyla tam bir sevimlilik abidesi.

"*Aaron*" diyor öfkelenecekmiş gibi yaparak. Ona söylemenin faydası olacağını sanmıyorum ama bu hâlini çok sevimli buluyorum. Sonunda elimden kurtulunca yenilgiyle kollarını kaldırıyor.

Rüzgârda uçuşan saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsüyorum; numaradan öfkesi çabucak dağılıyor.

"Bana nereye gittiğimiz hakkında hiçbir şey söylemek istemiyor musun gerçekten?" diye soruyorum. "Hiçbir şey mi? Tek bir ipucu bile isteyemez miyim?"

Ella başını hayır anlamında sallıyor.

"Anlıyorum. Peki, gideceğimiz yerin böyle sır gibi saklanmasının özel bir nedeni var mı?"

"Bu bir ipucu sorusuydu!"

"Doğru." Kaşlarımı çatarak uzaklara bakıyorum. "Tamam."

Ella ellerini beline koyuyor. "Bana bir soru daha soracaksın, değil mi?"

"Sadece Nouria'nın düzensiz bölgeleri kendi koruması altına almayı nasıl başardığını bilmek istiyorum. Bir de neden kimsenin beni Nouria'nın böyle bir şey yapmayı planladığından haberdar etmediğini bilmek istiyorum. Bir de..."

"Hayır, hayır, bu sorulara cevap verirsem sürpriz bozulur." Ella derin bir nefes veriyor, düşünüyor. "Oraya vardığımızda her şeyi açıklayacağıma söz versem?"

"Oraya varmamıza ne kadar kaldı?"

"Aaron."

"Tamam" diyorum ama gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Tamam. Başka soru yok."

"Yemin et?"

"Yemin ederim."

Ella bir sevinç nidasıyla beni yanağımdan öptükten sonra tekrar elimi tutuyor. Bu defa tek kelime etmeden beni işaretsiz bir yola doğru sürüklemesine izin veriyorum.

Biz ilerledikçe sokak kıvrılıyor, şimdi bile hedefimizi belli etmiyor. Burada önümüze araba çıkmasını beklemediğimiz için kaldırımları yok sayıyoruz ama yine de bir sokağın ortasından yürümek, ayaklarımızın başka bir dünyaya ait soluk sarı çizgileri takip edip çukurlardan sakınması tıhaf geliyor.

Burada beklediğimden daha fazla ağaç, göreceğimizi düşündüğümden daha fazla yeşil yaprak ve taze çimen var. Bunlar başka bir dünyanın, her şeye rağmen varlığını sürdürmeyi başarmış kalıntıları. Cılız yeşillik alan biz yürüdükçe çoğalıyor gibi görünüyor, çiçekli yolun iki tarafına dikilmiş yarı çıplak ağaçların birbirine kenetlenmiş yüksek dalları başımızın üstünde ürkütücü bir tünel oluşturuyor. Güneş ışığı, yukarıdaki ahşap ağdan geçerek bedenlerimize bir kaleydeskop ışık ve gölge saçıyor.

Ella'nın enerjisinin değişmesinden, sevinç ve heyecan arasında gidip gelmesinden hedefimize yaklaştığımızı anlıyorum. Issız yolun sonunda geniş bir manzaraya açılması uzun sürmüyor... Birden duruyorum.

Burası bir yerleşim caddesi.

Aralarında birkaç metre olan, kare şeklinde solmuş çimlerle ayrılmış bir düzine evin hemen altındaki yoldayız. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, oysa burası daha önce görmediğim bir yer değil. Bu geçmiş bir dönemin vizyonu; bu evler, düzensiz çimenlik üzerindeki diğer birçok ev gibi çürümeye yüz tutmuş, zamana, hava koşullarına ve bakımsızlığa yenik düşüyor. Çatı-

lar çöküyor, duvarlar kalaslarla kapatılmış, camlar kırılmış, ön kapılar menteşelerinden çıkmış, hepsi yıkılmak üzere. Kıtadaki pek çok mahalleye benziyor, olağanüstü bir fark dışında.

Ortada bir yuva var.

Bir ev değil –bir bina değil– enkazdan kurtarılmış bir *yuva*. Sade, beyazın hoş bir tonunda boyanmış –çok beyaz değil– duvarları ve çatısı onarılmış, ön kapısı ve panjurları açık adaçayı yeşili. Bu görüntü bana deja vu yaşatıyor; bir anda aklıma farklı bir yerdeki farklı bir klasik ev geliyor. *Robin's-egg-blue'da* bir ev.

Bununla birlikte ikisi arasında bariz bir fark var.

Ailemin eski evi bir mezarlıktan, bir karanlıklar müzesinden biraz daha fazlasıydı. Bu ev olasılıklarla dolu ve apaydınlık, pencereleri geniş ve parlak ve ardında da insanlar var. Tanıdık yüzler oturma odasında toplanmış. Kendimi zorlarsam kısık seslerini duyabiliyorum.

Bu bir rüya olsa gerek.

Çimlerin acilen suya ihtiyacı var, ön bahçedeki tek ağaç güneşte yavaş yavaş kuruyor. Bir ara sokakta bir çift paslı çöp kutusu görünüyor, sürpriz bir sokak kedisi güneşin altında miskin miskin yatıyor. En son ne zaman kedi gördüğümü hatırlamıyorum. Sanki bir zaman makinesine, asla sahip olamayacağım söylenen gelecekte bir görüntüye adım atmış gibiyim.

"Ella" diye fısıldıyorum. "Ne yaptın sen?"

Ella elimi sıkıyor; gülüşünü duyuyorum.

Yavaşça ona doğru dönüyorum, içimdeki duygu yoğunluğu beni korkutuyor.

"Bu ne?" diye soruyorum güçlükle konuşarak. "Nedir bu gördüğüm?"

Ella derin bir nefes alıyor ve ellerini birbirine kenetlerken nefesini veriyor. Heyecanlı olduğunun farkındayım.

Bu beni şaşırtıyor.

"Bu fikir çok uzun zamandır aklımdaydı" diyor Ella, "ama

o zamanlar gerçekleştirilmesi mümkün değildi. Hep bu eski mahalleleri geri alabilmemizi istemiştim; onları tamamen kaybetmek hep büyük bir kayıp gibi geliyordu. Gerçi çoğu onarılamayacak kadar kötü durumda olduğu için onları yıkmak zorunda kalacağız ama bu, onları en baştan daha güzel bir şekilde tasarlayabileceğimiz anlamına geliyor... Hem de hepsini yeni altyapı planıyla birbirlerine bağlayarak insanlara iş imkânı yaratabiliriz."

"Bu arada, yeni sözleşme yaptığımız şehir planlamacımızla da görüştüm." Zoraki gülümsüyor. "Dün sana bunu hiç anlatmadım. Engellilerin, yaşlıların ve özel ihtiyaçları olanların nakline öncelik vererek bu alanları aşamalı olarak yeniden inşa etmeyi umuyoruz. Yeniden Kuruluş, *işe yaramaz* olduğunu düşündüğü herkesi akıl hastanelerine atmak için elinden geleni yaptı; bu da, inşa ettikleri yerleşkelerin hiçbirinin yaşlılar, hastalar ya da tüm yetimler için hazırlık yapmadığı anlamına geliyor, ki tabii sen bunların hepsini biliyorsun zaten." Bunu söylerken bariz bir şekilde bakışlarını kaçırıyor. Tekrar bana baktığında kederinin ve minnettarlığının gücü beni şaşırtıyor.

"Aslında ben, yaptığın her şey için sana yeterince teşekkür ettiğimi sanmıyorum" diyor. Konuşurken sesi titriyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Teşekkür ederim. *Çok* teşekkür ederim."

Ella kendini kollarıma atıyor, ben de ona sımsıkı sarılıyorum. Şaşkınlıktan hâlâ konuşamaz hâldeyim. Onun tüm duygularını aynı anda ben de hissediyorum; geleceğe dair sevgiyi, acıyı ve korkuyu anlıyorum. Kalbim, göğsümü delmeye çalışan bir matkap sanki.

Ella, akıl hastanesindeki insanların sağlığı ve mutluluğuyla hep yakından ilgilenmişti. Sektör 45'i geri aldıktan sonra ikimiz gece geç saatlere kadar Ella'nın değişim hayalleri hakkında konuşuyorduk; sık sık, Yeniden Kuruluş'un düşüşünden sonra ya-

pacağı ilk işin, iltica hakkının derhal devredilmesi beklentisiyle, eski hastaneleri yeniden açmanın ve hastanelerde personel çalıştırmanın bir yolunu bulmak olacağını söylerdi.

Ella iyileşme sürecindeyken bu işe bizzat el attım.

Yeni açılan hastanelere sadece yerleşkelerden alınan doktor ve hemşirelerle değil, kıtanın her yerindeki yerel sektörlerden askerlerle de personel ve malzeme sağlamaya başladık. Plan, sürekli tıbbi tedaviye ve/veya fiziksel rehabilitasyona ihtiyaç duyup duymadıklarına karar vermeden önce sığınmacı her mağduru muayene etmek. Aralarında sağlıklı ve gücü yerinde olanlar, hayatta olan yakınlarının yanına gönderilecek ya da kendilerine güvenli bir konaklama yeri bulunacak.

Ella bu yaptığım için bana binlerce kez teşekkür etti, ben de her defasında ona çok da çaba göstermediğimi söyledim.

Yine de bana inanmak istemiyor.

"Dünyada senin gibi biri daha yok" diyor bana ve ben kalbinin âdeta ikimizin arasında attığını hissedebiliyorum. "Sana çok minnettarım."

Bu sözler bende şiddetli bir acıya, nefes almamı zorlaştıran bir tür zevke neden oluyor. "Ben bir hiçim" diyorum ona. "Eğer bir şey olmayı başarabiliyorsam bu sadece senin sayende."

"Böyle söyleme" diyor Ella ve bana daha sıkı sarılıyor. "Kendin hakkında böyle konuşma."

"Doğrusu bu."

Eğer Ella zaten askeri birliğin desteğini kazanmamış olsaydı, onun için işleri bu kadar çabuk halledemezdim; bu, neredeyse tamamen eski sektörümdeki askerlere karşı davranışıyla ilgili söylenti ve dedikodular yoluyla elde edilen bir başarıydı.

45'teki görev süresi boyunca Ella, askerlere aileleriyle yeniden bir araya gelmeleri için izin verdi, çocukları olanların iznini daha uzun tuttu ve küçük ya da büyük suçlar için infaz cezasını kaldırdı. Sanki az şey yapmış gibi bu değişiklikleri, hep omuz

silkiyor. Ona göre tüm bunlar, yemek esnasında yapılan sıradan açıklamalardı; askerlerimizi yoksun bırakan gerekli makamlara öfkelenen bir geç kadının çatalını sallaması.

Oysa bunlar radikal değişikliklerdi.

En alt rütbedeki askerlere bile içtenlikle şefkat göstermesi, kıta çapında Ella'nın sadakatini kazandı. Bunun neticesinde Kuzey Amerikalı erkek ve kadın piyadelerimizi Juliette Ferrars'tan emir almaya ikna etmek hiç de zor olmadı. Onlara bu işi hallet-melerini söylediğimde de hiç tereddüt etmediler.

Ancak üstlerinin mücadelesi bambaşkaydı.

Buna rağmen Ella, nasıl bir güce sahip olduğunu da bakış açısının pek çok kişinin hayatını ne çok değiştirdiğini de henüz göremiyor. Sonuç olarak, övgüye layık olduğunu reddediyor. Kararlarını, kendi deyimiyle "insan ahlakının temel anlayışına" bağlıyor. Aramızda dürüstlüğü ve ahlakı bu kadar gözeten birini bulmanın kolay olmadığını tekrar tekrar söylüyorum ona. Kendi mücadelesinden başını kaldırıp başkalarının acılarına tanıklık edebilen kişi sayısı daha da az; hele ki bunun için elini taşın altına koyabilecek kimse neredeyse hiç yok.

Juliette Ferrars'ı olağanüstü kılan şeylerden biri de kendini bir istisna olarak görememesi.

Ella'yı kucaklarken derin, sakin bir nefes alıp uzaktaki evi incelemeye devam ediyorum. Kısık kahkaha seslerini, telaşlı hareketliliği duyuyorum. Bir yerlerde bir kapı açılıyor, sonra hızla çarpılıp kapanıyor, gürültü patırtı dışarıya taşıyor, sesler giderek artıyor.

Birinin, "Bu sandalyeleri nereye koyalım?" diye bağırdığını duyuyorum. Ardından gelen cevapsa anlaşılamayacak kadar sesssiz.

Duygusal sarsıntılar beni mahvetmeye devam ediyor.

Anladığım kadarıyla düğünümüz için hazırlanıyorlar.

Bizim evimizde.

"Hayır" diye fısıldıyor Ella göğsümde. "Bu doğru değil. Sen dünyadaki tüm güzellikleri hak ediyorsun, Aaron. Her geçen gün seni daha çok seviyorum ve bunun olabileceği aklıma bile gelmezdi."

Bu açıklama beni âdeta öldürüyor.

Ella biraz geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Gözleri şimdi gözyaşlarıyla boğuşuyor. Ona bakarken ben de ağlarım korkusuyla yüzüne bakamıyorum.

"Yemekleri herkesle birlikte yemek istediğimde hiç söylenmiyorsun. Akşamları karargâhta saatlerce vakit geçirdiğimizde asla şikâyet etmiyorsun. Hastane odamızda yerde yatmaktan hiç yakınmıyorsun ki son on beş gecedir hep yerde yatıyorsun. Ama ben seni biliyorum. Biliyorum ki bu seni öldürüyor olmalı." Ella keskin bir nefes alıyor ve birden gözlerime bakamaz oluyor.

"Sen sessizlik istiyorsun. Özel alana ve mahremiyete ihtiyacın var. Bunları bildiğimi bilmeni isterim... Seni anladığımı. Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum, benim rahatım için kendi rahatını feda ettiğin her defasında bunu görüyorum. Ama ben de seninle ilgilenmek istiyorum. Sana huzur vermek istiyorum. Sana bir yuva vermek istiyorum. İçinde benim de olduğum."

Gözlerim cayır cayır yanıyor; her zaman ne pahasına olursa kendimi zorlayıp bastırdığım ama bugün yenik düştüğüm bir duygu. Bu çok fazla; çok dolduğumu hissediyorum; çok fazla şeyim. Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve keskin bir nefes alıyorum ama nefes verişim titrek, vücudum titriyor, kalbim deli gibi atıyor.

Ella önce yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor, yüzümü görünce ifadesi yumuşuyor.

O sırada bende ne bulduğunu merak ediyorum. Şu anda bile içimi görüp görmediğini merak ediyorum ve sonra bunu merak ettiğim için kendime şaşırıyorum. Bugüne kadar Ella'dan başka

hiç kimse benim göründüğümden daha fazlası olup olmadığımı merak etme zahmetine girmedi ki.

Yine de konuşabileceğime güvenemediğimden sadece başımı sallayabiliyorum.

Araya giren sessizlikte Ella bariz bir korkuyla kıvranıyor ve altdudağını ısırıp soruyor? "Hata mı ettim? Beğenmedin mi?"

"Beğenmemek mi?" Bu soruyla geri çekiliyorum, sesimdeki tuhaf panik yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. "Ella, ben... Seni hak edecek *hiçbir şey* yapmadım. Bana hissettirdiklerin... Bana söylediğin sözler... Bu çok korkutucu. Her an dünyanın benim ne kadar değersiz olduğumu anlayacağını düşünmeden edemiyorum. Çok kötü bir şey olacakmış, terazi sıfırlanacak ve ben ait olduğum yere, cehenneme geri dönecekmişim, sonra tüm bunlar kaybolacakmış gibi bekleyip duruyorum. Sen gözden kaybolacakmışsın gibi. Tanrım, bunu sadece düşünmek bile..."

Ella başını iki yana sallıyor. "Sen ve ben... Aaron, bizim gibi insanlar iyi şeylerin yok olacağını düşünür, çünkü hep öyle oldu. İyi şeyler hiçbir zaman kalıcı olmadı hayatımızda; mutluluk hiçbir zaman uzun sürmedi. Ve nedense yalnızca yaşadıklarımızı bekleyebiliyoruz."

Artık tamamen anksiyeteye teslim oluyorum, hain bedenim kendini kapatıyor ve Ella ellerimi tutup düşmemi engelliyor.

Onun gözlerine bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

"Ama ne fark ettim biliyor musun?" diyor Ella. "Bu döngüyü kırabilecek gücümüz olduğunu fark ettim. Kendimiz için de birbirimiz için de mutluluğu seçebiliriz. Bunu sık sık yaparsak, yeni normalimiz haline gelir ve geçmişimizin yerini alır. Mutluluğu her gün yaşarsak artık tuhaf hissetmeyiz."

"Ella..."

"Seni seviyorum" diyor. "Seni hep sevdim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sonra onu kucaklıyorum, sımsıkı göğsüme bastırıp tanıdık kokusunu içime çekiyorum. O buradayken, *tam buradayken* nefes almak çok daha kolay. Ella benim kollarımdayken gerçek.

Kafamdaki, kalbimdeki hararete karşı gözlerimi kapatıp, "Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilemiyorum" diye fısıldıyorum saçlarına. "Benim için ne demek olduğunu bilemezsin, aşkım. Hayatımda aldığım en büyük hediye bu."

Ella tatlı tatlı gülüyor.

"Dur, daha teşekkür etme" diyor yüzüme bakarak. "Evde hâlâ yapılacak çok şey var. Dış cephe oldukça iyi durumda da, içi hâlâ çok feci. Odalardan sadece birini vaktinde yetiştirebildik, ama o da..."

"*Yetiştirdik?*" Kaşlarımı çatarak arkama yaslanıyorum.

Ella yüzümdeki ifadeye kahkahayla gülüyor. "*Yetiştirdik* tabii" diyor. "Bütün işi tek başıma yaptığımı mı sandın? Herkes yardım etti. Burayı sana hazır etmek için vakitlerinden fedakârlık ettiler."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yardım ettilerse bunu senin için yapmışlardır" diyorum. "Benim için değil."

"Sana da değer veriyorlar Aaron."

"Kocaman bir yalan bu" diyorum artık gülümseyerek.

"Yalan değil."

"Muhtemelen şimdiye kadar söylediğin en büyük yalandır."

"Değil! Ian bile yardım etti. Bana duvara çatkı çatmayı öğretti. Üstelik de çok sabırlıydı ki benim hakkımdaki düşüncelerini sen biliyorsun. Nouria bile yardım etti. Yani, özellikle de Nouria. Nouria olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdık."

Nouria'nın benden hiç hoşlanmadığını düşününce, Ella'nın bu söylediğine şaşırıyorum. "Bu bölgeyi koruması altına mı aldı? Sırf benim için mi?"

Ella başıyla onaylıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Aynen. Evet. Ayrıca bu, daha büyük bir projenin bir parçası."

Gülümsemem tüm yüzüme yayılıyor. "Öyle mi" diyorum.

Eğer bu proje daha büyük bir girişimin küçük bir parçasıysa, Nouria'nın işin içinde olması –diğerlerinin de parmağı olması– mantıklı tabii, diye düşünüyorum ama yine de fikrimi kendime saklıyorum. Ella buradaki herkesin benden ne kadar nefret ettiğine inanmıyor gibi görünüyor, ben de onu bu düşüncesinden vazgeçirmek istemiyorum.

"Sığınak için bir kampüs inşa edeceğiz" diyor Ella ve ekliyor: "Bu ilk aşaması. Öncesinde keşif erlerimiz bir sürü saha gezip gördü. Bunlar çevredeki en iyi ve en işlevsel evler, çünkü bazıları yerel sektör yetkilileri ve onların astları tarafından kullanılmış."

Kaşlarımı kaldırıyorum, ağzım açık kalıyor.

Ella bana bundan hiç bahsetmedi. Belli ki bu projeyi günlerdir benden saklıyor ve bu hem endişe verici bir durum hem de değil. Bir yanım aramızda hissettiğim soğukluğu sonunda anlayıp rahatlarken, diğer yanım bu işe dâhil olmuş olmayı diliyor.

"Böyle işte, buradaki birkaç dönümlük düzensiz alanı geri aldık" diyor Ella. "Birkaç hafta öncesine kadar hepsi de ordunun kontrolündeydi. Mutlak güvenliğe ihtiyacımız olduğu sürece, ki bu uzunca bir süre olabilir, hapishanedeymiş gibi yaşayacağımızı düşündüm. Sığınak'ı genişletmemiz ve buradaki insanlarımıza gerçek, yaşanabilir bir hayat sunmamız gerekecek."

"Toparlanmaya doğru uzun bir yolumuz var" diye ekliyor Ella iç çekerek. "İş çetin olacak. Hayatlarını buranın yeniden inşasına adayanlara en azından doğru dürüst barınak, mahremiyet ve kolaylıklar sağlayabilirim. Önce bu bölgedeki evlerin tamamını yeniden inşa etmek istiyorum. Sonra okullar ve düzgün bir hastane yapmak istiyorum. Daha önce kullanılmamış arazilerin bir kısmını parklara dönüştürerek koruyabiliriz. Biz dünyayı yeniden inşa ettikçe bir gün buranın özel bir yerleşkeye, yeni bir başkente dönüşeceğini umuyorum. Sonra, belki bir

gün, her şey daha güvenli hâle geldiğinde, duvarlarımızı kaldırabilir ve halkla yeniden bir araya gelebiliriz."

"Harika."

Bir an gözümü Ella'dan ayırıp sokağa, sonra da uzaklara bakıyorum. Ella'nın anlattığı şey çok büyük bir girişim. Bu kadar büyük bir yeri geri alabildiklerine inanamıyorum. "Bu olağanüstü bir fikir, Ella. Gerçekten. Dâhice." Yüzüne bakıp gülümsemeye çalışıyorum. "Keşke ben de yardım edebilseydim."

"Sana bunu gerçekten ama gerçekten anlatmak istedim" diyor Ella kaşlarını çatarak. "Ama hiçbir şey söyleyemezdim çünkü gelip bölgeyi görmek isteyeceğini biliyordum. O zaman tüm inşaat malzemelerini görecek ve neden bu kadar çok insanın tek bir ev için harıl harıl çalıştığını öğrenmek isteyecek, o evde kimin yaşayacağını soracaktın ve..."

"O kadar çok soru sormazdım."

Ella bana sert bir bakış atıyor.

"Evet, haklısın." Başımı sallıyorum. "Sürprizi bozardım."

"HEY!"

Bu tanıdık sesle dönüp bakıyorum. Kenji evin yanından dolanıp bize doğru geliyor. Bir elinde katlanır bir sandalye taşıyor, diğer elindeyse bir dal çiçeğe benzeyen bir şey sallıyor. "Siz ikiniz ne yapacaksınız, içeri mi geleceksiniz? Brendan ışık kaybından falan şikâyet ediyor... Birkaç saat içinde güneşin tam tepemizde olacağını söylüyor ki bu da fotoğraflar için gerçekten kötü bir durum galiba? Her neyse, Nazeera da sabırsızlanıyor. J'nin bir an önce hazırlanmaya başlaması gerektiğini söylüyor."

Önce Kenji'ye, sonra da Ella'ya şaşkın şaşkın bakıyorum. Ella zaten harika görünüyor. "Hazırlanmak derken?"

"Gelinliğimi giymem lazım" diyor Ella ve gülümsüyor.

"Bir de makyaj yapması" diye bağırıyor Kenji sokağın karşısından. "Nazeera ve Alia onu süslemeleri gerektiğini söylüyorlar. Bir de saçını yapacaklarmış."

Taş kesiliyorum. "Gelinliğin mi var senin? Ama ben sanmıştım ki..."

Ella beni yanağımdan öpüp cümlemi tamamlamama izin vermiyor. "Tamam, günün birkaç sürprizi daha olabilir."

"Kalbim daha fazla sürprize dayanabilir mi bilmiyorum aşkım."

"Peki bu sürpriz nasıl?" diyor Kenji, katlanır sandalyeye yaslanarak. "Şuradaki güzelliği diyorum?" Hemen yan taraftaki harap evi gösteriyor. "Bu benimki."

Yüzümdeki gülümseme yok oluyor.

"Evet, dostum." Kenji şimdi sırıtıyor. "Komşu olacağız."

On İkinci Bölüm

Az sonra bir kadınlar kasırgası –Nazeera, Alia ve Lily– Ella'yı önüne katıp sürükledi. Kadınlar bir sürü halinde kapıya çıkıp Ella'yı sarıp sarmalayınca doğru dürüst veda etme şansı bile bulamadım.

Ella küçük bir çığlık attı...

Ve gitti.

Hâlâ *kendi yuvam* olduğuna inanmaya çalışırken başımın döndüğü, kalbimin heyecanla hızlı hızlı attığı evin önünde tek başıma dururken Kenji bana doğru geliyor.

"Haydi dostum" diyor gülümseyerek. "Senin de yapman gereken işler var."

Yüzüne bakıyorum. "Ne tür işler?"

"Şey, öncelikle bu senin için" diyor Kenji ve daha önce elinde gördüğüm küçük dalı bana uzatıyor. "Yakana takman için. Şey gibi, yani... Şey gibi... Bir... Bir..."

"Yaka çiçeğinin ne olduğunu biliyorum" diyorum sertçe. Küçük dalı alıp şaşkınlıkla inceliyorum. Bu, kendi parlak yaprak-

larından hazırlanmamış zevkli bir aranjımanın ortasında tek bir gardenya. Yaprakların sapları bir parça siyah kurdeleyle bağlanmış, bir iğneye tutturulmuş. Çok zarif ve şaşırtıcı derecede hoş kokuyor. Gardenyalar aslında en sevdiğim çiçeklerden biri.

Kenji'ye bakarken şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Kenji omuz silkiyor. "Bana bakma kardeşim. Bunun hangi çiçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. J bana sadece ne istediğini söyledi."

"Bir dakika, bir dakika." Kenji'nin söylediklerine kaşlarımı çatıyorum, kafam daha da karışıyor. "Bunu *sen* mi yaptın?"

"O bana ne dediyse ben onu yaptım, tamam mı?" diyor Kenji ellerini havaya kaldırarak. "Çiçeği beğenmediysen bunu nişanlına söyle, çünkü benim hatam değil..."

"Peki bu çiçek nereden geldi? Az önce de çiçekli insanlar gördüm ve anlayamadım nereden..."

"Ah." Kenji ellerini indiriyor. Bir şey söylemeden önce bana şöyle bir bakıyor. "Eski sektör karargâhı. 45'te hep bu nadir çiçek aranjmanlarından olduğunu hatırlıyor musun? Nereden ve nasıl geldiklerini hiç bilmiyorduk ama siviller karahindibadan başka çiçek bulamazken karargâhın gösterişli orkideler falan alması hepimize tuhaf geliyordu. Neyse, aslında bu Juliette'in fikriydi. Yeniden Kuruluş'a siparişleri getiren çiçekçiyi bu bölgede aramamızı önerdi. Adam ihtiyacımız olan her şeyi almamıza yardım etti ama çiçekler dün gece geç saatte teslim edildi. J'nin düğünü ertelemek istemesinin bir nedeni de bu."

"Doğru." Şaşkınım. "Kesinlikle."

Şaşkınlığımın, Ella'nın her zamanki kadar etkileyici ve iş bitirici olduğunu öğrenmemle hiçbir alakası yok; hayır, ben sadece kimsenin *benim için* bu kadar ileri gidebileceğine inanamıyorum.

Sersemliğimi üzerimden atamadan çiçeği kazağıma iliştirmeye çalışırken Kenji tekrar elini kaldırıyor.

"Ah, onu daha takma" diyor. "Hadi gel."

"Neden?"

"Çünkü dostum, daha yapacak işlerimiz var."

Kenji gitmeye yelteniyor ama ben yere çakılmış durumdayım.

"Ne tür işler?" diye soruyorum.

"Bilirsin işte." Kenji kaşlarını çatarak anlayamadığım bir mimik yapıyor. "Düğün işleri mi denir?"

Geriliyorum. "Sorduğum soruyu hâlâ anlamadıysan Kishimoto, daha açık sorayım: Senden net bir cevap bekliyorum."

Kenji kahkaha atıyor. "Birinin senden yapmasını istediği şeyi, milyonlarca soru sormadan yaptığın oldu mu hiç?"

"Hayır."

"Tamam." Yine gülüyor. "Şey, J'nin saçı ve makyajı muhtemelen biraz zaman alacak, yani bu süre içinde sen de arka bahçedeki hazırlıkları tamamlamamıza yardım edebilirsin. Ama önce Winston'ın sana bir sürprizi var."

"İstemem, teşekkür ederim."

Kenji gözlerini kırpıştırıyor. "Ne demek *istemem, teşekkür ederim*?"

"Başka sürpriz falan istemiyorum" diyorum, düşüncesi bile göğsümü daraltıyor. "Daha fazla sürprizi kaldıramam."

"Dinle, şu anda ne hissettiğini gerçekten anlayabiliyorum." İçini çekiyor. "Muhtemelen başın dönüyordur. Ona anlatmaya çalıştım... Birine sürpriz düğün yapmanın iyi bir fikir olmadığını söyledim ama her neyse. Juliette kendi bildiğini okuyor. Neyse, bu güzel bir sürpriz, inan bana. Hem sana yeni evini de gezdirmiş olurum biraz."

Bu son cümleyle kök salmış gibi dikildiğim yerden hareket ediyorum.

Eve giden birkaç merdiveni ağır ağır çıkarken heyecanla etrafıma bakınıyorum. Kirişleri ve korkulukları yeni boyanmış oldukça geniş bir veranda var; hava güzel olduğunda masa ve

sandalye koymak için uygun bir alan. Ön kapıyı çevreleyen geniş camların panjurları ön kapıyla uyumlu olarak açık adaçayı yeşiline boyanmış. Aralık bırakılmış kapıyı yavaşça iterek açıyorum ve çekine çekine eşiği geçiyorum. Hole girince ayaklarımın altındaki ahşap zemin gıcırdıyor, içeriye girmemle birlikte odadaki gürültü ve kargaşa ürkütücü bir şekilde birden kesiliyor.

Herkes dönüp bana bakıyor.

Göğsümdeki davul sesi daha da sertleşiyor ve bir an için bir belirsizlik denizinde yüzdüğümü hissediyorum. Hayatım boyunca böyle tuhaf bir senaryoyla başa çıkmaya hiç hazırlıklı olmadığım için söyleyecek söz bulamıyorum.

Ella olsa ne yapardı diye düşünmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim" diyorum sessizliğe doğru. "Her şey için."

Bunun üzerine kalabalıktan çığlıklar ve tezahüratlar yükseliyor, gerginlik bir anda yok oluyor. İnsanlar gürültünün ortasında tebrikler yağdırıyor, sinirlerim gevşedikçe yüzlerini daha iyi seçebiliyorum. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Uzak bir köşeden bana el sallayan ilk kişi Adam. Boştaki kolunu sarışın bir genç kadının beline doladığını fark ediyorum.

Alia.

Adını hatırlıyorum. Son derece sessiz bir kız, daha önce Ella'yı toplayan gruptan biri... Winston'ın arkadaşlarından biri. Bugün gayet neşeli ve mutlu görünüyor.

Adam da öyle.

Ona başımı eğerek selam veriyorum, Adam bana gülümsüyor ve dönüp Alia'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Derken birden James görünüyor ve telaşla Adam'ın koluna vuruyor. Üçü sessizce bir şeyler konuşuyorlar ve konuşmanın sonunda Alia hevesle başını sallıyor. Adam'ın yanağına bir öpücük kondurup koridorun sonundaki odaya girip gözden kayboluyor. Kapı kapandıktan sonra uzun süre o odanın kapısına bakıyorum.

Ella orada olmalı.

Bana aşırı uzun gibi gelen bir süre boyunca benim olan, bugün, bu gece, yarın benim olacak bu evin kusurlu duvarlarını ve pencerelerini incelerken kendimi felç olmuş gibi hissediyorum.

İnanamıyorum.

Çürüyen zemini öpebilirim.

Kenji'nin sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Beni takip et" diyor Kenji. Beni küçük evin içinde sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi gezdiriyor; gerçekten de burada çok dolaştığını o zaman anlıyorum.

Günlerdir bu proje üzerinde çalışıyordu. Ella için. Benim için.

Keskin, dikkat dağıtan bir suçluluk duygusuna kapılıyorum.

"Alooo?" Kenji elini yüzümün önünde sallıyor. "Mutfağı görmek istiyor musun, istemiyor musun? Yani, ben pek tavsiye etmem çünkü galiba en çok oranın işi var ama hey, burası senin evin."

"Mutfağı görmeme gerek yok."

"Harika. O zaman hemen gidelim. Önce Winston, sonra arka bahçe. Kulağa hoş mu geliyor? Takım elbise giymeye zaten alışık olduğun için bugün de sorun yaşamazsın bence."

İçimi çekiyorum. "Ameleliğe yardım etmekle ilgili bir sorunum yok, Kishimoto. Hatta bunu daha önce yapsaydım mutlu olurdum."

"Harika. Duymaktan mutlu olduğumuz sözler bunlar." Kenji sırtıma vuruyor ve o sırada onu öldürmemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Tamam" diyor. "Başka belirsizliklerle işkence etmeyeceğim sana, çünkü sürprizlerden hoşlandığını hiç sanmıyorum. Ayrıca senin bir şeyleri gözünde canlandırabilmeyi seven – bilinmeyen şeylerin kaygısını azaltmak için– bir adam olduğunu düşünüyorum, o yüzden de sana yavaş yavaş anlatacağım. İyi mi?"

Birden durup Kenji'ye sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. "Ne?"

"Ne demek, *ne*?"

"Sürprizlerden hoşlanmadığımı nereden anladın?"

"Kardeşim, seni gerçek panik atak geçirirken gördüğümü unutuyorsun." Kafasına vuruyor. "Bazı şeyleri biliyorum, tamam mı?"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Tamam, şey..." Kenji boğazını temizliyor. "... Şu anda birlikte çalıştığımız bir doktor var... Akıl hastanesinde kalanların çıkış değerlendirmelerini yöneten hanımlardan biri... Ve o çok akıllı. Bu hastalar ve yaşadıkları hakkında anlatacak bir sürü ilginç hikâyesi var. Her neyse, onunla konuşmalısın. Sağlığına kavuşan, iyi olan, yakınlarının yanına geri dönebilecek kadar normal olan bir hastamız vardı ama bu arkadaş uçağa binmeden önce ciddi bir panik atak geçirdi. Doktor Sam'e, bazı insanlar için uçağa binmenin korkunç bir şey olduğunu, çünkü uçağı kontrol etme konusunda pilota güvenebilmeleri gerektiğini ve bazılarının güvenemediğini söylüyordu. Kontrolü elden bırakmazlarmış. Her neyse, bu bana seni düşündürmüştü."

Bu kıyaslama hiç hoşuma gitmiyor ve bunu Kenji'ye de söylüyorum. "Benim uçağa binmekle ilgili hiçbir sıkıntım yok" diyorum.

"Evet, biliyorum ama... Neyi kastettiğimi anlıyorsun değil mi? Genel olarak?"

"Hayır."

Kenji içini çekiyor. "Bundan sonra ne olacağını bilmenin belki sana faydası olur diyorum. Kontrolün sende olmasını seviyorsun. Belirsiz şeylerden hoşlanmıyorsun. Muhtemelen olayları önce kafanda canlandırmayı seviyorsun."

"Bir kere bir doktorla konuştun diye beni analiz edebilecek durumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"O durumda değilim..." Kenji kollarını havaya kaldırıyor.

"Bak ne diyeceğim, her neyse. Hadi gidelim. Winston bekliyor."

"Dur."

Kenji başını kaldırıp bana bakıyor, tüm yüz hatları öfkeyle dolu. "Ne?"

"Söylediklerinde küçük bir doğruluk payı olabilir. Çok, çok küçük."

"*Biliyordum*" diyor Kenji, parmağıyla beni göstererek. "Ben de doktor kadına dedim ki, vay be, bak şöyle dedim. Tanıdığımız bir adam var, aslında onunla konuşmalısınız, bazı konularda ona çok yardımcı olabilirsiniz..."

"Bunu yapmadın." Çenem seğiriyor. "Ona gerçekten böyle demediğini söyle."

"Gerçekten de söyledim. Akıllı bir kadındı ve sana anlatacak gerçekten ilginç şeyleri olabileceğini düşünüyorum. Hastanede kalanların bazılarından ve karşılaştıkları sorunlardan bahsediyordu, ben de Aman Tanrım, şu anda Warner'ı anlatıyor olabilirsiniz dedim."

"Anlıyorum" diyorum ve başımı sallıyorum. "Seni şuracıkta öldürmeliyim, değil mi? Kendi evimde. Düğün günümde. Bu bana hediyen olabilir."

"*Bu*, tam da bu işte!" Kollarını savuruyor. "Bu mükemmel bir örnek! Cinayete başvurmadan sorun çözmeyi bilmiyorsun! Bunu nasıl bir sorun olarak görmüyorsun?" Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum dostum, gerçekten düşünmek isteyebilirsin..."

Keskin bir nefes alıp tavana bakıyorum. "Tanrı aşkına, Kishimoto. Winston nerede ve benden ne istiyor?"

"Biri adımı mı andı?" Winston, önümüzdeki koridor üzerinde yer alan bir kapıdan başını uzatıyor. "İçeri gelin. Ben hazırım."

Kenji'ye sert bir bakış gönderdikten sonra koridordaki yeni odaya biraz merakla bakıyorum. Burası yatak odasına benzi-

yor ama elden geçmesi gereken daha pek çok yeri var. Bir de boyanması gerek. Winston, küçük bir komuta merkezi gibi bir şey kurmuş; sanatsal bir şekilde dizilmiş kravatlar, papyonlar, kol düğmeleri ve çorapların sergilendiği kirli bir katlanır masa. Masaya bakıyorum, anlamaya başlıyorum ama tuhaf, keskin bir koku dikkatimi dağıtıyor. Ben burada durdukça sanki koku daha da keskinleşiyor.

Eski ahşap panellere kaşlarımı çatarak bakıp, "Bu koku da ne böyle?" diye soruyorum.

"Evet ya" diyor Winston omuz silkerek. "Bilmiyoruz. Duvarda ölmüş bir fare olabileceğini düşünüyoruz. İki ölü fare de olabilir."

"Ne?" Ona sert bir bakış atıyorum.

"Ya da!" diyor Kenji neşeyle. "Ya da sadece küftür!"

"Güzel bir alternatif."

"Tamam." Winston gülümseyerek el çırpıyor. "Fareleri yarın da konuşabiliriz. Takım elbiseni görmeye hazır mısın?"

"Hangi takım elbise?"

"Damatlığın" diyor Winston yüzüme garip garip bakarak. "Bugün giydiğin kıyafetlerle evleneceğini düşünmedin herhalde, değil mi?"

"Fena değiller aslında" diye ekliyor Kenji. "Doğru söylemek gerekirse."

Winston'la göz göze geliyorum. "Bugün başıma gelenlerin birini bile tahmin etmiyordum. Damatlığımı enkazdan kurtardığınızı nasıl bilebilirdim? Hiç kimse söylemedi ki."

"Enkazdan kurtaramadık" diyor Winston gülerek. "Ben sana yenisini diktim."

Bir süre nutkum tutuluyor. Önce Winston'a, sonra da Kenji'ye bakıyorum. "Bana yeni bir takım elbise mi diktin? Nasıl? Neden? *Ne zaman?*"

"Ne demek istiyorsun?" Winston hâlâ gülümsüyor. "Düz-

gün bir takım elbisen olmadan evlenmene izin veremezdik."

"İyi de ne ara vakit buldun? Sen..."

"Bütün gece ayakta mıydın?" Brendan başını odaya uzatıyor, sonra içeri giriyor. "İşin çoğunu elde mi bitirdin? Evet, Winston senin için bütün gece yatmadı. Neredeyse hiç uyumadı. Yani bu sabah ona o kadar kaba davranman hiç hoş değildi."

Bir Brendan'a, bir Winston'a, bir Kenji'ye bakıyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne cevap versem diye düşünürken Adam ve James kapıda görünüyorlar. İki çift parmak boğumu kapıya hızlı ve kesik kesik vuruyor.

"Merhaba!" James kapıda dikilen abisinden ayrılıp yanıma geliyor. "Düğüne katılmasına izin verilen tek çocuk benim, söylediler mi sana?"

"Hayır."

"Evet, benim. Düğüne katılmasına izin verilen tek çocuk benim. Arkadaşlarım şu anda sınıfa tıkılıp kaldıkları için hepsi beni çok kıskanıyor."

"Peki senin için bir istisna yapmalarının özel bir nedeni var mıydı?" diye soruyorum.

James gözlerini deviriyor ve bana doğru bir hamle yapıyor. Eşi benzeri görülmemiş bir özgüven gösterisiyle bana sarılıyor. Şaşkınlıktan kısa bir süre elimi ayağımı oynatamıyorum.

"Tebrikler" diyor yüzünü kazağıma bastırarak. "Sizin adınıza gerçekten çok sevindim çocuklar."

Kendime James'in sadece biyolojik kardeşim değil, aynı zamanda bir çocuk olduğunu ve dışlanmayı hak etmediğini hatırlatmam gerekiyor. Ruhsuz bir hareketle başını okşuyorum; bu Kenji'nin kahkaha atmasına, Winston'ın nefesini tutmasına, Brendan'ın şaşkınlıktan nutkunun tutulmasına ve Adam'ın ağzının açık kalmasına neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde James'ten uzaklaşıyorum.

"Teşekkür ederim" diyorum.

"Rica ederim" diyor James, gülümsüyor. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Ben dave..."

"Eveeet!" Adam sözümü kesiyor, gülmemeye çalışıyor ama beceremiyor. "Biz, hımm, sizinle birkaç ayrıntıyı görüşmek için uğradık." James'e bakıyor. "Değil mi dostum?"

James başıyla onaylıyor. "Evet."

"Öncelikle: Sana yeminlerinizden bahseden oldu mu? Geleneklere bağlı mı kalacaksınız, yoksa bir şeyler söylemeyi mi planlıyorsunuz..."

Ben cevap verme fırsatı bulamadan Kenji benim yerime konuşuyor. "Gelenekçidir o" diyor. "Ben Castle'a söyledim zaten." Bana dönüyor. "Bu arada töreni Castle yapacak... Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır" diyorum yüzüne boş boş bakarak. "Bilmiyordum. "Peki kendi yeminimi yazmak istemediğimi nereden çıkardın sen?"

Kenji omuz silkiyor. "Kalabalığın karşısına çıkıp yürekten vurmayı seven bir adam gibi gelmiyorsun. Ama yanılıyorsam ne mutlu bana" diyor. "Ama eğer sen kendi yeminlerini kendin yazıp –çoğunu neredeyse hiç tanımadığın– bir sürü insanın önünde, Juliette'in yüzünün sana güneşin doğuşunu hatırlattığını söyle, hiç sorun değil. Castle esnektir."

"Kendime bir mızrak saplamayı tercih ederim."

"Evet." Kenji sırıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kenji, Adam'a törenle ilgili bir şey sormak için ona doğru dönünce ben de şaşkın şaşkın kafasının arkasını inceliyorum.

Nasıl? Diye sormak istiyorum. *Nasıl bildin?*

Winston bir elbise çantasını çıkarıp yan taraftaki kapıya asarak fermuarını açarken Brendan da kirli bir dolaptan bir ayakkabı kutusu çıkarıyor.

Adam, "Tamam" diyor. "Warner'a soracağım birkaç şey daha var ama Castle'la yemin işini teyit etmem gerekiyor. Birazdan geri döneriz... Müzikle ilgili de..."

Tuhaf, farklı bir gerçekliğe, hiçbir zaman ait olmadığımı düşündüğüm bir dünyaya adım atmışım gibi hissediyorum. Hiç tahmin etmezdim bu çalkantılı yolun bir yerinde, bir şekilde...

Dostlar kazandığımı.

On Üçüncü Bölüm

Arka bahçe, sıcaktan kavrulmuş topraktan mütevazı bir dikdörtgen. Güneşte yanmaktan yer yer açılmış çimenler, ortada bir koridor bırakacak şekilde yerleştirilmiş, kullanılmaktan eskimiş ahşap katlanır sandalyelerle güzelce gizlenmiş. Sandalyelerin hepsi de tamamen el yapımı bir düğün kemerine bakıyor. Kalın, üç metrelik iki ahşap silindir kazık zemine çakılmış. Kazıkların arasındaki bir buçuk metrelik boş alan üstten, kesilmiş bir ağaç dalıyla kapatılmış ve boğumlarından halatla birbirine bağlanmış. Kabaca inşa edilmiş bu çardak, rengârenk kır çiçeklerinden oluşan sağlam bir seçki ile süslenmiş; yapraklar ve taçyaprakları hafif esintide dalgalanarak sabah havasını ortak kokularıyla dolduruyor.

Manzara gösterişsiz ama aynı zamanda da nefes kesici, bu manzara karşısında hareketsiz kalıyorum.

Üzerimde mükemmel bir şekilde dikilmiş, koyu yeşil, üç parçalı bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat var. Asıl

damatlığım istek üzerine siyahtı; Winston bana yeşilin bu koyu tonunu seçtiğini, çünkü gözlerime yakışacağını ve altın sarısı saçlarımın rengini bastıracağını düşündüğünü söyledi. Onunla tartışmak istedim ama yaptığı işin kalitesinden gerçekten etkilenmiştim ve bana takım elbiseye uygun bir çift siyah, rugan ayakkabı verince itiraz etmedim. Dalgınlıkla yakama iliştirilmiş gardenyaya dokunuyor, kadife kutunun her zaman var olan ağırlığını uyluğumda hissediyorum.

Bahçenin karşı ucuna dizilmiş katlanır masalar hâlâ masa örtülerini bekliyor ve onları giydirme görevi bana verildi. Ayrıca, henüz döşenmemiş oturma odasıyla yemek odasında düzenlenmesi gereken masa ve sandalyelerle de ilgilenmem söylendi; bu akşam, tören sonrası verilecek aradan sonra resepsiyonun burada yapılması planlanıyor; arada konuklarımız vardiya değişip üsteki işlerle ilgilenecek, Ella'yla ben de fotoğraf çekme fırsatı bulacağız.

Tüm bunlar bana, beni hasta edecek kadar insani geliyor.

Sonuç olarak, benden istenen hiçbir şeyi yapmadım. Bulunduğum yerden kıpırdayamaz bir halde, az sonra altında duracağım düğün kemerine bakıyorum.

Günün ifşaatlarının ağırlığı beni içine çekip derinliklerinde boğarken, can havliyle bir sandalyenin arkalığına yapışıyorum. Kenji haklı; sürprizlerden hoşlanmıyorum. Bu doğru ama yine de... Sürprizlerden hoşlanan biri olmak isterdim. Dünyada en çok sevdiğim insanın gösterdiği beklenmedik nezaket anlarına dayanabilmek için böyle bir hayat yaşamak istiyorum. Sadece bu deneyimlerle ne yapacağımı bilmiyorum; bedenim onları nasıl kabul edeceğini ya da sindireceğini bilmiyor.

O kadar mutluyum ki mutluluğum beni fiziksel olarak rahatsız ediyor; o kadar umut doluyum ki sanki göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki havayı zorluyor.

Bu duygu karşısında derin bir nefes alıyorum ve o tanıdık

gergin enejinin yaklaştığını hissedince kendimi sakin olmaya zorlayarak korkularımın yersiz olduğunu hatırlamak için gerekli zihin jimnastiğini tekrar tekrar yapıyorum.

Beni aramasına şaşırarak dikkatli bir şekilde arkama dönüyorum.

"Selam" diyor Sam gülümsemeye çalışarak. Giyinmiş; hatta makyaj yapmaya bile çalışmış gibi görünüyor, gözkapakları sabahın yumuşak ışığında parıldıyor. "Büyük gün."

"Evet."

"Dinle, özür dilerim." İçini çekiyor. "Dün gece sana öyle saldırmak istememiştim. Gerçekten, istemedim."

Başımı sallıyorum, sonra uzaklara bakıyorum. Bu bahçe komşununkinden sadece kısa, eski püskü bir ahşap çitle ayrılıyor. Kenji'nin hayatımızın geri kalanında bu çitin üstünden bana eziyet edeceğine hiç şüphe yok.

Sam yine içini çekiyor, bu defa daha yüksek sesle. "Seninle her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum" diyor, "ama belki... Birbirimizi daha iyi tanırsak... Değişir belki."

Sam'e bakıyorum, onu analiz ediyorum.

Samimi davranıyor ama önerisini pek olası bulmuyorum. O sırada Nouria'yı fark ediyorum, yanında babası ve üç kişi daha var. Bakışlarımı o tarafa kaydırıyorum.

Nouria esmer tenini ön plana çıkaran açık yeşil sade bir elbise giymiş. Şu anda mutlu görünüyor –gülümsüyor– ki Nouria'nın bugünlerde pek gülmediğinin ben bile farkındayım.

Sam bakışlarımı takip edince düşüncelerimin nereye kaydığını anlamış gibi görünüyor. "Bazen sana biraz sert davrandığını biliyorum ama son zamanlarda inanılmaz bir baskı altında. Hiç bu kadar çok insanı ya da bu kadar çok detayı denetlemek zorunda kalmamıştı ve Yeniden Kuruluş'u yıkmak düşündüğümüzden çok daha zor oldu, hayal bile edemezsin."

"Edemez miyim?" Çenem gerilirken bile neredeyse gülüm-

süyorum. "Şu anda omuzladığımız yükün ağırlığını anlamaktan aciz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sam başını çeviriyor. "Ben öyle demedim. Kastettiğim bu değildi."

"Durumumuz tehlikeli olmaktan da öte" diyorum ona. "Ve benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün –benim hakkımda anladığınızı sandığınız her ne ise onun üzerinde ne kadar düşünürseniz düşünün– ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Sam üçüncü kez içini çekiyor.

Şimdi, Sığınak'taki bizler her zamankinden daha fazla birlik olmalıyız, ancak Sam ve Nouria son birkaç haftadır benden nefret etmeye başladılar çünkü onlara her fırsatta meydan okuyorum, taktiklerini veya ideolojilerini eksik bulduğumda kabul etmeyi reddediyorum ve sadece iyi geçinmek için razı olmak istemiyorum.

Benim bu tavrım onları çileden çıkarıyor ama umurumda değil.

Ella'nın hayatını tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmak istemiyorum ve faaliyetimiz başarısız olursa tam da bunu yapmış oluruz.

Tekrar göz göze geldiğimizde Sam daha sert bakıyor. "Tekrar deneyelim diyorum" diyor. "Yeniden başlayalım. Son zamanlarda çok fazla kavga ediyoruz ve bence sen de benim gibi, bu böyle gitmez diye düşünüyorsun. Şu anda birlik olmamız lazım."

"Birlik olmak mı? Nouria bana kasıtlı olarak evlenemeyeceğimi düşündürttü. Sırf beni yaralamak için durumu vahim göstermek amacıyla gerçeği kasıtlı olarak manipüle etti. Böyle küçük entrikalar nasıl birlik için bir temel oluşturabilir?"

"Seni yaralamaya çalışmıyordu. Seni korumaya çalışıyordu."

"Bu dediğin hangi alternatif gerçeklikte doğru olabilir?"

Sam'in öfkesi parlıyor. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Evet. Liste uzun."

"Aman Tanrım" diyor Sam, iyice hiddetleniyor. "Bu, senin sorunun tam olarak *bu*. Her şeyi bildiğini sanıyorsun. İşbirliği yapmıyorsun, uzlaşmacı değilsin ve her şeyi çözdüğüne çoktan karar vermişsin. Bir *takımın* parçası olmayı bilmiyorsun..."

"Sen ve Nouria yapıcı eleştiriden anlamıyorsunuz."

"Yapıcı eleştiri mi?" Sam bana ağzı açık bakıyor. "Sen eleştirilerine *yapıcı* mı diyorsun?"

"Sen adına ne dersen de, bu konuda özgürsün" diyorum kaba bir tavırla. "Ama Nouria'yla ikinizin yanlış seçimler yaptığınıza inandığım durumlarda sessiz kalmak istemiyorum. Benim Yeniden Kuruluş'un içine doğduğumu, içinde yetiştiğimi ve düşmanlarımızın aklının işleyişi hakkında düşündüğünüzden çok daha fazlasını bildiğimi sürekli unutuyorsunuz."

Castle hızlı adımlarla bize doğru gelirken, "Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor. Gülümsemesi belirsiz. "Şu anda iş konuşmuyoruz, değil mi?"

"Ah, her şey yolunda" diyor Sam neşeyle. "Warner'a, Nouria'nın Juliette'le ikisinin düğün günlerinde güvende olmaları için ne kadar çok şey yaptığını hatırlatıyordum sadece. Bunun ikisinin de bir dış tehidide karşı en savunmasız olacakları bir olay olduğu konusunda hepimizin aynı fikirde olduğunu düşünüyorum."

Birden donup kalıyorum.

"Şey... Evet" diyor Castle, kafası karışmış bir halde. "Kesinlikle. Gerçi siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi Bay Warner? Yaklaşan düğününüzle ilgili haberler yayılmaya başlamıştı ve böylesine mutlu bir günde hem sizin hem de Bayan Ferrars'ın başına gelebileceklerden korkuyorduk."

Gözümü Sam'den ayırmadan, "Bu yüzden mi dün bana yalan söylediniz?" diye soruyorum sessizce.

"Nouria, bugün evlenmeyeceğine herkesten çok *seni* inandırmamız gerektiğini düşündü" diyor Sam sert bir tavırla. "Yüksek rütbeli çocuklar ayrılmadan önce düğünü biliyorlardı ve Nou-

ria dünkü konuyla ilgili en ufak bir konuşmanın bile günlük iletişimlerinde ele geçirilebileceğinden endişe ediyordu, biz de senin bunu normal karşılamanı istedik. Juliette'in dün gece gönderdiği bildirimler de şifreli yapıldı."

"Anlıyorum" diyorum, tekrar Nouria'ya bakarak. Şu anda, ellerinde küçük siyah bavullara benzeyen bir şeyler tutan kızlarla –Sonya ve Sara– derin bir sohbete dalmış.

Bu koruma jestinden etkilenmem gerekirdi, ancak böyle bir plan konusunda bana güvenilemeyeceğini düşünmeleri ruh halimi pek düzeltmiyor.

"Benden hiçbir şey söylemememi isteyemeyeceğinin farkındasın değil mi? Ketum olma konusundaki yeteneğim..."

"İkinizin arasında neler oluyor?" diyor Castle kaşlarını çatarak. "İkinizden de beklediğim enerjiyi alamıyorum..."

"Efendim?" Ian sürgülü paravan kapıda duruyor –arka bahçeden eve tek giriş noktası– ve telaşlı bir el hareketiyle Castle'ı çağırıyor. "Buraya gelebilir misiniz, lütfen? Şimdi?"

Castle kaşlarını çatıyor, bir Sam'e bir bana bakıyor. "Tatsız konuları daha sonra tartışmak için bolca vaktimiz olacak, anlıyor musunuz? Bugün bir kutlama günü. *Hepimiz için.*"

Sam, Castle'a, "Merak etme" diyor. "Her şey yoluna girecek, değil mi Warner?"

"Belki" diyorum gözlerimi ondan ayırmadan.

Sam ve ben başka bir şey söylemeyince Castle başını sallayarak uzaklaşıyor ve ikimizi rahatsız edici bir sessizliğinin tadını çıkaralım diye yalnız bırakıyor.

Sam birden derin bir nefes alıyor. "Her neyse" diyor yüksek sesle, etrafına bakınarak bir çıkış yolu arıyor. "Heyecan verici bir gün. Her şey gönlünüzce olsun."

Çenem kasılıyor. Neyse ki, birden bir köpeğin havlama sesiyle bir insanın ürkek azarlama sesi sayesinde bu ucuz nezaket gösterisine karşılık vermekten kurtuluyorum.

Sam'le ikimiz de seslere dönüyoruz.

Tanımakta zorlandığım bir hayvan paravan kapıyı çılgınca tırmalarken birkaç metre öteden bana, özellikle bana havlıyor. Bir zamanlar uyuz ve keçeleşmiş olan kürkü şimdi sağlıklı bir kahverengiye bürünmüş ve beklenmedik bir beyazlık saçıyor; bu başarı parlak kırmızı tasması ve gülünç, uyumlu kafa bandı tarafından baltalanıyor; hayvanın tepesinde duran büyük, kıpkırmızı bir fiyonkla taçlandırılmış adi aksesuar. Bu suçun faili köpeğin hemen arkasında duruyor. Uzun boylu, kızıl saçlı genç bir kadın çaresizce yavruya sakin olması için yalvarıyor.

Kenji, adının Yara olduğunu söylemişti.

Kadın boşuna çırpınıyor; hayvan onu umursamadan tekrar tekrar havlıyor, bir yandan da telaşla paravan kapıyı *–benim paravan kapımı–* pençeliyor. Kapıyı devirmesi an meselesi.

"Bırakın çıksın" diyorum sesimi yükselterek.

Bunun üzerine genç kadın irkiliyor ve hızla kapının kilidini açmaya çalışıyor. Sonunda paneli kaydırarak açmayı başardığında, hayvan kapı aralığına doğru hamle yapıyor ve onu da yanında sürüklüyor.

Sam boğuk bir tiksinti sesi çıkarıyor.

"Hayvanlardan nefret ettiğini bilmiyordum" diyorum yüzüne bakmadan.

"Yo. Hayvanları severim. Hayvanlar insanlardan daha insan."

"Aynı fikirdeyim."

"Hayret."

Şaşırmış bir halde yüzümü ona dönüyorum."Neden bu kadar kızgınsın?"

Sam içini çekiyor ve bize doğru sürüklenirken bile coşkuyla el sallayan Yara'ya gizlice başını sallıyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Bana öyle bakma" diyor Sam sinirlenerek. "Sen geldiğinden beri Nouria'yla ikimiz nelerle uğraşmak zorunda kaldık hiç bilmiyorsun. Herkes senin bir tür kahraman olduğuna karar verdikten sonra her şey yüz kat daha kötü oldu. Saygı duyduğumuz pek çok insanın şok edici derecede sığ olduğunu fark etmek bizim için gerçekten kötüydü."

"Kendini daha iyi hissedeceksen" diyorum o sırada Yara'ya doğru el sallayarak. "Bundan ben de hoşlanmıyorum."

Sam hiç düşünmeden, "Saçmalık" diyor ama ben kararsızlığını hissedebiliyorum.

Yara bize yaklaşınca sesimi alçaltıyorum. "Kendi ayak izin kadar değerin olmasa, yabancılar seni yoklarken ve soyarken onların uygunsuz duygularının yükünü taşımak zorunda kalmak hoşuna gider miydi?"

Sam yanımda kaskatı kesiliyor. Dönüp bana bakıyor, duyguları dağınık ve kafası karışık. Beni yeniden incelediğini hissediyorum.

"Merhaba!" diyor Yara, önümüzde durarak.

Aslında nazik bir genç kadın. Bir tiksinti dalgasına karşı koyarken bile bunun farkındayım. Yara, hayvana –ve dolayısıyla bana– büyük bir nezaket gösterdi, ki bu kadar kısa süre tanıdığı bir yabancı için bunu yapmasına gerek yoktu. Yine de duyguları hem cömert hem de rahatsız edici, bazıları beni fiziksel olarak rahatsız edecek kadar bariz.

Köpek ayaklarımın dibinde duracak kadar akıllı.

Bana dokunmak istercesine patisini kaldırıyor, ben ona sert bir bakış atınca da patisini geri çekiyor. Araya giren sessizlikte köpek iri, kara gözleriyle bana bakıyor ve öfkeyle kuyruğunu sallıyor.

"Hayvanı yıkaman büyük incelikti" diyorum Yara'ya, gözlerimi köpekten ayırmadan. "Şimdi çok daha iyi görünüyor."

"Ah, benim için zevkti" diyor Yara ve çekinerek ekliyor: "Bugün gerçekten çok, çok hoş görünüyorsun."

Gülümsemem gergin.

Onun şu an hissettiklerini hissetmek istemiyorum. Bunları bilmek istemiyorum –hiçbir zaman– ama özellikle de düğün günümde.

Eğilip köpeğin gözlerinin içine bakıyorum başını nazikçe okşuyorum. O da hevesle başını eğiyor. Beni kokluyor, avucumun içine burnunu sürtüyor. Hayvan beni yalamaya karar vermeden önce geri çekiliyorum. Bunun yerine tasmasını kontrol etmeye karar veriyorum; kırmızı kayıştan sarkan tek bir metal madalyon var. Madalyonu iki parmağımın arasına sıkıştırıp inceliyorum.

Üzerinde KÖPEK yazıyor.

"Ona böyle seslenmek istediğini söylemiştin, değil mi?" Yara hâlâ gülümsüyor. *"Köpek?"*

O zaman genç kadının gözleriyle buluşuyorum ve gülümsemesi titriyor.

Sam kahkahasını bastırıyor.

"Evet" diyorum yavaşça. "Sanırım böyle bir şey söyledim."

Yara'nın yüzü aydınlanıyor. "Artık tamamen senin. Mutlu evlilikler."

Birden doğruluyorum. "Ne?"

"Ah, bir de, görünüşe bakılırsa zaten kısırlaştırılmış, yani sanırım daha önce bir ailesi olmuş. Harika bir seçim yapmışsınız. Türünün ne olduğunu bilmiyorum –melez olduğu kesin– ama çok vahşi değil ve bence iyi bir köpek olacak..."

"Korkarım durumu fena halde yanlış anladın. Ben köpek istemiyorum. Sadece hayvanı yıkamanı ve belki de beslemeni istedim..."

Sam artık gülmesini bastırma zahmetine girmeden gülüyor. Ben de ona doğru dönüyorum.

"Komik mi bu sence? Bir köpek alıp da ne yapacağım?"

"Hımm, bilmem..." Bana kuşkulu bir bakış atıyor. "Ona sevgi dolu bir yuva mı versen?"

"Saçmalama."

"Çok özür dilerim" diyor Yara, gözleri panikle irileşmiş bir halde. "Onu *senin* köpeğin sandım... Yani başka kimseye itaat etmiyor ve sana gerçekten bağlı görünüyor."

"Merak etme Yara" diyor Sam nazikçe. "Çok iyi yaptın. Warner senden bu kadar cömert olmanı beklemiyordu ve şu anda minnetle dolup taşıyor. Öyle değil mi Warner?" Bana dönüyor. "Yara onu... *Köpek*'i buraya getirmekle iyi etti... Hem de yıkanıp paklanmış, düğününe hazır bir halde. Öyle değil mi?"

"Çok iyisin" diyorum çenemi sıkarak.

Yara çekinerek bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Bir an göz göze geliyoruz. "Gerçekten."

Yüzü kızarıyor.

"Yara, tören bitene kadar onu..." Yara gülümsememeye çalışıyor. "*Köpek'i* tutmaya ne dersin? Belki ona bir şeyler yedirirsin?"

"Ah, olur tabii." Yara son bir kaçamak bakış attıktan sonra hayvanın tasmasını hafifçe çekiştiriyor. Köpek mızmızlanıyor, sonra Yara her adımda durup onu okşaya okşaya eve doğru götürürken havlıyor.

Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum. "Bu affedilemez."

"Neden?" Sam'in gülümsediğini duyar gibi oluyorum. "Eminim Juliette bir köpeği olmasını çok isterdi."

Sam'e bakıyorum. "Biliyor musun, bir keresinde bir köpeğin kustuğunu ve sonra da kendi kusmuğunu *yemeye* başladığını gördüm."

"Tamam, ama..."

"Sonra da kustu. Tekrar."

Sam kollarını kavuşturuyor. "O bir köpekti."

"Bir keresinde de bir yerleşkede devriye gezerken başka bir köpek tam önüme dışkısını yapmıştı."

"Bu çok normal..."

"Sonra da hemen kendi dışkısını yedi."

Sam kollarını kavuşturuyor. "Tamam. Peki. Bu yine de insanların yaptığını gördüğüm korkunç şeylerden daha iyi."

Âniden duyulan curcuna cevap vermeme engel oluyor. İnsanlar etrafta koşuşturmaya başlıyor, çimenli koridora kır çiçekleri saçmak için yanımızdan geçiyorlar. Birbirinin aynısı yeşil elbiseler giymiş Sonya ve Sara, ellerinde siyah bavulları olmadan düğün kemerinin yanında yerlerini alıyorlar. Ellerinde birbiriyle uyumlu kemanlar ve keman yayları var. Bu manzara beni yeniden felç ediyor. Göğsümde o tanıdık acıyı hissediyorum, korkuya benzer bir şey.

Başlıyor.

Ella'nın evin içinde ne yapıyor olabileceğini yüzüncü kez merak ederek, "Ama haklısın" diyorum Sam'e sessizce. "Ella bir köpeği olmasını çok isterdi."

"Pardon, az önce bir konuda *haklı* olduğumu mu söyledin?"

Keskin bir nefes veriyorum. Neredeyse kahkaha sesi gibi bir ses çıkıyor.

"Biliyor musun" diyor Sam düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım bu seninle şimdiye kadar yaptığımız en keyifli sohbet olabilir."

"O halde standartların çok düşük."

"Konu sen olunca, Warner, standartlarım düşük olmak zorunda."

Buna gülümsemeyi başarıyorum ama hâlâ dikkatim dağınık. Castle şimdi kemere doğru yürüyor, elinde deri ciltli küçük bir defter var, yakasına bir lavanta dalı iliştirmiş. Giderken bana başını sallıyor ve ben sadece bakabiliyorum, âniden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu arada, onu gördüm" diyor Sam yumuşak bir sesle.

Yüzümü ona dönüyorum.

"Juliette'i" Sam gülümsüyor. "Çok güzel görünüyor."

Tanıdık birinin yaklaştığını hissettiğimde buna bir tepki

oluşturmaya çalışıyorum; eli koluma değiyor ve ilk kez irkilmiyorum.

"Hey, dostum" diyor Kenji, şaşırtıcı derecede şık bir takım elbise içinde yanımda belirerek. "Hazır mısın? Düğün partisi gibi değil, bu yüzden geçit töreni yapmıyoruz, bu da J'nin birazdan çıkacağı anlamına geliyor. Nazeera bize on dakika verdi..."

Tam o sırada Nazeera'yı görünce dikkati dağılan Kenji cümlesini yarım bırakıyor. Nazeera, gülkurusu renginde tül bir elbisenin içinde kararlı bir şekilde düğün kemerine doğru yürüyor. Castle'a sırıtıyor, o da bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Nazeera kemerin hemen yanında bir yerde duruyor. Yerine yerleşirken eteklerini düzeltiyor.

O zaman Ella'nın birazdan tam olarak nerede duracağını gözümde canlandırıyorum. *Benim* nerede duracağım.

"Ama ben daha masa örtülerini sermeyi bitirmedim" diyorum, "içerideki oturma yerlerini de..."

"Evet. Fark ettim." Kenji keskin bir nefes alıyor ve bakışlarını Nazeera'dan ayırıp gözlerimin içine bakıyor. "Her neyse, bir şey olmaz. Biz hallettik. Yarım saat boyunca dalgın dalgın bakmaktan başka bir şey yapmadın. Bölmek istemedik."

Sam bana gerçek ve samimi bir gülümseme sunarak, "Tamam, sanırım gitsem iyi olacak" diyor. "Nouria bana yer tutuyor. Sana bol şans."

Giderken ona başımı sallıyorum, önümüzdeki uzun yola rağmen aramızda bir ateşkes umudu olabileceğini keşfettiğime şaşırıyorum.

"Tamam." Kenji el çırpıyor. "Her şeyin bir sırası var: Başlamadan önce tuvalete falan gitmen gerekiyor mu? Bence gitmen gerektiğini düşünmesen bile gitmelisin, çünkü âniden gitmek zorunda kalırsan gerçekten garip olur..."

"Yeter."

"Ah... Doğru!" Kenji elini alnına vuruyor. "Benim hatam, dostum" diyor. "Benim hatam kardeşim, unutmuşum, senin asla tuvalete gitmemen gerek, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır, tabii ki hayır. Çünkü bu çok insanca bir ihtiyaç giderme olurdu ve ikimiz de senin gizliden gizliye bir robot olduğunu biliyoruz."

Ellerimi saçlarımda gezdirme isteğime direnerek iç geçiriyorum.

"Cidden, oraya çıkmadan önce yapman gereken bir şey var mı? Yüzük sende, değil mi?"

"Hayır." Kalbim şimdi göğsümde öfkeyle çarpıyor. "Ve evet."

"Tamam o zaman." Kenji düğün kemerine doğru başını sallıyor. "Git ve şu çiçekli şeyin altında dur. Castle sana tam olarak nerede durman gerektiğini gösterecek..."

Hızla dönüp yüzüne bakıyorum. "Sen benimle gelmiyor musun?"

Kenji ağzı açık öylece kalakalıyor. Az önce tam olarak ne önerdiğimi biraz geç fark ediyorum ama sorumu geri alamadığım gibi nedenini de açıklayamıyorum.

Şu anda bir önemi yok gibi görünüyor.

Şu anda bacaklarımı tam olarak hissedemiyorum.

Kenji, hakkını yemeyelim, yüzüme gülmüyor. Bunun yerine, ifadesi mikrometrelerce gevşiyor, kara gözleri beni nefret ettiğim o dikkatli şekilde değerlendiriyor.

"Evet" diyor sonunda. "Tabii ki seninle geliyorum."

On Dördüncü Bölüm

Güneş ışığı gözlerime vuruyor, parıltı değişiyor, çıplak dallardan oluşan bir ağın içinden geçerken hafif bir esinti bahçede dolaşıyor, yaprakları, etekleri ve çiçek yapraklarını dalgalandırıyor. Gömleğimin sivri yakası boynuma sürtünürken, kravatım boynumu sıkarken yakama iliştirilmiş gardenyanın kokusu yukarı doğru yayılıyor, başımı baş döndürücü bir parfümle dolduruyor. Kravatımı gevşetmeyeyim diye ellerimi önümde kenetliyorum, avuçlarım takım elbisemin yününe sürtünüyor, kumaş yumuşak ve hafif ama yine de bir şekilde aşındırıcı, burada sert ayakkabılarla dururken beni boğuyor; yavaşça ölü çimlere batıyor, hayatımın belki de en savunmasız anlarından birine tanıklık etmeye gelen bir insan denizine bakıyorum.

Nefes alamıyorum.

Yüzlerini seçemiyor gibiyim ama onları hissedebiliyorum. Hazır bulunanların her birinin duygusal kapsülleri –düşüncelerinin ve duygularının kolektif çılgınlığı– zaten kaotik olan düşüncelerimi kalabalıklaştıran nefes kesici bir mengenede beni

eziyor. Bu gürültüyü sindirmeye, diğer insanların gerginlik ve heyecanlarını bastırmaya çalışırken paniklemeye başladığımı hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Kendi düşüncemi duymak, kendi bilincimi ortaya çıkarmak bile bir mücadele. Bu çılgınlığın içinde bir dayanak noktası bulmak için çırpınıyorum.

Bu neredeyse imkânsız.

Sonya ve Sara kemanlarını kaldırıyor, kız kardeşlerden biri, Sonya, Pachelbel'in D'deki Kanon'unun açılışına başlamadan önce bir bakış paylaşıyorlar. Sara kısa süre sonra ona eşlik ediyor ve çağrıştırıcı, yürek burkan notalar havayı dolduruyor; göğsümde sadece endişemi yoğunlaştıran, sinirlerimi acı verici bir dereceye kadar gerginleştiren bir duygu kıvılcımı tutuşturuyor. Sertçe yutkunuyorum, nabzım tehlikeli bir şekilde hızlanıyor.

Ellerim kıvılcımlanıp sönüyor, sıcak ve soğuk karıncalanıyor. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Hey, dostum" diye fısıldıyor Kenji yanımda. "Sen iyi misin?"

Başımı hayır anlamında bir gıdımcık oynatıyorum.

"Ne oldu?"

Kenji'nin yüzümü incelediğini hissedebiliyorum.

"Of, *kahretsin*, panik atak mı geçiriyorsun?"

"Henüz değil" diyebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, nefes almaya çalışıyorum. "Çok gürültü var."

"Müzik mi?"

"*İnsanlar*."

"Tamam. Tamam. Tamam. *Kahretsin*. Yani şu anda hissettikleri her şeyi hissedebiliyor musun? Evet. Tabii ki hissedebiliyorsun. Tamam, ne yapmalıyım? Seninle konuşmamı mı istiyorsun? Seninle konuşmama ne dersin? Neden sadece bana, sesime odaklanmıyorsun? Diğer her şeyi unut."

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum" diyorum titrek bir nefes alarak. "Ama deneyebilirim."

"Güzel. Tamam. Öncelikle gözlerini aç. Juliette birkaç dakika içinde çıkacak. O ânı kaçırmak istemezsiniz. Gelinliği çok güzel." Bunu fısıldayarak söylüyor, sesi o kadar düşük volümde ki, dudaklarını oynatmamaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Sana bu konuda hiçbir şey söylememem gerekiyor, çünkü biliyorsun, bunun bir sürpriz olması gerekiyordu, ama her neyse, şu anda sürprizleri pencereden atıyoruz çünkü bu acil bir durum ve onu gördüğünde beyninin her zaman yaptığı o müthiş süper odaklanma şeyini yapacağını hissediyorum –bilirsin, etrafındaki herkesi tam anlamıyla görmezden geldiğin zamanki gibi... Ve sonra daha iyi hissetmeye başlayacaksın çünkü, şey evet..." gülüyor, gergin bir şekilde; "biliyor musun? Şu anda fark etmeye başlıyorum ki, o etraftayken diğer insanları fark etmiyorsun bile, bu yüzden o zamana kadar sana onu tarif edeceğim, çünkü dediğim gibi, harika görünecek. Gelinliği gerçekten harika ve ben elbiseler hakkında hiçbir şey bilmiyorum bile, yani bu sana bir şeyler anlatmalı."

Kenji'in sesi garip bir can simidi.

O konuştukça, kafamı kolay sindirilebilir saçmalıklarla doldurdukça, kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını, ciğerlerimin etrafındaki demir yumruğun yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissediyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum ve sahne kısa süreliğine bulanıklaşıp odaktan çıkıyor, kalbimin gümbürtüsü hâlâ kafamın içinde. Kenji'ye bakıyorum, yüzü hiçbir şey olmamış gibi sakin, dümdüz karşıya bakıyor. Bu beni bir şekilde sakinleştiriyor ve taçyapraklarıyla kaplı koridora bakacak kadar kendimi toparlamayı başarıyorum.

"Yani Juliette'in elbisesi gerçekten ışıltılı ama aynı zamanda yumuşak görünümlü. Winston ve Alia'nın bu kadar kısa sürede yeni bir tasarım bulmaları gerekti" diye açıklıyor Kenji, "...ama dün Tedarik Merkezi'nden aldığınız bir elbiseyi yeniden kul-

lanabildiler. Bir sürü şeffaf kabarık kumaş vardı, ne dendiğini bilmiyorum."

"Tül."

"Evet Tül. Evet, tül. Her neyse. Her neyse, Alia bütün geceyi onu güzelleştirmek için harcadı, sonra da üzerine bu küçük simli boncukları dikti ama güzel bir şekilde. Gerçekten çok hoş. Ve bu küçük tül kollar var, aslında kol değiller, omuzdan düşüyorlar gibi. Hey, faydası oluyor mu?"

"Evet" diyorum, dakikalar sonra ilk kez tam bir nefes alarak.

"Harika, çok güzel kolları var... ve, ve, bilirsin, uzun kabarık bir eteği var –Tamam, evet, üzgünüm, kardeşim, ama Juliette'in elbisesi için tanımlamam bitti, ama– Oh, hey, işte eğlenceli bir gerçek: Sonya ve Sara'nın eskiden küçük virtüözler gibi olduğunu biliyor muydun, eskiden, Yeniden Kuruluş'tan önce?"

"Hayır."

"Evet, evet daha altları bezliyken başlamışlar keman çalmaya. Çok havalı, değil mi? Nazeera, bugün kullandıkları kemanları eski Yeniden Kuruluş deposundan almamıza yardım etti. Bu şarkıyı ezberden çalıyorlar. Adının ne olduğunu bilmiyorum, ama eminim ki eski bir ölüye ait süslü bir şeydir..."

"Tabii ki ne dendiğini biliyorsun" diyorum, hâlâ dümdüz önüme bakarak. "Herkes bilir."

"Ben bilmiyorum."

"Şu Alman besteci Johann Pachelbel'in eseri" diye açıklıyorum kaşlarımı çatmamaya çalışarak. "Genellikle Pachelbel'in Re Kanonu olarak adlandırılır, çünkü Re majör tonunda çalınması amaçlanmıştır. Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Evet, az önce ne dediğini bile bilmiyorum."

"Nasıl..."

"Tamam, kapa çeneni, kimsenin umurunda değil, müzik değişiyor, duyuyor musun? Böyle yükseldiğinde? Bu her an dışarı çıkabilir demek..."

Seyirciler neredeyse bir anda ayağa kalkıyor, nefesler yükseliyor, bedenler ayağa fırlıyor, boyunlar bükülüyor ve bir an için onu hiç göremiyorum.

Ve sonra, birden görüyorum.

Rahatlama beni bir rüzgâr gibi çarpıyor ve bir an için başaramayacağımdan endişelenmeme neden olacak kadar dengesiz bırakıyor.

Ella, yumuşak ışığın altında parıldayan bir tülden yapılmış gibi görünüyor. Elbisesinin korseli, pırıltılı bedeni yumuşak, dökümlü bir eteğe doğru akıyor; kolları çıplak, sadece tenini sıyıran narin, omuzdan sarkan tül parçaları var. Işıl ışıl.

Onu hiç makyaj yaparken görmemiştim ve yüzüne ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ancak şu anda gerçek olamayacak kadar güzel. Saçlarına güzelce şekil verilmiş, omuzlarını süsleyen uzun bir duvak, yürürken onunla akıyor.

Bu dünyaya, bu pis arka bahçeye, bu harap mahalleye ya da bu çökmekte olan gezegene aitmiş gibi görünmüyor. O bunların üstünde. Hepimizin üstünde. Güneşten kopmuş bir ışık kıvılcımı.

Gözlerimin arkasında tehlikeli bir sıcaklık oluşuyor ve kendimi bununla savaşmaya, sakin kalmaya zorluyorum, ama Juliette beni gördüğünde gülümsüyor ve neredeyse savaşı kaybediyorum.

"Gelinliği çok güzel demiştim. Sana çok güzel olduğunu söylemiştim" diye fısıldıyor Kenji.

"Kenji?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim" diyorum, gözümü Ella'dan ayırmadan. "Her şey için."

"Her zaman" diyor Kenji, sesi öncekinden daha kısık. "Bu hepimiz için yeni bir sayfanın başlangıcı dostum. Tüm dünya için. Bu düğün şu anda tarih yazıyor, biliyorsun, değil mi? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Ella bana doğru süzülüyor, neredeyse erişebileceğim bir mesafede. Kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum, mutluluk beni yok etmekle tehdit ediyor. Şimdi gülümsüyorum, en sıradan erkek gibi gülümsüyorum, tanıdığım en olağanüstü kadına bakıyorum.

"İnan bana" diye fısıldıyorum. "Ben inanıyorum."